

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

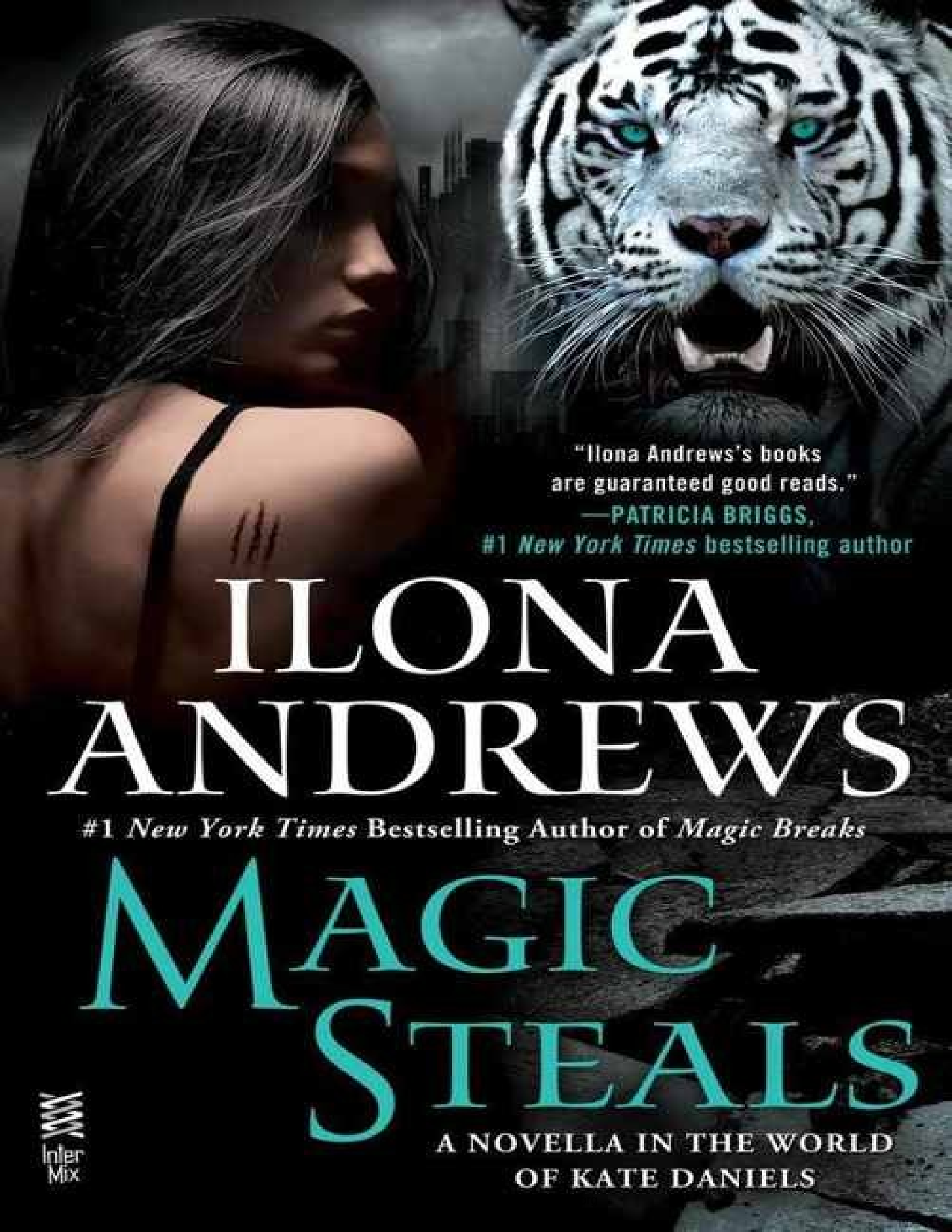
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Ilona Andrews's books
are guaranteed good reads."

—PATRICIA BRIGGS,

#1 *New York Times* bestselling author

ILONA ANDREWS

#1 *New York Times* Bestselling Author of *Magic Breaks*

MAGIC STEALS

A NOVELLA IN THE WORLD
OF KATE DANIELS

MM
Inter
Mix

Ilona Andrews Yazarından Ace Kitapları

Kate Daniels Romanları Sihirli

Isırıklar

Sihir Yakar Sihir

Vurur Sihir Kanar

Sihir Öldürür

Sihir Yükselir

Sihir Kırılır Sihir

Değişir

Sihirli Bağlar [9/16]

Kate Daniels'ın Dünyası

Gunmetal Magic

Sınır Romanları

Sınırdaki Bayou

Moon Kaderin

Sınırı Çeliğin

Sınırı

Özel S i h i r

Sihirli Düşlerin

Yasını Tutuyor

Sihirli alıntılar

Ilona Andrews

INTERMIX
NEW YORK

INTERMIX
Berkley tarafından yayınlandı
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Telif Hakkı © 2014 Andrew Gordon ve Ilona Gordon
Magic Binds kitabından alıntıdır, telif hakkı © 2016 Andrew Gordon ve Ilona Gordon'a aittir.

Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

INTERMIX ve "IM" tasarımı Penguin Random House LLC'nin ticari markalarıdır.

ISBN: 9780451487919

Berkley kitlesele piyasa baskısı / Kasım 2014

InterMix e-Kitap baskısı / Ağustos 2016

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[Ilona Andrews'un Ace
Kitapları Başlık Sayfası
Telif Hakkı](#)

[Sihirli Çalıntılar](#)

[Magic Binds kitabından
alıntı Yazar Hakkında](#)

| aynada kendime baktım. Minik siyah bir külot ve siyah bağcıklı domates kırmızısı saten bir jartiyer kemeri giymiştim.

Fiyat etiketinde rengi kırmızı olarak belirtilmişti ama aslında domates kırmızısıydı. Jartiyer kemeri siyah file çorapları tutuyordu. Uyumlu bir sütyen küçük göğüslerimi yukarı kaldırmak için elinden geleni yaptı. Elinde fazla bir şey yoktu. Sadece sıska değildim. Vücudum yapılırken birisi talimatları yanlış okumuştı. Küçük göğüslerim, dar kalçalarım ve topuzlu dizleri olan ince çubuk bacaklarım vardı.

Gülünç görünüyordum.

Sütyenin açıklaması "baştan çıkarıcı kıvrımlar" vaat ediyor ve beni "en çarpıcı göğüs dekoltenizle flört etmeye" teşvik ediyordu. Banyo tezgahına yaslandım ve havayı dışarı üfledim. Bu çok berbattı.

Aynadaki yansımama baktım. "Sen bir weretiger'sın. Kendine güvenen. Agresif.

Kükre." Hala saçma.

Daha kötüsü de olabilirdi, dedim kendime. Zincir zırlı bikiniyi tercih edebilirdim. İç çamaşırı dükkanında onlardan da vardı.

Satış görevlisi fiyonklu, pembe, transparan bir şey tavsiye etmişti. Onu almam söz konusu bile olamazdı. Zaten kısa ve sıskaydım. Transparan şey beni yutabilirdi. Ayrıca, o kıyafet bir bebek kıyafetiydi. Şirin ve tatlı görünmek yapmak istediğim son şeydi, çünkü bu gece Jim Shrapshire ile bir randevumuz vardı.

Jim Shrapshire, Atlanta'nın Shapeshifter Sürüsü'ndeki yedi klandan biri olan Kedi Klanı'nı yönetiyordu. Bir werejaguar olan Jim, normalde Sürü'nün Güvenlik Şefi olarak görev yapıyordu. Jim sadece belalı biri değildi. Baş belaları için nasıl daha baş belası olunabileceğine dair bir kitap yazmış bir baş belasıydı. İşte bu yüzden, Canavar Lordu ve Sürü'nün

yöneticisi Curran, bir yolculuğa çıkmak zorunda kaldığında

Akdeniz seferine çıkarken, bin beş yüz şekil değiştirenin sorumluluğunu Jim'e bıraktı. Curran gideli yaklaşık bir ay olmuştu ve Jim demir pençeleriyle sürüyü bir arada tutuyordu. Tanıdığım en zeki adamdı. Korkutucuydu, komikti, kasların varlığından haberdar olmadığım yerlerde kasları vardı ve garip bir nedenden dolayı benden hoşlanıyordu.

En azından benden hoşlandığını sanıyordum. İşler karıştı. Kedi Klanı'nın alfası olarak benden sorumluydu ve bundan faydalanmamak için çok dikkatli davranıyordu. Çıkmaya çalışıyorduk ama Jim meşguldü ve ben de meşguldüm, bu yüzden iki ya da üç haftada bir ancak çıkabiliyorduk.

Bağlantı kurduğumuzda, güneşin altındaki her şey hakkında konuştuk ve öpüştük. Tempoyu benim ayarlamama izin verdi. Ne kadar ileri gideceğimize ben karar verdim ve ilk birkaç kez bir araya geldiğimizde çok ileri gitmedik.

Jim'i öpmek benim için nirvananın tanımıydı, ama küçük bir parçam onun benim için gerçekten orada olduğuna asla inanmadı. Jim'in dengine ihtiyacı vardı: güçlü, agresif ve seksi bir kadına. Bana, Dali'ye, kola şişesi dibi kadar kalın camlı gözlükler takmak zorunda olan, kan kokusu aldığı anda kusan ve bir kavgada eşeğin beşinci bacağı kadar işe yarayan sıska vejetaryen bir kıza sahip oldu. Üstüne üstlük, beni tüm dünyadan daha çok seven annem bile beni güzel olarak tanımlamazdı. İnsanlara zeki, cesur ve eğitilmiş olduğumu söylerdi. Ne yazık ki şu anda bunların hiçbirisi bana yardımcı olmuyordu çünkü bu gece seksi olmak istiyordum. Jim'i baştan çıkarmak istiyordum.

Her şeyi planlamıştım. Şarap aldım. Büyük bir yemek pişirdim. Ona biftek bile yaptım. Et suyunun gnocchi'ye bulaşmadığından emin olmak için en son ayrı bir tavada pişirdim. Kokudan birkaç kez öğürmüş olabilirim ve dokunmak istemediğim için iki çatal kullanmak zorunda kaldım ama doğru piştiğinden oldukça emindim. Bu kıyafeti seçtim, çünkü reklamda bunu giyen model tam olarak olmak istediğim gibi görünüyordu: uzun boylu, çift D göğüsleri, dolgun poposu, ince beli vardı ve

Erkeklerin dönüp ona bakmasına neden olacak türden bir yüz. İç çamaşırı ona çok yakışmıştı.

Yansıyama tekrar baktım. Onu gülmekten yere düşürmek değil, ayaklarını yerden kesmek istiyordum. Eğer rimel sürmemiş olsaydım, ağlayabilirdim.

Hiçbirinin önemi olmayabilirdi zaten. Saat sekizi yirmi dakika geçiyordu. Jim geç kalmıştı. Belki de gecikmiştir. Belki de bu çıkma olayında fikrini değiştirmiştir.

Kapı zili çaldı.

Banyoda döndüm, mavi ipek kimonomu kaptım, içine girdim ve merdivenlerden aşağı koştum.

Kapı zili tekrar çaldı. Gözetleme deliğini kontrol ettim. Kalbim küt küt atmaya başladı. Jim!

Kapıyı açtım. Kapımın eşiğinde duruyordu, uzun boylu, esmer ve o kadar ateşliydi ki dizlerimin bağı çözüldü. Yıllardır ona aşıktım ve onu her gördüğümde nefesim kesiliyordu. Kokusu üzerime sinmişti; deodorantındaki sandal ağacı, hafif misk ve kremesi vanilya; şampuanındaki narenciye ve nane kokusu; ve keskin ter ve hafif sert erkek kokusunun karmaşık bir karışımı olan teninin kokusu, bana "Jim" diyen çok katmanlı bir koroya karışıyordu. Tüm zekice sözlerim kayboldu ve yarım akıllı birine dönüştüm.

"Hey!" Oh, harika. Saman atlar içindir.

"Merhaba." Omuzlarını kaldırarak eve girdi. Koyu renk bir kot pantolon, siyah bir tişört ve üzerine deri bir ceket giymişti. Jim genellikle siyah giyerdi. Teni koyu, zengin bir kahverengiydi, siyah saçları kısa kesilmişti ve erkeksi yüzünü açık bırakıyordu.

Öne doğru eğildi. Ayak parmaklarımin üzerinde durdum ve dudaklarına bir öpücük kondurdum. O da beni öpmedi. Bir şeyler ters gidiyordu.

"Bir şişe Cabernet Franc şarabım var," dedim. Jim bir şef gibi yemek pişirir ve şarabı severdi. Şarapçıdaki adam bana bunun ödüllü bir şarap olduğunu söyledi. "Tiger Mountain Şaraphanesi'nden."

Başıyla onayladı. Sırıtmadı bile. Ya benden ayrılıyorsa?

"Gidip getireyim." Sesim gıcırtılı çıkmıştı. "Devam et ve otur."

Mutfağa gidip iki şarap kadehi aldım ve koyu kırmızı şarabı kadehlere doldurdum. Benden ayrılıyor olamazdı.

Bardakları aldım ve oturma odasına gittim. Jim kanepemde uyuyordu.

Olamaz. En son onu evimde uyurken bulduğumda, bir örümcek yaratık onun ruhuyla besleniyordu. Bir daha olmaz.

Bardakları yan sehpa altına ittim, omuzlarını tuttum ve salladım. "Jim! Jim, konuş benimle."

Gözlerini kırptırdı ve o güzel koyu renk gözlerini açtı. Sanki tam olarak orada değilmiş gibi buğulanmışlardı.

"İyi misin? Neyin var?"

Bana baktı. "Bana meydan okundu."

Sürüde liderliği kişisel zorluklar belirlerdi. Ölümüne bir mücadele demekti. Merhamet yoktu. "Kim?"

"Roger Mountain," dedi.

Roger Mountain bir panterdi, gaddar ve acımasızdı. Jim hayattaydı, yani Roger'ı o öldürmüş olmalıydı, ama Roger'ı daha önce dövüşürken görmüştüm. Rakiplerini parçalara ayırırdı.

"Ne kadar kötü?"

Ben sordum. "O

kadar da kötü değil."

"Jim?"

Tişörtünün yan tarafını kaldırdı. Gövdesinin tamamı karanlıktı.

Sürekli bir çürük olduğunu anlamam bir saniye sürdü. Seni aptal adam. "Sağlık görevlileri bunu gördü mü?" Sürünün kendi hastanesi vardı ve sağlık görevlilerimiz en iyilerdendi.

"Elbette."

"Ne dediler?" "İyi olduğunu söylediler."

"Sana bir şarap şişesiyle vuracağım," diye homurdandım. "Gerçekten ne dediler?"

"Nasrin'le konuştum. Yirmi dört saat yatak istirahati dedi."

Tabii ki yatak istirahati önerdi. Dövüş Jim'in gücünü tüketmiş olmalıydı ve şekil değiştirmek çok fazla enerji gerektiriyordu, özellikle de şimdi. Büyü dünyamıza dalgalar halinde yayılıyordu. Büyü arttığında büyüler işe yarıyor ve dönüşmek daha kolay oluyordu ve yine de normal bir şekil değiştirici yirmi dört saat içinde iki kez şekil değiştirirse, şekil değiştirici virüsü Lyc-V vücudunuzu bir şekerleme için kapatıyordu. Ben bu kuraldan muaftım, çünkü virüsü taşıdığım halde benim büyüüm mistik kökenliydi, ama Jim'inki öyle değildi. Teknoloji kontrol altındayken, arkasında bir savaş varken ve iki şekil değiştirmişken Jim'in burada değil yatakta olması gerekirdi.

"Yani dinlenmek yerine savaşçı formundan çıkıp buraya mı geldin?" O kadar dikkatsiz olamazdı. Direksiyon başında uyuyakalmış olabilir.

Jim esnedi. "Bunu kaçırmak istemedim." Bana gülümsedi. "Gerçekten çok güzel görünüyorsun."

Seni aptal salak.

"Bir saniye burada oturacağım," dedi ve gözlerini kapattı.

Jim'in boyu 1.80'di. Kanepem çok küçüktü. Burada uyuyakalırsa sabah yürüyemezdi. "Nasrin yatak istirahati dedi, kanepede istirahati değil." Omzumu koltuk altına sıkıştırdım. "Gel hadi. Yukarı, yatak odasına çıkıyoruz."

Gözleri yarım saniyeliğine parladı. "Madem ısrar ediyorsun..." "İsrar ediyorum." Onu ayağa kaldırdım.

Ben bir vejetaryendim.

ama ben hala bir şekil değiştiriciydim. Onu merdivenlerden yukarı taşıyabilirdim ama bana izin vereceğini sanmıyordum. "Gel hadi."

Merdivenlerden yukarı çıktık ve onu yatağa yatırdım. Büyük, yumuşak yataklara bayılırdım ve bu yatak o kadar kalın bir şilteye sahipti ki üzerine çıkmak için zıplamam gerekiyordu. Jim yatağın üzerine indi ve içine gömüldü. Botlarına uzandım, ama o doğrulup oturdu. "Ben hallederim."

Botları yere çarptı. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı. Dolaba girdim ve iç çamaşırlarımı çıkardım. Beni içinde görmesini istemiyordum. Eğer görürse, bu akşam için bir planım olduğunu ve planım suya düştüğü için üzgün olduğumu düşünebilirdi. I

plan umurumda değildi. Sadece onun iyi olmasını istiyordum. Bir çift düz pamuklu külot ve beyaz bir atlet giydim, dışarı çıktım ve onun yanındaki yatağa girdim.

Sihir görünmez bir dalga halinde üzerimizden geçti. Tüm elektrik ışıkları söndü ve banyodaki fener canlandı, yumuşak bir maviyle parladı. Sihrim içime aktı.

Mükemmeldi. Büyü dalgası sırasında daha hızlı iyileşirdi.

"Randevuyu mahvettiğim için özür dilerim," diye mırıldandı Jim.

Ona sokuldum, elimi göğsüne koydum, çok bastırmamaya dikkat ettim. "Yapmadın. Bu mükemmel."

- - -

TAK-TAK-TAK.

Gözlerimi açtım. Yatağımdaydım. Derin bir nefes aldım ve Jim'i kokladım. Kokusu her yanıma sarmıştı, beni çılgına çeviren o temiz, narenciye baharatlı koku. Kolu belimdeydi, vücudu sıcak bir şekilde yanıma yaslanmıştı.

Jim yatağımdaydı ve bana sarılıyordu. Gülümsedim.

Tak-tak-tak.

Birisi ön kapımı çalıyordu. Bu iyiydi. Çalmaya devam edebilirlerdi. Ben burada, yumuşak yatağımdaydım, Jim'e sarılmış yatmaya devam edecektim. Mmmm . . .

"Dali! Kapıyı aç."

Anne.

Yatağımdaydım dik bir şekilde sarsıldım. Jim sıçrayıp ayağa kalktı, kolları havada, vücudu gergin, saldırmaya hazırды.

"Ne?"

"Annem burada!" Yere atladım, yatağımın altından bir çift şort çıkardım ve tek ayağımın üzerinde zıplayarak giymeye çalıştım.

Nefes verdi. "Acil bir durum olduğunu sanıyordum."

"Bu acil bir durum," diye tiyatral bir fısıltıyla tısladım.

"Burada kalın! Gürültü yapmayın."

"Dali," diye başladı.

Bir yastık kaptım ve ona fırlattım. "Sus!"

Göz kırptı. Kimonomu aldım, üzerime geçirdim, yatak odamın kapısını kapattım ve merdivenlerden aşağı koştum, takılıp düşmemek için parmaklıklara tutundum. İhtiyacım olan son şey annemin Jim'in yatak odamda olduğunu öğrenmesiydi. Şokun ve soruların sonu gelmezdi ve sonra düğün tarihini belirleyip belirlemediğimizi ve torunların ne zaman geleceğini bilmek isterdi. Jim'in ciddi olup olmadığını bile bilmiyordum.

Son yedi basamağı atladım, kimonomu bağladım ve kapıya doğru uzandım.

Şarap kadehleri. Hay aksi. Mutfağa koştum, iki kadehi aldım, şarabı lavaboya döktüm, en yakındaki dolaba sıkıştırdım, vejetaryen köri çorbasını lavaboya boşalttım, balkabağı gnocchi'yi çöpe attım, Jim için yaptığım bifteği arkasından fırlattım ve annem bir şeyler atmaya karar verirse diye çöp kutusunun derinliklerine ittim. Ellerimi yıkadım, kapıya koştum ve açtım.

Annem ellerini kaldırdı. Bir elinde çantasını, diğerinde bir kutu çörek tutuyordu. Otuz yaş büyük olmam dışında benim neredeyse birebir kopyamdı. İkimiz de kısa boylu ve ufak tefektik ve konuşurken ellerimizi çok fazla sallardık. Yanında benim yaşlarımda bir kadın duruyordu. Koyu renk saçları, iri gözleri ve kalp şeklinde sevimli bir yüzü vardı. Iluh Indrayani. O da benim gibi ABD'de doğmuştu ama anne ve babası Endonezya'dan, Bali adasından gelmişti. Annesi annemi tanıyordu ve birkaç kez karşılaştık ama hiç konuşmadık.

Kötü bir şey olmuştu. Annemin evime ailemden olmayan ziyaretçileri getirdiği tek zaman, bir tür büyümlü acil durum gerçekleştiği zamandı.

"Beni yarım saat kapının önünde bıraktın," diye homurdandı annem.

"Uyuyordum." Kapıyı açık tuttum. "İçeri gel."

Annem önde olmak üzere içeri girdiler. Iluh bana özür dileyen bir bakış attı. "Cumartesi günü sizi rahatsız ettiğim için çok üzgünüm."

"Sorun değil," dedim ona.

Mutfakta oturduk.

"İçecek bir şey ister misiniz?" Ben sordum.

Annem ellerini salladı. "Sen konuş. Ben kahve yapacağım." Üstümüzde bir şey gümbürdedi. Donup kaldım.

Annem gözlerini tavana dikti. "Bunu duydun mu?" "Neyi duydum mu?" Gözlerimi kocaman açarak sordum. Jim'i öldürebilirdim. O

Gözetleme yaparken saatlerce hareketsiz oturabilirdi. Onu bunu yaparken görmüştüm. Bir şeyleri bilerek düşürüyor olmalıydı.

Thud!

"Bu!" Annem bir yırtıcı kuş gibi yırtıcı oldu. "Neydi o?"

Yalan söyle, çabuk bir şeyler düşün, yalan söyle, yalan söyle ... "Benim bir kedim var." "Ne tür bir kedi?" Annemin gözleri kısıldı.

"Büyük bir tane."

"Görmek istiyorum," dedi annem. "Onu aşağı getirin."

"O başıboş ve biraz vahşi. Muhtemelen saklanıyordur. Muhtemelen artık onu bulamayacağım bile."

"Ne zamandır sende?"

"Birkaç gün." Yalan söyledikçe daha da batıyordum. Annemin süper bilgisayar gibi bir beyni vardı. Hiçbir şeyi kaçırmazdı.

Annem bana bir çay kaşığı doğrulttu. "Kısırlaştırıldı mı?" Aman Tanrım. "Henüz değil."

"Onu kısırlaştırmalısın. Yoksa evin her tarafına sıçrayacak. Çok kötü kokar. Ve dışarıda kedi gibi dolaşmadığı zamanlarda, kızgınlık dönemindeki küçük dişi kediler ortaya çıkıp pencerelerin altında feryat edecekler."

Öldür beni, lütfen. "O iyi bir kedi. Öyle biri değil."

"Bu içgüdü, Dali. Farkına bile varmadan bir kedi genelevi işletiyor olacaksın."

"Anne!"

Annem kaşığı salladı ve kahve yapmaya geri döndü.

Iluh'a döndüm. Bana sempatik bir bakış attı ve "Oradaydım, buna katlandım, bunun için iyi kız tişörtü aldım" dedi.

"Sizin için ne yapabilirim?" diye sordum.

İluh ellerini kucağında birleştirdi. "Büyükannem kayıp."

"Eyang İda?"

İluh başını

salladı.

İda Indrayani'yi hatırladım. Altmışlı yaşlarının sonlarında, dostça ve sıcak bir gülümsemeye sahip hoş bir hanımdı. Hâlâ kuaför olarak çalışıyordu. Ailenin paraya gerçekten ihtiyacı yoktu ama Eyang İda, genellikle ona verilen isimle Büyükanne İda, sosyal olmayı severdi.

"Ne zamandır kayıp?"

"Dün gecedен beri," dedi İluh. "Akşam doğum günü partime gelmesi gerekiyordu ama gelmedi. Sutan, o benim kocam, ve ben restorandan dönerken onun evine uğradık. Işıklar kapalıydı. Kapıyı çaldık ama cevap vermedi. Belki yine uyuyakalmıştır diye düşündük. Kulakları artık pek iyi duymuyor ve bir kez uyuyakaldı mı onu uyandırmak çok zor oluyor. Ailem sürekli yanlarına taşınmasını istiyor ama o bunu yapmıyor. Sabah ilk iş onun evine gittik ama orada değildi. Dükkanını da açmamıştı ve işte o zaman bir şeylerin gerçekten ters gittiğini anladık. Annemin yedek anahtarı vardı, o da kapıyı açtı. Büyükannem gitmişti ve arka verandada kan vardı."

İyi değil. "Ne kadar kan?" İluh

yutkundu. "Sadece bir leke."

"Göster ona," dedi annem.

İluh kanvas çantasına uzandı. "Bunu kanın yanında bulduk."

Çantasından bir Ziploc poşeti çıkardı. İçinde üç tane kaba siyah kıl vardı. Yaklaşık on beş santim uzunluğundaydı ve bir atın yelesinden koparılabilecek bir şeye benziyordu.

"Polise gitmeyi denedik ama kayıp ilan edilebilmesi için kırk sekiz saat beklememiz gerektiğini söylediler."

Çantayı açtım ve kokladım. Ugh. Keskin, acı, kuru bir koku, mide bulandırıcı bir çürüme izi ile karışık

Kan. Saçları masanın üzerinde salladım ve dikkatlice birine dokundum. Sihir parmağımı ısırdı. Saç beyazlaştı ve sanki içten dışa yanmış gibi dağıldı. Kötü büyü. Tanıdık kötü büyü.

Iluh'un nefesi kesildi.

"Sana söylemiştim," dedi annem sesinde gururla. "Benim kızım Beyaz Kaplan. Kötülüğü kovabilir."

"Hepsi kötü değil," dedim ve bir yapışkan not defterini Iluh'a doğru ittim. "Benim için büyükannenin adresini yazabilir misin? Evi ziyarete gideceğim."

Iluh bir şeyler karaladı ve çantasından bir anahtar çıkardı. "İşte yedek anahtar." Başka bir adres daha yazdı. "Burası ailemin evi. Bugün orada olacağım. Yapabileceğim bir şey var mı? Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır." Sadece ayak bağı olurdu.

"Sana ödeme yapmam gerekiyor mu?"

Annem mutfakta dondu kaldı, ölümcül bir şekilde kırılmıştı. İnsanlar genellikle etnik köken ile kültürel yetiştirilme tarzını birbirine karıştırır.

Birinin Japon ya da Hintli gibi görünmesi, köken ülkesiyle güçlü kültürel bağları olduğu anlamına gelmez. Kültürel kimlik derinin ötesinde bir şeydi. Sihrimin doğası gereği Atlanta'daki birçok Endonezyalı tarafından tanınıyordum ve ailemin kültürünü ve mitlerini öğrenmek sadece mirasımın bir parçası değil, yaptığım işte beni daha iyi yapan şeyin bir parçasıydı. Iluh Endonezyalı ailelerle daha az bağ kurmayı tercih etti. Kültürel olarak daha ana akımdı. İşlerin nasıl yürüdüğünü bilmeyen birine gücenemezsiniz.

"Bana ödeme yapmak zorunda değilsiniz," diye nazikçe açıkladım. "Bunu yapıyorum çünkü bu benim topluma karşı bir yükümlülüğüm. Nesiller önce aileme başkalarına yardım edebilmemiz için bu büyü armağan edildi. Bu benim görevim ve bunu yapmaktan mutluluk duyuyorum."

Iluh yutkundu. "Çok özür dilerim."

"Hayır, hayır, kendinizi rahatsız hissettiğiniz için üzgünüm. Lütfen bu konuda endişelenmeyin."

"Teşekkür ederim," dedi. "Lütfen onu bulun. O benim tek büyükannem."

"Elimden geleni yapacağım," dedim ona.

- - -

İluh'u kapıya kadar geçirdim. Döndüğümde annem kollarını kavuşturmuştu. "Ödeme mi? Ne yani, hizmetçi falan mısın sen?"

"Boş ver anne. Sadece bilmiyordu."

"Bilmesi gerekir. Demek istediğim de bu. Oraya mı gidiyorsun?"

"Evet. Giyineyim."

"Güzel," dedi annem. "Sen yokken sana yemek yapacağım. Böylece döndüğünde yiyecek bir şeylerin olur."

Hayır! "Çok teşekkür ederim, ama ben iyiyim."

"Dali!" Annem buzdolabını açtı. "Burada pirinçten başka bir şey yok. Bugün bir evi arındırman gerekebilir. Adak için kek bile yok."

Orada hiçbir şey yoktu çünkü Jim'in ve benim akşam yemeğimden arta kalanları saklamayı planlıyordum. Jim, şu anda üst katta saklanıyordu ve onu buradan gizlice çıkarmak zorundaydım. "Bugün market alışverişine gidecektim. Ve ikram için senin çöreklerinden biraz çalacağım." Buzdolabında elmalarım vardı ve bahçem çiçek açmıştı. Bu adak için yeterli olurdu.

"Sana yiyecek bir şeyler hazırlayayım. Şu haline bak, bir deri bir kemik kalmışsın."

"Anne, ben gayet iyiyim. Yirmi yedi yaşımdayım." "Evet, öylesin. Lavabonuz tuhaf kokuyor, buzdolabınız boş ve çöpün dolup taşıyor. Ve!" Annem dolaptan iki kirli şarap kadehi çıkardı.

Nereden biliyordu ki? Sanki radarı varmış gibiydi. "Bu da ne böyle? İçki mi içtin sen?"

Bana yardım et.

"Yalnız mı içiyorsun? Bu senin için sağlıklı değil. Bak, bardağı yıkama zahmetine bile girmedin. Bir tane daha aldın.

ve sonra kirli olanı oraya soktu. Alkolikler böyle yapar."

"Ben bir şekil değiştiriciyim anne. Denesem bile sarhoş olamam." Teknik olarak olabilirdim. Eğer bir şişe viskinin tamamını iğersem, yaklaşık yirmi dakika kadar sarhoş olurum ve sonra vücudum alkolün son kısmını da metabolize eder ve bir bebek kadar ayık olurum.

"İçki iğmek, yemek yememek, sokak kedileriyle uğraşmak." Annem başını salladı. "Neye ihtiyacın var biliyor musun? İyi bir adamla tanışmalısın. Evlenmen ve bir sürü sağlıklı çocuk sahibi olman lazım..."

Ellerimi yüzüme kapattım.

Üstümüzde yine bir şey gümbürdedi.

"İşte bu kadar." Annem merdivenlere doğru yürüdü. "Bu kediye görmeye gidiyorum."

"Onu korkutacaksın!" Onu merdivenlere kadar kovaladım.

"Anne!"

Annem yatak odamın kapısını açtı. Boş duruyordu.

"Kedi, kedi ..." Annem eğildi ve yatağın altına baktı. "Kedi, kedi ... Kediniz Endonezce konuşabiliyor mu?"

Aslında biliyor. Sadece benim için öğrendi.

"Sana söyledim, saklanıyor." Belki de pencereden çıkmıştır.

Dolabın kapısı açık duruyordu. Halının üzerine bıraktığım domates kırmızısı iç çamaşırı kayıptı.

"Kedicik, kedicik, kedicik, kedicik ..."

Jim hâlâ buradaydı. Kokusunu alabiliyordum. Dolaba doğru ilerledim ve başımı kaldırdım. Jim kapının üzerinde duruyordu, bacaklarını dolabın üst raflarına dayamış, sırtını duvara dayamıştı. Aptal iç çamaşırı parmaklarının arasından sarkıyordu.

Keşke yere düşebilseydim.

Jim iç çamaşırını bana doğru salladı ve kara kaşlarını kaldırdı.

Annem arkasını döndü. "Neden kızarıyorsun?"

Onu yatak odamdan çıkarmak zorundaydım. "Gerçekten gidip Eyang İda'yı aramam gerekiyor," dedim. "şimdi giyineceğim."

Annem bana baktı. "Biraz yalnız kalabilir miyim?"

"Peki." Başını salladı ve odadan çıktı. Merdivenlerden indiğini duydum, yatak odasının kapısını kilitledim, kapıya yaslandım ve nefesimi verdim.

Jim dolaptan çıktı, halının üzerinde hiç ses çıkarmadan ilerledi ve yanımdaki kapıya yaslandı.

"Bu şey ne kadar mal oldu?" diye fısıldadı.

"Boş ver," diye fısıldadım ona. "Bunu bilerek yaptın."

"Ne yaptın?"

"Düşen şeyler. Sen bir jaguar mısın yoksa fil mi?"

"Görünüşe göre ben bir sokak kedisiyim. Ve annen beni kısırlaştır."

"Sessiz kalırsan seni kısırlaştırmak istemez." Kısırlaştırma endişelenmesi gereken son şeydi. Eğer onu bulursa, çok sevinecek ve evden kaçacaktı, böylece biz de torun yapmakla meşgul olabilecektik.

Beni yakaladı ve kaldırdı. Gözleri eğlenen bir ışıkla parlıyordu.

"Ne yapıyorsun?" Fısıldadım. "Kızgıyım."

Ağız benimkinin üzerine kapandı. Dudakları beni okşadı, alay etti, ikna etti ve ben eriyerek ağızımı açtım. Dilimin üzerinde tek bir şehvetli yalama yaptı ve ürperdim. Kokusu etrafımda dönüyordu, amber, misk ve keskin, tatlı turunçgiller, beni gizli bir yere götürüyordu, orada sadece Jim vardı, benim ateşli, çılgın Jim'im, güçlü kollarını bana dolamıştı. Öpücüğü yoğunlaştı, tutkulu oldu, sonra da sahiplenici. Dilinin her darbesi "Seni istiyorum" diyordu. Bacaklarımı kalçalarına doladım ve beni öpmesine izin verdim. Aynı nefesi paylaşırken dillerimiz birbirine karıştı. Beni böyle öptüğünde ne kadar güzel hissettirdiğinin farkında bile değildi.

"Dali! Neden bu kadar uzun sürdü?" Ondan ayrıldım.

Başını salladı, kolları bana sarılmıştı. "Hayır."

"Gitmek

zorundayım."

"Hayır, gitmen

gerekmiyor."

Kıpırdadım ve onu hissettim. Sertti ve harekete geçmeye hazırıldı. "Jim, bırak beni. Şimdi öpüşemeyiz."

Başını salladı. "Evet,

yapabiliriz." "Annem

aşağıda." Pek etkilenmişe

benzemiordu.

"Şu kırmızı şey, değil mi?" Fısıldadım.

"Hayır, aslında bu sabah yataktan fırlarken giydiğin atlet ve külottu. Ya da özellikle içlerinde ne olduğunu."

"Dali?" diye seslendi annem.

Onun üzerine yığıldım. "Bu işin peşini

bırakmayacak." "Hangi arabayı alıyorsun?" diye sordu.

"Pooki."

Beni halının üzerine bıraktı. "Ben sana yetişirim."

Ben bir şey söyleyemedim Jim pencereyi açtı ve dışarı atladı. İçimi çektim, "Geliyorum anne!" diye bağırdım ve giyinmeye gittim.

- - -

POOKI benim Plymouth Prowler'ımdı. Neredeyse yüz kilo olduğunuzda ve diğer şekil değiştirenler tüm eyalette ot yiyen tek kaplan olduğunuz için arkanızdan sizinle dalga geçtiğinde, pısırik olmadığınızı kanıtlamak için bir şeyler yapmanız gerekir. Benim olayım arabalardı. Onlarla yarıştım.

Ne yazık ki yarı kör olduğum için çok kaza yapıyordum ama şekil değiştiren biri olduğum için çoğundan kurtuluyordum, yani risk kendini dengeliyordu. Jim, Klan Kedisi'nin alfası olarak yarışmamı yasaklayıp durdu. Ben de ona itaat etmiyordum. Bazı şeylerin yapılması gerekiyordu. Yarıştığımda kendimi güçlü ve kuvvetli hissediyordum. Harika hissediyordum. Arabalarımı kaç kez parçalamış olursam olayım bundan vazgeçemezdim.

Normalde Pooki garajımda değerli bir yere sahipti ama bir

arkadaşım benden Corvette'ine bakmamı istedi. En iyi mahallede oturmuyordu ve Corvette'i hakkında paranoyaktı.

şehir dışındayken bebeği çalındı. Corvette şu anda garajda Rambo'nun, benim '93 Mustang'imin yanında serinliyordu ve Pooki de garaj yoluna park edilme zilletine katlanmak zorundaydı. Etrafa bakındım. Jim'den iz yoktu.
Hmm.

Pooki'nin kilidini açtım, içine girdim ve nefesimin altında ilahi söylemeye başladım. Büyü tüm hızıyla devam ediyordu ve su motorunu çalıştırmak on beş dakika sürdü. Pooki'nin iki motoru vardı, biri benzinli diğeri de büyülü su motoru. İçten yanmalı motorlar büyü sırasında yanmayı reddediyordu, bu da bilimsel olarak mantıklı değildi çünkü benzin dumanı açık havada yanmaya devam ediyordu. Ancak büyüü Newton'un fizik yasaları ve Gibbs'in termodinamiği ile ölçmeye çalışmak anlamsızdı. Bu yasalara uymamakla kalmıyordu. Sihrin bu yasaların varlığından haberi yoktu.

Motor mırıldandı. Jim'in birdenbire arabaya atlayacağını umarak bir saniye daha bekledim ama hiçbir şey olmadı. Kokusu hâlâ üzerimdeydi. İçimi çektim, garaj yolundan geri geri çıktım ve sokağın aşağısına doğru sürdüm.

Bütün bir günü birlikte geçirmeyi ummak çok fazlaydı. Sürü onu meşgul ediyordu.

Dur işaretine yanaştım. Yolcu kapısı açıldı ve Jim yanımdaki koltuğa kaydı. Kilitleri tıklayarak kapattım. Ha-ha! Kapana kısılmıştı.

"Eyang Ida'yı bulmaya çalışacağım. Kendisi evinden kaybolan hoş ve yaşlı bir kadın ve işin içinde bir tür kötü büyü var."

Başını salladı. "Ben de gelebilir miyim?" "Evet. Emniyet kemerini tak."

"Ben sürmeliyim," dedi.

Ben de güldüm.

"Dali," dedi, "Ben Ciddi Bir Alfa Adamıyım" tonuna bürünerek. "Seni araba kullanırken gördüm."

"Pooki'yi benden başka kimse kullanamaz. Bunu biliyorsun. Emniyet kemerini tak." Jim emniyet kemerini yerine taktı ve kendini destekledi.

Gaza bastım. Bir sonraki dönüşe saatte otuz mil hızla

girdik. Pooki tam olarak kaymadı, ama bunu düşündü.

Jim yemin etti.

Biraz güldüm. "Büyü tamam. En hızlı gidebileceği hız kırk beş."

Jim bacaklarıyla kendini destekledi. Eğer jaguar formunda olsaydı, tüyleri diken diken olurdu ve bütün pençeleri dışarıda, döşemeye gömülmüş olurdu.

Uzun zaman önce girişimci komşular tarafından içi yağmalanmış, gökyüzüne doğru uzanan bir ofis binasının yıkık dökük enkazının yanından geçtik. Büyü, kaldırımlar, bilgisayarlar ve yüksek binalar da dahil olmak üzere teknolojinin yan ürünlerinden nefret ederdi. Üç ya da dört kattan daha yüksek olan her şey, elle inşa edilmediği ve büyülerle korunmadığı sürece, toz haline geliyordu. Atlanta'nın şehir merkezinin tamamı harabe halindeydi ve binalar hala orada burada uyarı vermeden çöküyordu. Atlantallıların çoğunun umurunda değildi. Korku uyandıran uyarılara tekrar tekrar maruz kalmak aşinalık yaratır ve bu da kaygıyı büyük ölçüde azaltır. Kaosa ve teknolojiye alışmıştık. Yıkılan binalar ve canavarlar artık bizi korkutmuyordu. Zaten canavarlardan o kadar da korkmuyordum. Ben bir taneydim.

"Annene bizden ne zaman bahsedeceksin?" Jim sordu.

Asla.

"Benimle tanıştığının farkındasın, değil mi?"

Bir hurrumph sesi çıkardım. Yapabildiğim tek şey buydu.

"Dolaplarda saklanmak için çok yaşıyım," dedi.

"Eşyaları devirip durmasaydın dolaba saklanmak zorunda kalmazdın."

"Olay nedir?" diye sordu bana.

Benim gibi kızlar Jim gibi erkekleri elde edemezdi. Bulsalar bile ellerinde tutamazlardı. Jim bir klanın alfasının olması gereken her şeye sahipti: güçlü, vahşi ve acımasız. Kedi Klanı başa çıkılması en kolay klan değildi. Hepimiz bağımsızlığımızı severdik ve otoriteden nefret ederdik ama Jim'i dinlerdik. O bunu hak etmişti. Bir alfa gibi yönetir, bir alfa gibi savaşırdı ve bir alfa gibi yapılıydı, geniş omuzlar, güçlü kollar, büyük göğüs, altılı karın. Ona baktınız ve "Vay canına." diye düşündünüz. Bana baktığınızda . . . Ben bir alfanın

Bir Klanın alfası değildi: fiziksel olarak zayıf, kandan nefret eden ve Lyc-V'nin bile düzeltemediği kötü görme yeteneğine sahiptim, çünkü bu benim büyüme bağıydı. Ölümcül bir savaş canavarına dönüşmüş olsaydım, geçebilirdim. Ama vahşi kaplan imajım sadece tüylerimin derinliğindeydi. Hayatım tehdit altında olsaydı savaşırdım ama bir alfa olmak için savaşmak için yaşamak gerekirdi.

Jim bir tür cinayet bağımlısı değildi. Sadece son çare olarak fiziksel şiddete başvururdu ve dövüştüğünde de bunu metodik bir hassasiyetle, acımasızca ve yıldırım hızıyla yapardı. Onun bu yönünü severdim. O kadar becerikliydi ki bazen korkutucu oluyordu ve yapmak zorunda olduğu bir şeyde bu kadar iyi olmasına hayranlık duyuyordum. Ama aynı zamanda onu, vurduğu zaman gözlerindeki heyecanı ve rakibi yere düştüğü zamanki sessiz tatmin anını tanıyacak kadar uzun süre dövüşürken görmüştüm. Jim dövüş aramazdı, ama bir dövüş onu bulduğunda kazanmaktan zevk alırdı.

Şekil değiştirenlerin tek derdi fiziksellik ve dış görünüşü. Bu o kadar adaletsizdi ki, gençken bunun için ağlardım. Üstüne üstlük, büyü yapıyordum. Sadece kaplan arındırma büyüsü değil, gerçek, büyüye dayalı büyü. Kaligrafi ile lanetler yazdım. Her zaman işe yaramadılar. Şekil değiştirenler büyüye güvenmezdi. Onlar büyü yapıyorlardı ve büyüye çok az ihtiyaçları vardı. Bu sadece benim genel havasızlığımı arttırdı.

Şekil değiştiren toplumunda, alfa çifti bir birim olarak hareket ederdi.

Yasaları birlikte uyguladılar, birlikte karar verdiler ve kendilerine meydan okunduğunda meydan okumalara birlikte cevap verdiler. Bir meydan okumada, Jim için bir değer olmazdım. Zayıf noktası olurdum. Yani tüm bu sihirli peri masalı, arabamdaki kokusu, yatağımdaki koca bedeni ve gizli buluşmalarımız geçiciydi. Yakında Jim uyanacak ve gerçeğin kokusunu alacaktı. Beni terk edecekti ve bu kalbimi parçalayacaktı. Bu gerçekleştiğinde, ki bu bir "eğer" değil "ne zaman" olacaktı, yaralarımı huzur içinde sarmak istiyordum. Annemden, ailemden ya da sürüden merhamet görmek istemiyordum. Zaten yeterince acınıyordum.

Bunu düşünmek bile istemedim. Sadece sürdüğü sürece büyüünün tadını çıkarmak istedim.

"Dali!"

Doğruca bir çukura doğru gittiğimizi fark ettim, direksiyonu kırdım ve bir ağaç kökünün kaldırımın altına girdiği şişkin asfalta çarptım. Pooki havaya uçtu. Karnım içimden düşmeye çalıştı. Plymouth asfalta indi.

"Whee!" Jim'e sııttım.

Elini yüzüne götürdü. "O kadar da kötü değil!"

"Dali, beni annenle tanıştırmaya utanıyor musun?"

"Hayır!"

"Düğünden önce seks yapmayı planladığımız için mi?"

"Hayır. Annem Endonezyalı ama uzun zamandır Amerika'da yaşıyor." İlk etapta seks yaptığım için çok sevineceğinden bahsetmiyorum bile, muhtemelen tüm akrabalarımızı arar ve bunu onlara anlatırdı. Kutlamak için parti verirlerdi.

"O zaman neden saklanmak zorundayım?"

Hızlı bir şeyler düşünün. "Biliyorsun, bu tanıştırma işi iki taraflı. Sen de beni ailenle tanıştırmadın."

Başını salladı. "Tamam. Bu pazar barbekü yapacağız. Gelebilirsiniz."

Ağzımı açtım. Hiçbir şey çıkmadı. Jim'in ailesiyle barbekü partisi mi? Annesi, kız kardeşleri ve kuzenleriyle. Olamaz.

Jim uzandı, parmaklarını çenemin altına koydu ve ağzımı kapatmak için çenemi yukarı itti. "Böyle gidersen dilini ısırp koparacaksın."

Zekiydim. Tüm bu beyin gücüyle kaçmak için akıllıca bir yol bulmalıydım. "Öylece habersiz gelemem."

"Onlara zaten size soracağımı söyledim, bu yüzden gelebileceğinizi biliyorlar."

"Yani benim geleceğimi mi düşündün?"

"Hayır, ama beni geri çevirmeme ihtimalin olduğunu düşündüm."

Kızdırılmayı reddediyordu ve bu konuda çok mantıklıydı. Mantıkla tartışmak zordu.

Bir dönüş daha yaptım. Eski bir mahalleye girmiştik. Büyü yüksek binaları yıkıp toz haline getiriyordu ama aynı zamanda ağaçların büyümesini de sağlıyordu. İnsan dostu ağaçlar, kırmızı akça ağaçlar, sarı kavaklar, kırmızı ve beyaz meşeler, genellikle ön çimleri gölgelemek için dikkatle yönetilen alanlarda büyüyen, yukarı doğru fırlamış, kalın kollarını yolun üzerine yaymış ve büyük kökleri asfaltı dalgalar halinde şişirmişti. Cadde, gelgitin geldiği bir kumsala benziyordu.

"Dali, barbekü için hazır olup olmadığımızı bilmem gerek."

"Bu yolda araba kullanmak berbat. Yapmalılar Bu konuda bir şeyler

yap." "Dali," diye homurdandı Jim.

"Evet, mangala geleceğim, tamam!"

Başını iki yana salladı.

"Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim," dedim. "Bir şey değil."

Küçük sarı bir evin önünde durdum ve motoru kapattım. "İşte burası."

Ev önümüzde duruyordu, tipik tek katlı çiftlik tarzı bir evdi, duvarları neşeli tavuk sarısı boyayla parlıyordu. Yeni biçilmiş temiz bir ön bahçe, yaşlı bir erguvan ağacının gölgelediği ön kapıya kadar uzanıyordu. Ağacın dallarında kimi sade, kimi parlak renkli cam süslemeli bir düzine kuş yemliği ve rüzgâr çanı asılıydı. Çok temiz ve aydınlık görünüyordu, tıpkı bir büyükannenin evinin nasıl olması gerektiğini hayal edebileceğiniz gibi.

Eyang İda'nın başına kötü bir şey gelmemiş olmasını umuyordum. "Camını indir," dedim.

Öyle yaptı. Atlanta yazının amansız sıcağında pişmiş hava içeri süzüldü. Gözlerimi kapattım ve konsantre oldum. Zihnimde evin neşeli ön duvarı öne doğru düştü. İçeride kötü büyü bekliyordu, çürümüş ve korkunç. Mobilyalardan damlıyor, kalın, koyu damlalar halinde duvarlardan aşağı kayıyor ve balçığıyla döşeme tahtalarını kaplıyordu. Her evin bir kalbi, sahibinin varlığının yankıları ve bir binayı eve dönüştüren basit bir büyü vardır. Bu evin kalbi iliklerine kadar çürümüştü. Bir şey ondan beslenmişti ve şimdi ölüyordu.

Korku ensemdeki küçük tüyleri diken diken etti. Bu kötü bir şeydi. Çok kötüydü.

Çirkin büyü beni fark etti. Balçığın her yerinde yüzlerce ağız belirdi, keskin, siyah dişlerle donanmış karanlık yarıklar. Balçık bana doğru uzandı, bir ısırık almaya çalışıyordu. Tanıdık geliyordu. Bu Endonezya kara büyüydü. Burada her şeyin dengesi bozulmuştu, hem de çok bozulmuştu.

Gözlerimi açtım. Ev dışarıdan çok sıcak görünüyordu. Sadece bekle, seni iğrenç şey. Kimi yemeye çalıştığın hakkında hiçbir fikrin yok. Bu evde ne yaptığını bilmiyorum ama seni dışarı atacağım. Tanıdığım birinin evini kirletemezsin.

"Ne oldu?" Jim sordu.

"Eyang Ida iyi bir kadındır," dedim ona, sesim öfkeyle gerilmişti. "Şeytani bir şey onun evinde çöreklenmiş ve ondan besleniyor. Onu dışarı çıkaracağım. Bu iş hızla tüyler ürpertici bir hal alacak. Arabada kalmak ister misin?"

Jim bana baktı, yüzü tamamen dümdüzdü.

"Jim?"

Bana doğru eğildi ve sessiz, korkutucu bir sesle "Ben arabada kalmam" dedi.

Tabii ki. Bu çok saçma olurdu. Büyük Alfa Adam arabada kalmıyor. Büyük Alfa Adam kükrer ve erkekçe göğsünü döver. Dişlerini kilitlemişti. Jim inanılmaz zeki bir adamdı. Bu yüzden ona bu kadar aşık olmuştum. Aynı zamanda inanılmaz derecede inatçıydı.

İçimi çektim. "Bak, bu benim yaptığım bir şey. Eğer benimle gelersen, bunu benim şartlarımla yapmak zorundasın. Biraz büyü yapacağım ve sen de buna uymak ve aptalca davranmamak zorundasın."

"Bu senin gösterin."

Jim hakkında ne dersiniz deyin, sihrime her zaman sağlıklı bir dozda saygı gösterdi. Kaligrafim her zaman işe yaramıyordu ama Bali büyüüm farklı bir hikâyeydi. Benim bu yönümü daha önce hiç görmemişti.

Bagajı açtım ve arabadan indim. Bagajda iki sandık duruyordu; küçük olanında kaligrafi malzemelerim, büyük olanında ise tüm Bali eşyalarım vardı. Büyük sandığın üstünde bir kutu çörek duruyordu. Jim'in gözleri parladı. Kutuya uzandı ve ben de elini hafifçe tokatladım. "Hayır. Teklif ediyorum."

Büyük sandığı açtım ve içinden demir ahşap boncuklardan oluşan bir kolye ile büyük siyah bir tılsım çıkardım. Tılsımın üzerinde parlak kırmızı, detayları altınla boyanmış stilize bir aslan parlıyordu. Aslanın yarısı parlak kırmızı kapaklarla örtülü büyük yuvarlak siyah gözleri, iki yuvarlak burun deliği olan geniş bir burnu, iki geniş kulağı ve parlak beyaz dişlerle dolu kocaman açık bir ağzı vardı.

"Barong Bali," dedim Jim'e, kolyeyi boynuna geçirirken. "Ruhların kralı ve İblis Kraliçe Rangda'nın yeminli düşmanı."

Jim muskayı inceledi. "Peki böyle şeyleri ne sıklıkla yapıyorsun?"

"Yaklaşık iki haftada bir," dedim. "Genellikle uygunsuz bir şeyler oluyor."

"Ve bunun için size para teklif etmek bir hakaret mi?"

"Efsaneye göre çok çok uzun zaman önce Bali adasında kötü kalpli bir büyücü yaşarmış. Şeytanları çağıran, lanetler yağdıran ve karanlık ayinlerinde kullanmak üzere kanlarını emmek için çocukları ve genç güzel erkek ve kadınları çalan korkunç bir adammış. Ketut adında bir adamın canına tak etmiş ve Barong Bali'den büyücüyü yok etmek için güç istemiş. Barong Bali Ketut ile konuşmuş ve

Ona kötülüğü kovması için güçler vereceğini, ancak bunun karşılığında herhangi bir köylünün kara büyüye karşı yardım için Ketut'a gelmesi halinde ne kendisinin ne de ailesinin onları geri çeviremeyeceğini söyledi. Ketut kabul etti ve Barong Bali onu Barong Macan, yani Kaplan Barong'a dönüştürdü. Ketut büyücüyü yendi ve onun soyundan gelenler o zamandan beri kötülük ve iyilik arasındaki dengeyi korudular."

"Sence bu doğru mu?" Jim sordu.

"Bilmiyorum. Ama ben bir kaplanım, kötü büyüü kovma gücüm var ve insanlar yardım için bana geliyor."

"Hizmetler için ücret almaya başlarsanız, öncelik verme eğiliminde olacağınızdan mı korkuyorsunuz?"

Şaşkınlıkla ona baktım. Vay canına. Tam isabet. "Evet. Şu anda zengin ve fakir benim için eşit. Dengeyi yeniden kurmanın ve işimi iyi yapmanın verdiği tatmin dışında hiçbir karşılık almıyorum. Bunun böyle kalmasını istiyorum."

"Bunun için bir ödül olmalı" dedi. "İnsanlar hediye bırakıyor," dedim ona. "Bazen para, Bazen yemek. Çoğunlukla kapımın önünde ya da annemle birlikte. Kimden geldiklerini asla bilmiyorum ama her zaman minnettarım."

Büyük sandığı açtım ve Barong Bali heykelini çıkardım. Yaklaşık bir metre boyundaydı ama büyüklüğü önemli değildi. "Lütfen onu ağacın altına koyun."

Eyang Ida ağacı çok severdi. O yaşlandıkça ağaç da onunla birlikte büyüdü ve ağacın dallarında onun izlerini hissedebiliyordum. Ağacın ruhu onu sevmişti. Bize yardım edecekti.

Jim heykeli ağaç köklerinin yanına koydu. Ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkardım ve adaklarımı sandıktan çıkardım. Ayrılmadan önce evde hazırlamıştım. Jim küçük bir sepet haline getirilmiş muz yaprağına, özenle hazırlanmış palmiye yaprağı tepsiye, çiçek ve meyve aranjmanına baktı ve kaşlarını kaldırdı. İçine bir çörek ekledim, heykele götürdüm, diz çöktüm ve Barong Bali'nin ayaklarının dibine koydum. Jim de yanımda diz çöktü.

Kıpırdamadan oturdum, meditasyona daldım ve büyüümün çimenlere nüfuz etmesine izin verdim. Topraktan aktı, ağaç köklerine dokundu ve gövdesinden yapraklarına doğru spiral

izdi. İnce bir

Ağaçtan yayılan büyü'nün üzerine değişim geldi. Ruhlar Jim'i fark ettiler ve benimle olan bağlantısını düşündüler. Eğer yeterince bağ varsa, bunu fark edebilirlerdi.

Sorun şu ki, aramızda yeterince bağ olup olmadığından emin değildim. "Peki şekerle kaplanmış çörek

Endonezya'nın geleneksel teklif ediyor musunuz?" diye sordu.

Ukala. "Hayır, geleneksel ikramlar kekleri gerektirir. Bu durumda ben çok sevdiğim bir şeyi sunuyorum. Önemli olan canang yapmak için harcanan çaba, yani sunu."

"Neden şu yapışkan not işini yapmıyorsun?"

Büyüyle bozulmuş bir eve en son girdiğimizde, bir yapışkan nota koruma kanjisi yazmış ve göğsüne yapıştırmıştım.

"Çünkü bu kara büyü Endonezya kökenli. Kendi büyülerimde, kağıt parçalarına lanet yazmakta olduğumdan çok daha güçlüyüm."

Ruhlar hâlâ emin değillerdi. Onu burada çimenlerin üzerinde bırakamazdım. Göğsünü döver ve beni eve kadar takip ederdi. Onlara neden önemli olduğunu göstermeliydim.

"Jim?"

"Evet?" dedi.

"Yardıma

ihtiyacım var."

"Ben buradayım," dedi.

"Bana ilk çıkma teklifini neden yaptığını düşünmeni istiyorum.

Gerçekten düşünmek gibi."

"Sana çıkma teklif ettim çünkü-"

Elimi kaldırdım. "Hayır, lütfen bana söyleme."

Öğrenmekten çok korkuyordum. "Sadece bir düşün."

"Tamam."

Jim'e neden aşık olduğumu çok iyi biliyordum. Sadece bir şey değil, her şeydi. Tanıdığım en zeki adamlardan biriydi. Curran kendini köşeye sıkıştırdığında Jim'e gider ve bir çıkış yolu bulması için ona güvenirdi. Baktı . . . Ateşliydi.

Dayanılmaz derecede seksi, bir dergide ya da televizyonda görebileceğiniz türden bir adam gibi. Onda çiğ bir erkeklik vardı, bir tür erkek güveni ve güç karışımı. Bana hiç

benzemiyordu. Ben

Ufak tefek ve hafif, o ise iri yarı ve kaslıydı. Bu ikilik, benimle onun arasındaki zıtlık hoşuma gidiyordu. Bu beni tahrik ediyordu ve o bakmadığında onu izliyordum. Başını nasıl tuttuğunu, omuzlarının açısını, telaşsız ve emin yürüyüşünü biliyordum. Aynı şekilde giyinmiş erkeklerden oluşan bir kalabalıkta Jim'imi anında tanıyabilirdim.

Ama beni ona aşık eden şey zekası, görünüşü ya da ölümcül olması değildi. Bunların hepsi harikaydı ama tek başına yeterli değildi. Bu yüzden kalbimi açtım ve ruhların içime bakmasına izin verdim. Hayatım çoğu zaman kaotikti. Korkuyordum. Kendimi kaybettim. Çıldırdım. Lanet büyümün işe yarayıp yaramayacağından asla emin olamıyordum. Gözlüklerim olmadan çaresizdim ve bu da beni korkutuyordu. Ama Jim . . . Jim kaosuma tek bir adım atar ve birdenbire sorunlarım kendiliğinden çözülürdü. Sakin mantığıyla onları teker teker ele alıyor ve sonra bana dönüp "Bunu yapabilirsin" diyordu. Ben de onun haklı olduğunu ve yapabileceğimi anladım. O bana inanıyordu.

Sıcak bir his çıplak ayaklarıma yayıldı ve parmak uçlarım karıncalanana kadar içime aktı.

"Bir şeyler oluyor," dedi Jim, sesi sakindi. "Bırak gerçekleşsin."

Jim kıpırdamadan oturdu. Kasları gerildi ve sanki saldıracakmış gibi vücudunda toplandı. Ruhlar ona dokunuyordu ve belli ki bundan hoşlanmamıştı. Anlaşılan "bırak olsun" demek "öldürmeye hazır ol" demektir.

Göğsündeki tılsım titredi. Barong Bali'nin gözleri metalik bir tıkırtıyla açıldı. Ruhlar aramızdaki bağı fark etmiş ve onu korumaya almışlardı. Elbette bu aynı zamanda Jim'in artık her şeyi benim gözlerimden göreceği anlamına da geliyordu. Bu biraz şok edici olacaktı.

"Ruhlar sana görme yeteneği bahşetti," dedim. "Artık dünyayı benim gördüğüm gibi görebilirsin. Bu sadece geçici bir durum. Eğer tılsımı çıkarırsan tekrar büyü körü olacaksın. Ayrıca bu büyü dalgası biter bitmez muhtemelen duracaktır." Yükseldim

ayağa kalktım. "Şimdi eve gireceğiz. Gerçekten tuhaf şeyler görebilirsin. Sakın korkma."

Bana başka bir düz Jim bakışı attı.

Kapıya doğru yürüdük. Anahtarı soktum, çevirdim ve kapıyı açtım. Ev önümüzde uzanıyordu, karanlık ve soğuk. Havada hafif bir leş kokusu dolaşıyordu. Jim duruşunu değiştirdi, bir şeyin üzerine atlayıp boynunu kırmaya çalışmasına hazır olduğu anlamına gelen o gevşek, hazır duruşa geçti. Ellerimi birleştirdim, gözlerimi kapattım ve gücümün benden dalga dalga yayılmasına izin verdim.

Jim hırladı.

Gözlerimi açtım. Etrafımızdaki duvarlardan yapışkan, kokuşmuş büyü damlıyor, paneller boyunca kayıyor, yarı saydam ve karanlık lekelerle benekleniyordu.

"Bu da ne böyle?" diye hırladı.

"Benim dünyama ayak parmağını sokuyorsun. Yakınımda kal Jim."

Kapının yakınındaki duvarlar daha açık renkliydi, kötü büyü patinası daha inceydi, ama koridorun sonunda büyü kalınlaştı. Durduğum yerden açık mutfak penceresini ve çerçeveden evin içine akan koyu balçığı görebiliyordum. Bu her neyse arka bahçeden geliyordu.

Sümüksü büyüünün içinde küçük, sivri dişli ağızlar oluşmuş, bana doğru uzanıyordu. Jim bıçağını çıkardı. Kocaman, koyu griydi, ucu kıvrıktı ve sapının yanında tırtıklı metal dişleri vardı.

Derin bir nefes aldım ve ellerimi kaldırdım, hareketlerim yavaş ve zarifti, ellerim geriye doğru bükülmüştü, parmaklarım birbirinden ayrılmıştı, titriyordum.

Şeytani büyü durakladı, emin değildi.

Kafamın içinde bambu flütler şarkı söylüyor, ksilofonun metalik sesleri ritmi belirliyordu. Gözlerimi kocaman açtım, dizlerimi büküm, ayak parmaklarımı yerden kaldırdım ve döndüm.

Bedenimden büyü fışkırdı. Etrafımızdaki balçık sanki görünmez bir ateş tarafından yakılmış gibi buharlaştı. Parlak güneş ışığı dalga dalga yayılarak duvarları, zemini ve tavanı çürümüşlükten arındırdı. Koridoru, yaşam alanını

oda, mutfak ve pencere çerçevesinin üzerinden kaydı. Koyu balçık gözden kayboldu.

Tuhaf.

"Vay anasını," dedi Jim.

Kaşlarımı çattım. "Bu yanlış."

"Ne demek yanlış? Bu inanılmazdı."

"Genellikle bir ev bu kadar bozulmuşsa, büyü derinlere kök salmıştır. Temizlemek için iki dans adımından daha fazlası gerekirdi. Ben bunu anlamıyorum. Çok fazla yozlaşma var ama hepsi gerçekten sığ."

Mutfağa doğru yürüdüm ve arka verandanın kapısını açtım. Arka bahçe ormanlık bir alana açılıyordu. Ferforje bir çit çimenleri ağaçlardan ayırıyordu, dar bir kapı aralıktı. İğrenç büyü ağaçların arasında geziniyor, kabukları kaplıyor, damlıyor ve bekliyordu. Beni hissetti ve ormanın derinliklerine doğru kaydı.

Nereye gidiyorsun? Koşma. Daha yeni başlıyoruz.

Çimenleri geçtim, açık kapıdan içeri girdim ve Jim hemen arkamdayken ormana doğru ilerlemeye devam ettim. Büyü benden uzaklaştı. Devasa meşelerin arasındaki patikada onu kovaladım. Mutfağımdaki kaba saçlardan aldığım kokunun aynısı burun deliklerime doldu: kuru, keskin, acı bir koku. Az kaldı.

Patika, kudzu otunun birbirine bağladığı örgülü ağaç dallarının oluşturduğu gölgeliklerin altından geçiyordu. Onu takip ettim, yaprak ve dallardan oluşan doğal tünelde hızla ilerledim. Yeşil tünel bir açıklığa açılıyordu. Büyük bir ağaç buraya devrilmiş ve bir ya da iki komşusunu da beraberinde götürmüş olmalıydı. Üç devasa gövde çimlerin üzerinde yatıyordu. Etraftaki ağaçlar ve kudzu, her kaçak foton için açgözlülükle ışık üzerinde hak iddia ediyordu ve yapraklar, güneş ışığını sulu ve yeşil hale getirerek üzerimizdeki boşluğu doldurdu. Hava kötü kokuyordu, çürümeyle lekelenmişti. Gerçekten derin, pislik dolu bir kuyunun dibinde olmak gibiydi.

Eyang Ida sandığın üzerine oturdu. Teni hastalıklı gri bir renkteydi, gözleri cam gibiydi ve kocaman açılmıştı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu,

Ama beni görebileceğini sanmıyordum. Büyü onun etrafında dönüyordu, o kadar kalındı ki neredeyse opak siyahtı.

Ben durdum. Jim arkamda durakladı. "Bu o mu?"

"Bu o." Ona gitmeye çalışırsa durdurmak için elimi kaldırdım ama kıpırdamadı. Bana gerçekten güveniyordu. Ondan yakın durmasını istemiştım ve o da beni takip etmişti.

Sol tarafımda eğretili otları hışırdadı ve bir yaratık görüş alanıma girdi. Yaklaşık on santim boyunda, koyu kahverengi derisi, iki bacağı ve iki koluyla küçük bir insana benziyordu. Uzun, kaba saçları başından ayak parmaklarına kadar dökülüyor, koyu renkli bir örtü gibi yerde birkaç santim sürükleniyordu. Her biri mavi bir şakak engereğinin gözleri gibi yarık, koyu renk gözbebeğine sahip iki kehribar gözle bana baktı, sonra ağzının geniş yarığını açarak iki beyaz dişini gösterdi ve tısladı.

"O da ne?" Jim sordu.

"Bir jenglot," dedim. Tam düşündüğüm gibi. Bu Endonezya'nın geleneksel korkularından biriydi. Ancak evdeki büyü miktarına bakılırsa, onlardan daha fazla olmalıydı. Çok daha fazla. "Bu bir vampir."

Bir başka jenglot ağacın gövdesine tırmandı. Bir ağacın kovuğunda üçüncü bir çift göz alev aldı.

"O ve ailesi Eyang İda'yı evinden çaldı," dedim. "Onun kanının özüyle beslenecekler ve özü kalmadığında o da onlardan biri olacak."

Orman düzinelerce gözle canlandı. Büyük bir kabile, en az elli yaratık. On beş, belki yirmi tane bekliyordum. Ama elli? Elli kötüydü.

"Onları öldürmek zor mu?"

"Evet. Dayanıklılırlar. Onları ateşe vermek işe yarıyor." "Onlardan çok var," dedi Jim.

"Evet."

"Biraz yardıma ihtiyacın olabilir. . ." Jim'in sesi çok sakindi. Şansımızı tarttı. Rakamlar bizim lehimize değildi.

Yumuşak bir fısıltıyla Eyang İda'nın kucağına bir yaratık süzüldü. Eğer bacakları olsaydı, bu jenglot en az bir ayak boyunda olurdu,

Saçları iki kat daha uzundu ama bacakları yoktu. Onun yerine, tüküren bir kobranın gövdesi gibi uzun ve kahverengi bir yılan kuyruğu vardı. Kraliyet jengotu.

Jenglots yeşillikler arasında hışırdayarak etrafımızda dönüyordu.

Bir anda üzerimize çullanırlar.

Normalde şekil değiştirdiğimde, bir ya da iki dakikalığına, nerede olduğumu ya da neden orada olduğumu bilmiyordum, ama bu durumda, Jim yanımdayken, şansımı denemek zorundaydım.

Gözlüğümü çıkardım ve Jim'e uzattım. "Al, şunu bir saniye tut."

Kaşlarını kaldırdı ve gözlüklerimi aldı.

Bıraktım. Dünya gökkuşağının her rengine binlerce bulanık ışığa dönüştü. Ooh, çok güzel. Güzel küçük renk baloncukları.

Tanıdık bir koku etrafımda dönüyor, beni büyülüyordu. Ooh, Jim.

Jim. O buradaydı, benimle! Jim.

Bu koku da ne?

Ugh. İğrenç, iğrenç koku. Temiz değil. Ew.

Bir jenglot! Eyang Ida'nın kucağında bir jenglot vardı.

İğrenç. Bekle, Eyang Ida'nın burada ne işi vardı? Ben neredeydim?

Kraliçe Jenglot başını kaldırdı, ağzını açtı ve bana doğru tısladı, arkasındaki kara büyü şeytani kanatlar gibi parlıyordu.

Ne? Çok çirkin. Yüzsüzlük. Kim olduğumu sanıyordu?

Kocaman beyaz pençemi yere vurdum ve kükredim.

Sesim bir devin gongu gibi yuvarlandı, kulakları sağır etti ve büyüm bir patlama dalgası gibi onu takip etti. En yakın jenglot'a dokundu. Çirkin yaratık panik içinde tısladı, sanki anında küle dönüşmüş gibi parçalara ayrıldı ve dağıldı.

Etrafımdaki tüm jenglotlar yok oldu, küle dönüştü ve eriyerek havaya karıştı. Kraliçe Jenglot tısladı, çırpındı.

Büyüsü benimle savaşmaya çalıştı ama kükremem onu azgın bir orman yangınının bir su birikintisini yutması gibi yuttu. Kraliçe yok oldu.

Rahatsız edici koku kayboldu. Orman kötü kokudan arınmış bir şekilde nefes verdi ama Eyang Ida kıpırdamadı. Hâlâ bağlıydı. Uzun sürmeyecekti.

Büyük yumuşak patilerimin üzerinde Eyang İda'ya doğru ilerledim ve sol ön patimi sağ patimin üzerine koyarak ayaklarının dibine kıvrıldım. Sıkı tutun. Seni de özgür bırakacağım.

Jim'le yüzleştim ve sihrimin benden yayılmasına izin verdim. Ayaklarımın dibindeki yosunların arasından çiçekler fışkırıyor, sarı ve beyaz minik çiçeklere dönüşüyorlardı. Mavi bir kelebek yanımda süzülüyor, yumuşak kanatlarının üzerinde zıplıyordu. Beyaz bir tane ona katıldı, sonra bir tane daha ve bir tane daha ...

Jim bana baktı, çenesi açık kalmıştı.

Büyüm ağaç gövdelerine doğru kaydı. Üzerimizdeki meşeler inledi, dalları kımıldadı, gücüm tarafından zorlandı ve yaşlı kadının yüzüne saf ve sıcak bir güneş ışığı düştü. Eyang İda derin bir nefes aldı ve gözlerini kırptırdı.

Jim gözlüklerimi yosunlara düşürdü.

- - -

Bir şekil değiştiren olmanın sorunu, kıyafetlerinizi asla üzerinizde tutamamanızdır, bu yüzden arabamda her zaman yedek bir kıyafet taşıyım. Böylece Eyang İda'nın oğlunun evinin önüne geldiğimizde ve Jim kırılgan yaşlı kadını ön kapıya kadar taşıdığına, alçakgönüllülüğüm bozulmadan kapıyı çalabildim.

Kapı açıldı ve Eyang İda'nın oğlu Wayan annesini gördü. Onu Jim'in elinden kaptığı gibi içeri koştı. Aile etrafımızı sardı ve bizi evin içine çekti. Hava, mutfaktan gelen kokularla birlikte üzerimize yıkandı: zerdeçal, sarımsak, soğan, zencefil, limon otu, tarçın ve kızarmış ördek. Bebek Betutu yakınlarda bir yerde yemek pişiriyordu.

Herkes aynı anda konuşuyordu. Ne oldu, neden, hastaneye gitmesi gerekiyor mu? Elimden geldiğince hızlı cevap verdim. Kara büyü saldırısına uğradı; iyileşecek; hayır, hastaneye gerek yok, sadece yatak istirahati ve ailesinden bolca sevgi; hayır, teşekkür ederim, aç değildim ... İlk yirmi dakikadan sonra soru ve heyecan fırtınası dindi ve Iluh bize ulaştı.

"Büyükannemi kurtardığınız için teşekkür ederim!"

Yüzündeki rahatlama o kadar belirgindi ki bunu bozmaktan nefret ettim. "Henüz bitmedi."

Iluh'un yüzü düştü. "Ne demek istiyorsun?" "Seninle konuşmam gerek," dedim ona.

Birkaç dakika sonra Jim, Iluh, annesi Komang ve ben arka verandadaki hasır sandalyelere oturduk, ailenin gürültüsünden uzakta. Iluh ve Komang birbirlerine benziyorlardı: ikisi de güzel, zarif ve uzun boyluydu. Komang kimya mühendisliği diplomasına sahipti. Annem ve o, Vardiya'dan hemen sonra aynı kurumsal genişlemenin bir parçası olarak Atlanta'ya gelmişlerdi.

Komang'la yüzleştim ve Jim'in yararlanması için İngilizce konuştum. "Bu Jim. O ..."

Tanrım, ona ne demeliyim? Eğer onu erkek arkadaşım olarak tanıtırsam, bu annemin kulağına gider.

"Birlikte çalışıyoruz," dedi

Jim. Güzel kurtarış.

"Ve biz çıkıyoruz."

Lanet olsun!

Komang kaşlarını kaldırdı. "Tebrikler!" Ahh!

Neredeyse elimle yüzümü tokatlayacaktım.

"İşyerinizde bir soruna neden olmaz mı?" Iluh sordu.

"Çıkamaz." Jim onlara gülümsedi. "Patron benim."

Ona ters ters baktım. Neden bu kadar mutlusun? Bana sırtıttı ve eliyle elimi okşadı.

İki kadına döndüm. "Anneniz jenglots tarafından saldırıya uğradı."

Komang bana göz kırptı. "Bir jenglot mu? Ne kadar tuhaf. Onlardan hep korkardı. Çocukken bir tane görmüş. Gerçek değildi, sadece bir tahnitçinin at kılı ve ölü bir maymundan yaptığı bir şeydi ama onu dehşete düşürmüştü. Yıllarca bu konuda kabuslar gördü."

Söz konusu büyü olduğunda tesadüf diye bir şey yoktur. "Genellikle bir jenglot kabilesi ortaya çıktığında, her şey bir Kraliçe ile başlar. Bir kişiyi büyüler ve beslenmeye başlar. Kişinin sihirli özü tükendiğinde, o kişi bir jenglot olur. Jenglot büyüsü bölgeyi zehirlemeye başlar. Kabile teker teker büyür. Tipik bir kabile yaklaşık

beş ila sekiz üye. Yirmiden fazla olursa kabile bir sürüye dönüşür. Annenizin etrafında en az elli jenglot gördük."

"Elli mi?" Komang gözlerini kocaman açtı. "Evet," dedi Jim.

"Bu büyüklükte bir sürünün her hafta bir kişiyi çalması gerekir," dedim. "Eyang Ida'nın mahallesinde elli kişinin ortadan kaybolması ve kimsenin bunu fark etmemesi mümkün değil. Sadece bu da değil, jenglot büyüğü çok zehirli olduğu için yuvalarının etrafındaki alanı da zehirliyor. Arındırılması zordur. Eyang Ida'nın evindeki arındırma işlemi çok az çaba gerektirdi."

"Ne söylemeye çalışıyorsun?" Iluh sordu.

"Birisi jenglot sürüsünü çağırdı. Sanırım birisi büyükannenizi kasten hedef aldı."

İki kadın birbirlerine baktı. "Ama neden?" Komang sordu.

Iluh, "Eyang Ida'nın hiç düşmanı yok," dedi.

"Kişisel bir garezin yok mu?" Ben sordum. "Öfkeli komşular yok mu?"

Onu kıskanan ya da ona kızan kimse yok mu?

Düşmanı var mı?" Komang, Iluh'a baktı.

"Düşman mı?"

"İyi biri gibi davranan ama gizliden gizliye sizden nefret eden sahte bir insan," dedi Iluh. "Ben öyle düşünmüyorum."

Komang başını salladı. "Hayır, bana söylerdi." "Kin besleyen biri olmak zorunda değil." Jim

sandalyesinde arkasına yaslandı. "Cinayetlerin çoğu üç nedenden dolayı işlenir: seks, intikam ya da çıkar."

Komang, "Seksi göz ardı edebiliriz," dedi. "Annem elli yılı aşkın bir süre mutlu bir evlilik sürdürdü. Babam iki yıl önce öldü ve annem romantizm aramıyor."

"İntikam da muhtemelen bir etken değildir," dedim.

"Annen evrensel olarak sevilen ve saygı duyulan biriydi."

Jim, "Bu da bize kârı bırakıyor," dedi.

Iluh, "Bir hayat sigortası poliçesi vardı," dedi.

Komang kendini geri çekti. "Şunu mu ima ediyorsunuz..."

Uh-oh. "Bunun hayat sigortasıyla bir ilgisi yok," dedim hemen. "Hayat sigortası için bir cesede ihtiyacın var ve eğer her şey planlandığı gibi gitseydi, Eyang Ida

bir jenglot olur. Kayıp ilan edilecek ve ailesi resmi olarak öldüğünün açıklanması için yıllarca beklemek zorunda kalacaktı."

"Başka ne gibi değerli eşyaları vardı?" Jim sordu. "Şey, bir ev var," dedi Komang. "Sen de gördün.

Birinin onu öldürmesini bekleyebileceğim bir şey değil. İnsanlar otuz yıllık, üç yatak odalı, iki banyolu bir ev için birbirlerini öldürmezler. Arabası güvenli ve iyi çalışıyor ama pahalı da değil."

"Herhangi bir obje var mı?" Ben sordum. "Kültürel öğeler? Bazen insanlar değerli büyüler barındıran şeylere sahip olduklarının farkına varmazlar."

Komang iç çekti. "My Little Pony oyuncakları topluyor."

Iluh başını salladı. "Yatak odasına gitmeliydin. Onlardan raflar dolusu var. Onların güzel olduğunu düşünüyor. Onları modelleme kilinden yontuyor ve boyuyor."

Bu asla tahmin edemeyeceğim bir şey. Iluh dudağını ısırıldı.

Jim ona odaklandı. "Bir şey düşünmüştün."

Nefes verdi. "Muhtemelen bir şey yoktur. Eyang Ida, salonunun bulunduğu binanın bir kısmına sahip. Birkaç ay önce bir hukuk bürosu onunla temasa geçerek burayı satıp satmayacağını sordu."

"Bunu hatırlıyorum," dedi Komang. "Teklifi inceledik. Yıllardır oranın sahibiydi, o yüzden teklifi geri çevirdi."

Jim, sudaki bir damla kanı hisseden bir köpekbalığı gibi tetikte bekledi. "Kimin adına olduğunu söylediler mi?"

"Hayır." Komang kaşlarını çatı. "Sanırım müşteri anonim kaldı."

"Hangi hukuk bürosu olduğunu hatırlıyor musun?" diye sordum. Komang, "Abbot and something," dedi.

"Abbot, Sadlowski ve Shirley!" Iluh yüzünün aydınlandığını söyledi. "Hatırlıyorum çünkü tüm büyük harfleri bir araya getirirseniz-"

Kıkırdadım. Iluh da kıkırdadı.

Komang, Iluh'a hayal kırıklığına uğramış bir anne bakışı attı. "İsimlerini yeniden düzenlemeleri gerekirdi," dedi Iluh.

Jim, "Burası başlangıç için bir yer," dedi.

- - -

Sessiz sokaklardan geçerek Eyang Ida'nın salonuna gittim. Başlamak için en iyi yer orasıydı. Hukuk bürosunun peşine düşebilirdik ama hiçbir avukat, müvekkili kimliğinin gizli kalmasını istiyorsa onun adını ifşa etmezdi. Eyang Ida'nın hayatına kasteden girişimin başarısız olduğu şu an, etrafı kolaçan etmek ve bu durumdan rahatsız olan biri olup olmadığına bakmak için en uygun zamandı.

Jim yanımdaki koltuğa oturdu. Bu çok garip bir şeydi. Yüzü rahat, duruşu tembeldi. Jim'in sadece iki hali vardı: tehditkar ve tehdit etmeyi bekleyen. Genellikle korkutucu olmak için o kadar çok çalışırdı ki, uyurken bile insanların gözünü korkuturdu.

Onu biraz daha durgun tutmak için yavaşladım. Şimdi oturuş şekli, koltuğun üzerine sarkmış hali, bana şeftali ağaçlarının altındaki çimenlerin üzerinde bir battaniyeye uzanmış halini düşündürdü.

Orada uzanmış, yüzünde güneşle sessizce uyukluyordu. Yanına uzanabilir, kitap okuyabilir ve susadığımızda bize buzlu çay getirebilirdim. Başka bir evrende.

"Planın neydi, Komang'a çıktığımızı söylemek mi?" Ben talep ettim.

Jim, "Sadece kayıtları düzgün tutuyorum," dedi.

"Az önce annemin en iyi arkadaşına bir erkek arkadaşım olduğunu söyledin.

Ondan bir telefon alacağım."

"Bir telefon görüşmesini halledebilirsiniz," dedi.

"Ve sonra amcamdan ve teyzemden, kuzenimden ve diğer kuzenimden, bir zamanlar çok sevdiğim kuzenimin ikinci kızından ve dört yıldır görmediğim üniversitedeki oda arkadaşımın gelen telefonlar ..."

Jim gülümsedi.

"Hiç komik değil."

"Hepsini bir araya toplayıp büyük bir duyuru yapsaydınız, bu sizi biraz zahmetten kurtarırdı" dedi.

Ha. Ha. Oh çok komik. "Bu yüzden mi beni barbeküye davet ediyorsun? Bu yüzden mi?"

"Onlar zaten biliyor," dedi.

Harika. Onlara benim hakkımda ne söylediğini sadece sihir biliyordu.

Uzun dikdörtgen bir binanın önünde durduk. Sağlam kırmızı tuğladan inşa edilmiş olan bina büyüye iyi dayanmıştı; duvarlar çoğunlukla sağlam görünüyordu ve çatı da iyi durumdaydı. Binada beş işyeri vardı. Önce Ida's Hair Place, kapalı ve karanlıktı ama kapısı sağlamdı; sonra Vasil's European Deli; ardından Family Chiropractic and Wellness Center; F&R Courier Service ve çizgi roman dükkânı Eleventh Planet geliyordu.

"Neden sadece bir iş satın almayı teklif ediyorsunuz?" Yüksek sesle düşündüm. "Bu hiç mantıklı olmazdı."

"Aynen öyle," dedi Jim.

"Bu konum hakkında süper harika bir şey yok. Caddede biraz trafik var ama çok yoğun değil."

"Ve otoparkın yarısından fazlası boş," diye ekledi Jim.

Bu doğrudu. Çizgi roman dükkânının yanında iki araba bekliyor, masörün direğine bağlı bir at ayak ayak üstüne atıyor, Vasil'in Şarküterisi'nin yanında büyük bir kamyon duruyor ve kurye servisinin yanındaki bisiklet raflarında bir sürü bisiklet duruyordu. Konsantre oldum. Bu mekânla ilgili mistik ya da büyülü hiçbir şey hissetmiyordum. Tamamen sıradan bir yerdi.

"Bu kişi her kimse ya tüm işletmeler için teklifte bulunmalı-" diye başladı Jim.

"Ya da binada büyümek isteyen iş sahiplerinden biri olabilirsin," diye bitirdim. "İçimde alışveriş yapma isteği var."

"Dikkatli bir erkek arkadaş ve şefkatli alfanız olarak, sizi bu konuda tamamen destekliyorum."

Erkek arkadaşım olduğunu her söylediğinde, "Wheeeeeee!" deme ihtiyacımla savaşmak zorunda kaldım. Erkek arkadaşım olduğunu söyledi!"

Arabadan indik ve Eyang Ida'nın salonuna doğru yürüdük. Onun yanında yürürken hep ne kadar iri olduğunu fark ederdim. Benden neredeyse bir karış daha uzundu. Benim yanımda yürüyordu, değil mi? Bu nasıl olabilirdi ki?

"Jim, neden buradasın?" diye sordum.

"Başka bir yerde olmamı mı istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır!" Zavallı yarı kör Dali, sesi çok çaresiz geliyordu. "I

kaçmak için bir sürüye sahip olduğun ve burada benimle olduğun anlamına geliyordu. Neredeyse hiç benimle olmuyorsun." Tamam, şimdi çaresizlikten acınacak hale gelmiştim.

"Biliyorum," dedi. "Ama sen sürüsün. Bu Sürü'nün işi. Sürünün geri kalanı bir hafta sonu boyunca dayanacak. Beni nerede bulacaklarını biliyorlar."

"Sana inanmıyorum."

Neredeyse kapıya varmıştık.

Jim durdu. Yüzüne baktım. Gözleri sıcaktı ve ayağımı havaya kaldırarak durdum. Gözleri hiç sıcak değildi. Acımasız, korumacı, sert, evet, ama sıcak değil. Böyle değildi.

"Ne iş yaptığını bilmek istiyorum," dedi sessizce. "Seninle takılmak ve vakit geçirmek istiyorum. Birlikte olmamız hoşuma gidiyor."

Neredeyse orada eriyordum. Ve sonra suçluluk duygusu beni yakaladı.

Keep'ten kaçıyordum. Gidip onunla vakit geçirebilirdim. O meşguldü ve muhtemelen mutsuzdu ve ben bencildim ve kimin ne düşüneceği konusunda endişeleniyordum. O ben değildim.

Uzandım, kolunun altına girdim, başımı ona yasladım ve gülümsedim. Beni kendine doğru çekti, parmaklarının uçları hafifçe tenimde gezindi. Aman Tanrım, o kedi şeyini yaptı. Sırf ona daha fazla dokunabilmek için kıyafetlerini çıkarmak istememe neden oldu.

Kapının yanında durduk ve hep birlikte kokladık.

Hmm, bir bakalım, Eyang Ida, araba dumanı, yarım düzine sabun ve şampuan kokusu, beş farklı insan kokusu, hepsi de yaklaşık bir günlük - onun müşterileri olmalı ... Iluh'un birkaç saat önce bıraktığı koku dışında taze bir şey yok. Eyang Ida'yı kontrol etmek için salona gelmiş olmalı.

"Sence o yapmış olabilir mi?" Jim sordu.

"Iluh?" Kafamda evirip çevirdim. "Hayır. Sanırım büyükannesini seviyor. Ama Iluh'un toplumla güçlü bağları da yok. Jenglotlar tam olarak toplum içinde

sokak. Endonezya'ya özgüdürler. Onları biliyor olabilir ama nereden bulacağını ya da kimin çağıracağını bilmiyor olabilir."

"Onları kimin çağırabileceğini biliyor musun?" diye sordu.

"İşte mesele de tam burada." Ona kaşlarını çatıttım.

"Bali'deki çoğu insan biraz büyü yapar. Her adak adadığınızda büyü yaparsınız. İnsanların ara sıra bir şeyler kurban etmesi alışılmadık bir şey değil. Ama jenglotlar kara büyüyle bağlantılıdır. Tipik bir cadı doktoru bir jenglotu voodoo bebeği gibi yapabilir ve sonra onu büyü ve kanla besleyerek canlanmasını ve emirlerini yerine getirmesini umabilir. Ya da kürtaajla alınmış bir cenini satın alıp mumyalayabilir ve ondan bir tuyul yapabilirler."

Jim gözlerini kırptırdı.

"Bu bir şey," dedim ona. "Ama her neyse, ben bilirim. Ben Barong'un seçilmişiyim. Ben Beyaz Kaplan'ım, iyilik için bir gücüm ve dengeyi korurum. Bir kara büyücü bir jenglot yaratmak ya da bir tuyul salmak gibi bir şey yaptığında, bu bir dengesizlik yaratır ve ben bunu düzeltirim. Gücümü doğal olmayan bir şey için kullanmaya çalışsaydım da aynı şey olurdu, örneğin akrabamdaki normal bir hastalığı önlemek gibi. Onları bir süreliğine kurtarabilirdim, ancak Rangda'nın bir seçilmiş, İblis Kraliçe, ortaya çıkar ve yaptığım şeyi geri alırdı. Denge korunmalı. Şu anda toplumda Rangda'nın bir şampiyonu yok. Orlando'daki kızının yanına gitti, çünkü o yaşlı ve kızı onun sağlığı için endişeleniyor.

Ve eğer yeni biri varsa, o kişi gelip benimle konuşurdu. Onlar hakkında bilgi sahibi olmak benim işim, benim hakkımda bilgi sahibi olmak da onların işi olurdu."

"Konuşacak mısın?" Jim sordu.

Başımı salladım. "İkimiz de dengenin koruyucuları olacağız. Tüm Kötülüklerin Tanrısı'nın rahibi olan şu Rus'u hatırlıyor musun?"

"Roman mı?" Jim sordu. "Evet. İyi adam."

Kollarımı açtım. "İşte böyle. Rangda'nın seçilmişleriyle güzel, medeni bir yemek yiyebilirim. Birbirimizden hoşlanacağımızdan değil ve bazıları delirip

onun adına agresif, ama bu dengeyle ilgili. Elli jenglots çağırmak, bu denge değil. Bu çılgınca bir şey, işte bu."

Şarküteriye uğradık. Karanlık görünüyordu. Kağıt tabelada şöyle yazıyordu: KAPALI. Kolu denedim. Kilitli. Hmm. Vasil de jenglots tarafından yeniyorsa, gerçekten kötü bir şeyler oluyordu.

Aile Kayropraktik ve Sağlık Merkezi'ne geçtik.

"Onları tehdit mi edeceksin?" diye sordum. "Çünkü öyle yaparsan benimle konuşmazlar, o yüzden dışarıda bekleyebilirsin."

Jim bana düz bir bakış attı ve kapıyı açmam için tuttu. Sessiz bir resepsiyon alanına girdim. Duvarlar rahatlatıcı bir nane yeşiline boyanmıştı ve büyük metal çiçekler duvarları süslüyordu. Hava hafifçe gül sardunyası ve lavanta kokuyordu.

Birisi yağları ısıtıyor olmalı. Otuzlu yaşlarında bir adam tezgâhın arkasından bana gülümsedi. "Yardımcı olabilir miyim?"

"Merhaba." Jim tezgâha yaklaştı, elini uzattı. Yüzüne baktım ve çenem düştü. Jim, "kötü adama ulaşmak için sağlam duvarı yumruklayan" Alfa, gitmişti. Dostça görünüyordu. Endişeli ama dostça. Sanki bir banliyöde yaşıyormuş da komşularını yemeğe davet ediyormuş gibi arkadaş canlısıydı.

Jim adamın elini sıkıyordu. "Benim adım Jim Shrapshire. Bu da meslektaşım Dali. Akrabası sizden iki kapı aşağıda bir kuaför salonu işletiyor."

"Sizinle tanıştığım memnun oldum. Ben Cole Waller.

Bayan Waller'ı fark ettik.

Indrayani bugün burada değildi. O iyi mi?"

Çenemi yerden kaldırdım ve ağzımı hareket ettirdim. "Bu sabah kendini iyi hissetmiyor."

Yüzüne endişe dokunmuştu. Samimi görünüyordu. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Umarım ciddi bir şey değildir."

Ona söylemek mi, söylememek mi? Eğer onlara söylemezsem ve bu durum mülkle bağlantılıysa, tehlikede olabilirlerdi.

"Korkarım öyle. Birisi onu hedef almak için büyü kullanmış." "Ciddi misin?" Adam geri döndü ve "Amanda!" diye bağırdı.

Ofisin derinliklerinden sarışın bir kadın çıktı. "Evet?"

"Bu benim karım, Amanda. Kendisi masördür." Adam tezgahın arkasından çıktı ve karısının yanında durdu. "Birisi salonun sahibi olan o hoş bayana zarar vermeye çalıştı."

Amanda gözlerini kırptırdı. "Bayan Indrayani? Aman Tanrım, ne oldu? O iyi mi?"

"Şimdilik durumu iyi," dedi Jim, yüzü endişeliydi. "Birinin bu mülkü istediği için onu hedef aldığını düşünüyoruz. Herhangi bir satın alma teklifi aldınız mı?"

Cole kaşlarını çatı. "Evet. Evet, öyle."

Masanın arkasına geçti, bir dosya dolabını açtı, metal raflarda asılı dosyaları karıştırdı ve bir kâğıt parçası çıkardı. Bir göz attım. Abbot, Sadlowski ve Shirley antetli, mektup ve ekinde satın alma teklifi.

İki ay öncesinin tarihi.

"Satmayı kabul ettin mi?" Jim sordu.

"Bunu düşündük," dedi Cole. "Fiyat cömertti."

"Ama burası bize ait. Evimizden yaklaşık beş dakika uzaklıkta. Oturmuş bir müşteri listemiz var," dedi Amanda. "Ve oğlumuzun okulu buradan sadece on dakika uzaklıkta. Otobüs onu sokağın iki yüz metre aşağısında bırakıyor. Çok güzel bir yer. Buraya geliyor, bir şeyler atıştırıyor, ödevini yapıyor ve sonra birlikte eve gidiyoruz. Eğer taşınısaydık, evimizin yakınına bırakılması gerekecekti ve sihir sırasında telefonlar çalışmadığı için gelip gelmediğini bile bilemeyecektik.

Ağabeyim okuldan dönerken yolda öldü. Ezildi..."

"Hayır dedik," diye sözünü tamamladı Cole ve ona nazikçe sarıldı. "Alıcının kim olduğu hakkında bir fikrin var mı?" Jim sordu.

Cole başını salladı. "Binada biri olmalı.

Birkaç kişiyle konuştum ama kimse kabul etmedi. Mesele şu ki, iki yüz elli bin teklif ediyorlar. Eğer sahiplerden biriye ve diğer dördü de aynı teklifi aldıysa, bina için bir milyon dolar eder. Hiçbirini hayal edemiyorum

Bu kadar parayı bir araya getirebileceğimizi sanmıyorum. Şarküteriye işleten Vasil var. Haftanın altı günü ve Pazar günü yarım gün çalışıyor. Bir de yandaki kurye dükkânı var. Orada üçten fazla kurye göremezsin. Orayı işleten adam, Steve Graham, bir çeşit fitness delisi. Maraton koşuyor ve gelecekte sihrin herkesi nasıl şişmanlatacağından şikayet ediyor. Kuryelerini bisiklete bindiriyor."

"Kızının üzerine titriyor," dedi Amanda.

"Evet, sürekli ondan bahsediyor."

"The Eleventh Planet iki üniversiteli genç tarafından işletiliyor," dedi Amanda. "Kart oyunları düzenliyorlar ve tezgâhın üzerinde bir bahşiş kavanozu var. Bir araya getirecek iki kuruşları varsa şaşırıyorum."

Cole, "Anlamadığım şey bunun neden olduğu," dedi. "Bina biraz eski ve konumu bizim için harika ama tam olarak Central Market Lane değil."

"Olağandışı bir şey fark ettin mi?" Ben sordum. "Diğer sahiplerin garip davranışları, tuhaf büyüler?"

"Alışılmadık mı?" Amanda başını salladı. "Vasil bugün burada değil. Sanırım bu alışılmadık bir durum. Genelde saat gibi burada olur. Çok iyi bir adamdır."

"Sence peşimizden gelirler mi?" Cole sordu. "Bu bir olasılık," dedi Jim.

Amanda iç çekti. Omuzları çöktü. "Tanrım, eğer bir şey değilse, diğeridir. Bilirsin, olan biten onca şeye rağmen, büyü hakkında hiç endişelenmedim. Daha çok trafik kazaları için endişeleniyorum."

Cole kolunu tekrar karısına doladı.

Ona adımın ve telefon numaramın yazılı olduğu bir kart uzattım. "Eğer garip bir şey olursa, lütfen beni arayın."

- - -

STEVEN Graham kırk yaşlarında, zayıf bir adamdı. Arkasındaki duvar numune kutularıyla kaplı bir tezgâhın arkasında dururken, vücudu sıkı, çerçevesi dar ve hareketleri ekonomik bir bisiklet tutkunu gibi görünüyordu.

boyutları ve fiyat etiketleri. Ofiste kalan tek kurye ise daha çok bir gece kulübündeki kapıcıya benziyordu. Büyük, geniş omuzlar, kaslarla kaplı bir göğüs. Jim'e ben daha iri bir adamım bakışı attı. Jim bir an ona baktı. Kurye kollarını göğsünde kavuşturdu. Ha-ha.

Küçükken, tehdit edildiğimizde masa ve sandalyelerin arkasına saklanabilirdik. Ancak beş yaşına geldiğimizde, bu davranış artık kabul edilebilir değildi, bu yüzden kollarımızı göğsümüzde kavuşturarak bir bariyer oluşturur ve hayati organlarımızı korurduk.

Kuryenin sıkılı dişlerine ve yumruklarına bakılırsa, Jim'le arasına müthiş bir set çekiyordu.

Bu doğru. Jim'im korkutucu. Zaten sana yardımı olmaz.

"Nakliye mi, ihbar mı?" Steven Graham sordu.

Kurye ve Jim birbirlerine bakarken, "İkisi de değil," dedim. Burası ambalaj malzemeleri gibi kokuyordu: karton ve tutkal. Plastik bant bir süre önce çok pahalı hale gelmişti ve şimdi kutular mısır nişastasının kaynar suyla karıştırılmasıyla elde edilen yapıştırıcıya batırılmış ev yapımı kağıt bantla kapatılıyordu. Kokladığım şey tam olarak buydu, hem de tonlarca.

"Bu binadaki kuaförün sahibi olan Ida Indrayani'nin akrabasıyım. Sihirli bir saldırıya uğradı ve bundan kimin sorumlu olabileceğini araştırıyoruz."

Steve bir adım geri çekildi. "O iyi mi?"

"Şimdilik iyi," dedi Jim.

"Bu dünya ne hale geliyor böyle?" Steve başını salladı.

"Cinsel saldırı mıydı?"

Ne? "Hayır," dedim. "Bu büyümlü bir saldırıydı."

"Kızıma sürekli Mace'i taşıman gerektiğini söylüyorum. Bu dünyada sapıklar ve katiller var, ama ne yapacaksınız? Çocukları bir tankın içinde okula gönderemezsiniz. Temel insani nezakete ne oldu? Bilirsiniz, iyi şeylere." Steve kuryeye el salladı. "Kaşlarını çatmayı bırakabilirsin Robbie. Kusuruna bakmayın. Bir yıl önce soyulduk.

O benim güvenliğim. Korkutucu görünmek için burada." "Ya işler ciddileşirse?" Jim sordu.

Robbie ona karşı göğsünü gerdi. Seni aptal, aptal adam.

"Kes şunu." Steve ona el salladı.

"Bu mülkü satmak için herhangi bir teklif alıp almadığınızı merak ediyorduk," dedim.

"Aslına bakarsanız var. Delinin biri bunun için bana çok para teklif etti." Steve omuz silkti. "Ben de kabul ederdim. Çocuğum TCU'ya gitmek istiyor. Yıllık kırk bin. Kırk. Onlara yazdım ama cevap alamadım. Bence sahte bir teklifti. Para miktarı bu tesisler için çok fazla."

Jim, "Eğer bir ihbar aldıysanız, siz de hedef olabilirsiniz," dedi.

"Bu harika. Muhteşem." Steve başını salladı. "Çünkü adamlarımın sokakta saldırıya uğraması yetmiyormuş gibi şimdi bir de bu çıktı. Adamlarımdan biri geçen ay bir çitin yanından geçerken çit dişlerini çıkarmış ve onu yemeye çalışmış.

Arka tekerleği mahvoldu."

"Bu binayı kimin ya da neden istiyor olabileceğine dair bir fikriniz var mı?"

Steve omuz silkti. "Kim bilir? Hasta ruhlu aptallar her yerde. İnsanlar doğru yaşamayı bırakınca böyle oluyor. Bilirsiniz, temiz beslenmelisiniz. Vücudunuza iyi bakmalısınız. Bu sizin karbon ve sihirli ayak izinizle ilgili. Sekiz yıldır buradayım. Binadaki en eski işletmeyim ve size söylemeliyim ki, özel bir şey yok."

"Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim."

"Tabii, tabii." Steve tutucudan bir kart çıkardı ve bize uzattı. "Bir şey göndermeniz gerekirse bizi düşünün."

Dışarı çıktık. "Cinsel saldırı mı?" Kaşlarımı kaldırdım. "Onun bir kızı var. Muhtemelen sürekli endişeleniyordur. Saldırıya uğrayacak," dedi Jim.

On Birinci Gezegen'e doğru yürüdük.

"Suratın bir tuhaf oldu," dedi Jim.

"Dükkânın içindeki bisikletli adamı hayal ediyordum. Bunu yapamam. Ama onu elinde bir sopayla gayet iyi hayal edebiliyorum."

"Düşünsene," dedi Jim.

"Tuhaf suratlardan bahsetmişken, masörün ofisinde gülümsedin!"

Jim başını salladı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Ben gördüm! Oradaydım. Bu oldu, Jim."

Kaşları çatıldı. Yüzü öylesine asıktı ki, gülümsemeye kalkışsa muhtemelen çatlayıp parçalara ayrılacaktı. "Yanılıyor olmalısınız."

"Jim!"

Bana gülümsedi. Parlak, göz kamaştırıcı bir gülümsemeydi. Neredeyse ayaklarımı yerden kesecekti. Jim genellikle insanlara dişlerini gösterdiğinde, bunu onları öldürmek üzere olduğu için yapardı.

"Güvenlik Şefi olmadan önce Wendelin için çalışıyordum. Onu hatırlıyor musun?"

Ben unuttum. Wendelin unutulacak biri değildi. Sürüye katıldığında kendisine Wendelin Tilki anlamına gelen Wendelin Fuchs demeye karar verdi, tıpkı benim kendime Harimau demeyi seçtiğim gibi. Görme yeteneğim ve kandan nefret etmem nedeniyle beni zorlu bir yolun beklediğini biliyordum, bu yüzden soyadımı seçtim çünkü her söylediğimde bana bir kaplan olduğumu hatırlatıyordu. Wendelin kendi soyadını seçti çünkü insanları yanıltmak istiyordu. Bir kurda dönüştü, acımasız, kurnaz ve o kadar korkutucuydu ki, dev bir Kodiak'a dönüşen Heavy Klanı'nın alfası Mahon bile ondan uzak durmak için çaba sarf etti. Jim'in onun için çalıştığından haberim yoktu. Onunla tanıştığımda Kedi Klanı'nın beta üyesiydi ve bildiğim kadarıyla tek yaptığı buydu. Wendelin emekli olduktan sonra Curran onu Güvenlik Şefi yaptığında ben dahil herkes şaşırmıştı.

"Onunla geçirdiğim ilk üç yıl boyunca tek yaptığım gizli işlerdi," dedi Jim. "Olmadığınız biri gibi davranın. Doğru zamanda doğru yere git, dinle, insanlarla konuş, sempatik ol ve ikna edici ol. İşin en sevdiğim kısmı bu değildi ama insanların benden beklediği gibi olmayı öğrendim. İnsanlar Güvenlik Şefi'nin korkutucu bir sert adam olmasını bekliyor, ben de onlara bunu veriyorum. Kurt kedileri, biri çizgiyi her aştığında alfalarının dişlerini göstermesini bekler, ben de onlara bunu veriyorum."

Kalbim sıkıştı. "Bu, erkek arkadaşım Jim'den ilgi beklersem bana bunu vereceğin anlamına mı geliyor?"

"Hayır," dedi. "Beni olduğum gibi kabul ediyorsun, bu da mahvolduğun anlamına geliyor. Ben çoğunlukla bir pisliğim."

Elimi Eleventh Planet'in kapı koluna koydum. "Bir çizgi roman ineği yapabilir misin?"

"Bunu yaparsam ne elde edeceğim?" "Ne istiyorsun?"

"Bu akşam bana yemek hazırla," dedi.

Akşam yemeği. Yemek sunmak şekil değiştirenler için özel bir şeydi. Hayvan meslektaşlarımız sevgilerini yemekle gösterirlerdi. Kelimeler olmadan çok şey anlatırdı. Seni önemsiyorum. Sahip olduklarımı seninle paylaşacağım. Seni koruyacağım. Bazen de seni seviyorum derdi. Ona daha önce de yemek hazırlamıştım ama şimdi söyledikleri sırtımdan aşağıya küçük ürpertiler gönderdi. Sesimi sıradan çıkmaya zorladım. "Anlaştık."

- - -

Çizgi roman dükkanının sahipleri üniversite öğrencileriydi. Sadece bir tanesiyle tanıştık, Brune Wayne, yirmili yaşlarının başında, spor salonunda çok fazla zaman geçiren, konuştuğunda kollarını sallayan ve bize hemen büyükbabasının adını aldığını açıklayan ve Batman olmaktan sadece bir harf uzakta olduğundan yakınan kısa boylu sarışın bir adam. Suç ortağı Christian Leander bugün ailesine mobilya işlerinde yardım ediyordu. Çizgi roman dükkânı Atlanta'daki diğer tüm çizgi roman dükkânları gibiydi. Bilgisayarların ortadan kalkmasıyla kâğıt kitaplar ve çizgi romanlar bir kez daha geçerli bir eğlence biçimi haline gelmişti ve dükkân iyi iş yapıyordu.

Jim çizgi romanlar hakkında beklediğimden çok daha fazla şey biliyordu. O ve Brune anlaşmışlardı ve Brune durmadan konuşarak bize etrafı gezdirdi. Yaşlı kadının başına gelenler çok kötüydü, bir mektup almışlar ama bunun bir şaka olduğunu düşünmüşler çünkü kimse böyle çılgınca bir para ödemez, o yüzden çöpe atmışlar. Ve bunlar elle boyanmış minyatürler. Buralı bir adam yapıyor. Bak, sihirli. Ejderhanın gözleri parlıyor. En havalı şey değil mi bu?

Oradan çıktığımızda kulaklarım çınılıyordu ve saçıma o kadar çok çizgi roman başlığı ve süper kahraman ismi yapışmıştı ki, hepsini çıkarmak için iki kez şampuanlamam gerekecekti. Ama bir şey açıktı. Brune'un vücudunda kötü bir kemik yoktu.

Hayal kırıklığı içimi kemirdi. Bütün bir jenglots sürüsünü çağırabilen herkes tehlikeliydi ve öldürmekten korkmuyordu. Şimdiye kadar elimizde sadece olası kurbanlar vardı. Bu tür bir büyüü başarmak adanmışlık ve yıllarca pratik gerektiriyordu. Hiçbiri sihirsiz olarak o kadar güçlü hissetmiyordu ve hiçbiri bu güçte birini işe almak için gereken paraya sahip görünmüyordu, bu mülkü satın almak için bir milyonu gözden çıkarmaktan bahsetmiyorum bile.

Bir an önce ilerleme kaydetmeliydik çünkü o kişi başladığı işi bitirmeye çalışacaktı. Indrayani ailesine geri dönüp onlara "Sevgili büyükanneniz öldüğü için çok üzgünüm çünkü kimin sorumlu olduğunu anlayamayacak kadar aptaldım" demeyi göze alamazdım.

"Bak," dedi Jim.

Vasil'in Şarküteri'sine bir araba yanaştı. İçinden bir adam indi. Ellili yaşlarında, tuzlu ve biberli saçları vardı. Elinde anahtarlarla şarküterinin kapısına doğru yürüdü. Parmakları titriyordu. Yüzü solgun, gözleri kan çanağı gibiydi. Anahtarları düşürdü, almak için eğildi, sonunda birini kilide sokmayı başardı, kapıyı açtı ve içeri adım attı.

Jim ve ben şarküteriye doğru yürüdük. KAPALI tabelası AÇIK'a çevrilmişti. Adam bir sandalyede oturmuş, tezgâhın üzerine yığılmış, uyukluyordu. Jim kapıyı açtı ve ben onu gördüm, büyüünün koyu tüylü bulutu adamın etrafına sarılmıştı, domuz tüyleriyle dolu iğrenç bir sıvı çuvalı gibi sırtından sarkıyordu. İnce, sümüksü teller boynundan geçerek boğazını sıkıyor, yüzüne doğru uzanıyor, burnuna ve gözlerine doğru ilerlemeye çalışıyordu.

Tezgâhın üzerine atladım ve ellerini tuttum. Büyü bana doğru tısladı. Adamın sırtındaki sıvı çuvalı kırıldı ve siyah tüylü yılanlardan oluşan bir yuva püskürdü, bana doğru kıvrıldı, her biri ağzının olduğu yerde koyu renkli bir gaga ile silahlanmıştı.

olmalıydı. Jim tezgâhı temizledi ve bıçağıyla hayalet yılanları kesti. Bıçağı içlerinden geçti. Fark etmediler bile.

Büyümle ittim. Gagalar bana vurarak kollarımda kanlı yaralar açtı. Daha sert ittim, korkunç karanlığı temizlemeye çalıştım. Devam etti, adamın etrafında sıkılaştı. Gerildim. Büyü geri çekildi, adamın yüzünden uzaklaştı ama sırtına yapıştı.

Adam mavi gözlerini açtı ve bana baktı. "Vasil Bey?" diye sordum.

"Adım Bay Dobrev," dedi sessizce. "Vasil benim gerçek adım." Onunkini tutan ellerime baktı. "Sakin bırakma."

"Yapmayacağım," diye söz verdim.

"Dali, konuş benimle," dedi Jim, yüzü asıktı.

"Büyüyü görüyor musun?" Ben sordum.

"Evet."

"Şu anda kendimi tutuyorum ama elimden gelen tek şey bu. Eğer bırakırsam, onu tekrar yutacak."

"Bu neden benim başıma geliyor?" Bay Dobrev sordu. "Bilmiyoruz," dedim. "Ne zaman başladı?"

"İki gece önce. İlk başta sadece bir ağırlık vardı, sonra baş ağrısı. Erken yattım. Gripe yakalandığımı düşündüm. Sonra o geldi."

"Kim o?" Ben sordum.

Bana doğru eğildi. Sesi titriyordu. "Cadı." "Bana daha fazlasını anlat," dedim. "Bana cadıdan bahset."

Yüzü gevşedi. Elleriyle çok çalışan güçlü adamların sahip olduğu türden büyük, sert elleri vardı ve nasırlı parmakları titriyordu. Dehşete kapılmıştı. "Gözlerimi açtım. Yatak odası karanlıktı. Göğsümde ezici bir ağırlık hissettim, çok ağırdı. Bir araba gibi. Kemiklerim kırılmalıydı ama neden kırılmadılar bilmiyorum. Sonra onu gördüm. Göğsümün üzerinde oturuyordu. O ..." Yutkundum. "Bir iskelet gibi inceydi. Uzun, keçeleşmiş gri saçları, kollarında siyah kürkü ve parmaklarında kuş gibi pençeleri vardı. Tıpkı resimdeki gibi uzun pençeler."

"Ne resmi?"

"Uzun zaman önce gördüğüm bir resim. Üstüme oturdu ve bana baktı. Oğluma seslenemedim. Hareket edemedim. Ayak parmaklarımı bile kıpırdatamadım. Saatlerce bu şekilde kaldık. Sonunda uykuya daldım ve yorgun uyandım. Çok yorgun. Dün gece yine geldi. Bu sabah zar zor hareket edebildim. Sanırım beni öldürmeye çalışıyor."

Jim bana baktı.

"Yaşlı cadı sendromu," dedim. Büyü uzmanlığımın çoğu Batılıların Uzak Doğu olarak kabul ettiği şeylerle bağlantılıydı, ancak Avrupa mitleri hakkında biraz eğitim almıştım. Amerika'da yaşayıp da bunlara maruz kalmamak mümkün değil. "Vardiyadan önce insanlar bunun beynin hızlı göz hareketi evresinden uyanıklığa geçişinde ortaya çıkan derin uyku felciyle ilgili olduğunu düşünüyordu. Bazen zihinsel kablolar birbirine karışır ve beyin kısmen uyanır ama vücut felçli kalır, sanki hala uyuyormuşuz gibi. Sanki üzerinizde büyük bir ağırlık varmış ve donmuşsunuz gibi hissedersiniz. Bilim çağından önce insanlar bunun iblisler, incubi ve succubi ya da bazen yaşlı cadılar yüzünden olduğunu düşünüyordu. Eğer efsaneler doğruysa, ölene kadar onunla beslenecek ve benim onu bu şekilde temizleyecek gücüm yok."

Jim, "Cadıyı öldürmemiz gerekecek," diye tahmin etti. Onu bu yüzden seviyordum. Zeki ve hızlıydı.

"Bay Dobrev," dedim. "Uyumanızı istiyorum." Bir yaprak gibi titredi. "Hayır."

"Tek yol bu. Biz burada olacağız. Geldiğinde onunla ilgileneceğiz."

"Hayır."

"Uyanacaksınız Bay Dobrev. Beni tanımıyorsunuz ama bana güvenin, uyanacaksınız. Hâlâ biraz gücünüz varken hemen uyuyun."

Gözlerimin içine baktı ve parmaklarımı bıraktı.

"Derin bir nefes al," dedim ona, sesimi yükseltmeye çalışarak.

kendinden emin. "Her şey yoluna girecek. Her şey yoluna girecek."

Kara büyü onun üzerinde yuvarlandı. Bay Dobrev titreyerek uzun bir nefes aldı. Boğuluyor gibi görünüyordu.

"Sorun yok," diye mırıldandım. "Sorun yok. Ben buradayım. Hiçbir yere gitmeyeceğim."

"Lütfen," dedi. "Neden ben? Neden ..."

Onun için çok kötü hissettim. Çok korkmuştu. Ama tek yol buydu. "Bırak olsun," diye mırıldandım.

Yavaş yavaş gözleri ışığını kaybetti ve camsı bir hal aldı. Gözlerini kırptırdı, sonra tekrar kırptırdı, sandalyesinde arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Eğer efsaneler doğruysa, onu öldürmek için bedene bürünmesi gerekiyor," dedim. "Bu gerçekleştiğinde, önce onu yakalamalıyız."

Jim belindeki kılıftan ikinci bir bıçak çıkardı. Beklemeye başladık. Etrafımızdaki dükkan sessizdi.

"Anlamıyorum," dedim. "Eyang Ida ile bağlantılı olmalı. Bu çok büyük bir tesadüf. Ama jenglots ve yaşlı cadı kelimenin tam anlamıyla gezegenin karşıt taraflarından. Hiçbir büyü kullanıcısı ikisini birden çağıramaz."

Jim, "O hukuk firmasını araştırmamız gerekiyor," dedi.

"Cadıyı daha önce bir tabloda gördüğünü söylemişti?" Ben sordum. "Evet."

Bir anlamı vardı. Oturduk ve bekledik.

- - -

Ne kadar zaman geçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bir saate yakın olmalıydı. Jim küfür kitimi bana getirdi ve ben de mürekkeğim, fırçam ve kâğıtlarım hazır, tezgâhın altındaki camın arkasındaki şarküteri etlerine bakarak oturdum. Acıkmıştım. Dükkânın geri kalanı konserve ürünler, Slav temalı atıştırmalıklar ve salamura edilebilecek her türlü meyve ve sebzeyle dolu raflarla doluydu. Bazılarını gerçekten denemek istiyordum ama izinsiz almak hırsızlıktı.

Bay Dobrev'in nefes alış verişini düzeldikten birkaç dakika sonra, kürklü sihir çok yavaş bir şekilde sürünmeye başladı, sırtından göğsüne doğru kaymaya başladı ve sonunda şimdi boynunun tam altına oturdu, beline kadar her yerini kaplayan büyük çirkin bir leke.

Dışarıdan bir su motorunun gürültüsü geliyordu. Cam vitrinin arkasından baktım. Sarı bir okul otobüsü caddeden aşağı yuvarlanıyordu.

Bay Dobrev'in göğsündeki çuval titredi.

Öne doğru eğildim.

Bir dalgalanma kürkü kaydırıldı. Bir başkası. İğrenç bir battaniyenin altında yuvarlanan bir tenis topuna benziyordu.

Bir kâğıt çıkardım ve bir lanet yazmaya başladım. Lanetin taze olması gerekiyordu, bu yüzden onu gerçekten tokatlamadan bir saniye önce bitirecektim. Fırçam havadayken durakladım. Bir vuruş kaldı.

Dışarıda on ya da on bir yaşlarında bir çocuk köşeyi döndü ve binaya doğru yürüdü. Cole ve Amanda'nın oğlu olmalı.

İnce siyah bir pençe kürkün yüzeyini yardı. Bir şey dışarı çıkmak üzereydi.

Sokağın ortasındaki hava, sanki aniden yeraltından bir buhar bulutu kaçmış ve bir toz şeytanına yakalanmış gibi dalgalandı. Bu da ne böyle?

Hava döndü, büküldü ve kendini bir arabaya dönüştürdü. Ne oluyor be? Daha önce hiç havadan sihirli bir araba çıktığını duymamıştım.

Beynim kanıtlar arasında bir bağlantı kurmaya çalıştı. Amanda'nın sesi kafamın içinde, ağabeyimin okul yolunda öldüğünü söylüyordu. Ezilmişti. Aman Tanrım.

Araba sağlam döndü. Motoru devir yaptı. Direksiyonun arkasında kimse yoktu.

"Jim!" Çocuğu işaret ettim. "Kurtar onu!"

Arkasını döndü, arabayı ve çocuğu gördü ve camdan sokağa atladı, cam parçaları etrafa saçıldı.

Yumrulu bir dirsek çuvaldan dışarı çıktı, onu her parmağında iki inçlik siyah bir pençe bulunan kemikli bir el izledi. Cadı geliyordu.

Jim park alanını hızla geçti. Araba, 69 model kocaman bir Dodge Charger, canlı bir şey gibi hırıldayarak doğruca

Çocuk. Jim çok hızlı koştu. Lütfen yap tatlım. Lütfen!

Cadının kafası ortaya çıktı; önce bir, sonra diğer korkunç soluk göz, eğri büğrü uzun bir burun ve köpekbalığı dişleriyle dolu geniş bir ağız.

Kaslı araba neredeyse çocuğun üzerine geliyordu. Jim üç metre uzaktaydı.

Lütfen, lütfen, lütfen öldürülme.

Jim çocuğun ayaklarını yerden kesti ve araba ona çarparak bir direğe çarptı.

Ona çarptı. Aman Tanrım, Charger ona çarptı. İçimde bir şey kırıldı. Dehşet içinde donup kaldım.

Cadı büyüünün içinden sürünerek çıktı ve Bay Cadı'nın üzerine tünedi.

Dobrev'in göğsünde, uzun, ürpertici ayak parmaklarıyla ona tutunuyordu. Benim boyumdaydı ama bir deri bir kemik kalmıştı; cılız bedeni vücuduna çok dar geliyor, derisi gevşek kıvrımlar ve kırışıklıklar halinde sarkıyordu.

Araba motorunu devirdi. Hâlâ oradaydı. Kaybolmamıştı ve bu da hedefinin hâlâ hayatta olduğu anlamına geliyordu.

Jim çocuğu kucağına alarak Charger'ın kaputunun üzerinden atladı, yere indi ve koşarak yanımıza geldi.

Cadı Bay Dobrev'in boğazına uzandı. Lanete son darbeyi vurdum ve sırtına indirdim. "Zehirli hançerler!"

Üç hançer cadalozun sırtına birbiri ardına saplandı.

Charger geri döndü ve Jim'i kovaladı.

Cadı dev bir martı gibi çığlık attı, bana tükürdü ve devam etti. İşe yaramadı.

Yeni bir kâğıt aldım, başka bir lanet yazdım ve ona fırlattım. Yirmi yedi bağlayıcı parşömen laneti daha önce de işime yaramıştı. Cadı kâğıdı pençeledi. Kâğıt yeşil renkte titreşti. Kâğıt parçaları fırladı ve zararsızca yere düştü. Onu düğümlemeliydiler. Lanet olsun!

Araba Jim'in bir metre arkasındaydı. Lütfen yap şunu!

Lütfen! Lütfen! Cadı, Bay Dobrev'in boynunu pençeledi.

Bir turşu kavanozu kaptım ve kafasına fırlattım. Kafatasından etli bir darbeye sekti. Uludu.

"Bırak onu!" Hırladım.

Jim kırık pencereden içeri atladı. Charger hemen arkasındaki açıklığa çarptı ve motoru kükreyerek duvarla ahşap çerçeve arasına sıkışmış halde durdu. Sıkışmış!

Bir kavanoz daha kaptım ve tezgâhın üzerine atladım. Cadı yüzüme doğru çığlık attı ve ben de kavanozla ona vurdum. "Bırak onu, seni kaltak!"

Charger hırladı. Kapılarının metali basınç altında büküldü. Araba içeri girmeye zorlanıyordu.

Kavanoz elimde kırıldı. Turşu suyu cadalozun üzerine aktı. Beni pençeledi, kaçamayacak kadar hızlıydı. Pençeleri kollarımı tırmaladı, kızgın bıçaklar gibi yaktı beni. Çığlık attım. Bıraktı ve kanlı yarıkların arasından kollarımın kemiklerini gördüm.

Jim çocuğu bıraktı. Çocuk dükkânın arkasına doğru koşmaya başladı. Jim Charger'a atladı ve arabanın kaputuna vurarak aracı geri çekmeye çalıştı. Charger kükredi. Jim ayaklarını dikti, kaputu kavradı ve gerildi. Kollarındaki kaslar şişmişti. Jim'in daha önce normal bir arabayı kaldırdığını görmüştüm ama Charger hareket etmemişti.

Şekil değiştiren tüm gücümü kullanarak cadalozun kafasına bir yumruk indirdim. Ben nefes aldığım sürece Bay Dobrev'i alamayacaktı. Cadı bana tekrar pençe attı, çığlık atıyor, omuzlarımı kesiyordu, elleri bıçak gibiydi. Onu yumruklamaya devam ettim ama bu bana bir fayda sağlamıyordu.

Jim'in ayakları geri kaydı. Bir an sonra araba geçecekti.

Bir arabaydı. Ben arabaları, Jim de göğüs göğüse çarpışmayı bilirdi. "Değiştir!" Çığlık attım.

Jim bana baktı, arabanın kaputunu bıraktı ve tezgâhın üzerine sıçradı. Bıçağı parladı ve cadalozun sağ eli koptu.

Dükkândan hızla çıktım, Pooki'nin sürücü tarafındaki aynayı çekiştirdim ve içeri koştum. Charger yarı yoldaydı.

tekerlekler dönüyordu. Laneti yazdım, kağıdı kaputun üzerine yapıştırdım ve Pooki'nin aynasını üzerine yerleştirdim.

Sihir havai fişek gibi patladı.

Arabanın kaputu sanki görünmez bir dev yumruk atmış gibi büküldü. Sol ön tekerleği düştü. Sanki başka bir yumruk inmiş gibi kaputu kabardı. Ön cam çatladı.

Arabanın içindeki bir şey mide bulandırıcı metalik bir çıtırtıyla çatırdadı. Kaputtaki delikten su fışkırdı. Arabanın tavanı çöktü. Hem yolcu hem de sürücü kapısı düştü. Farlar patladı. Bir başka çıtırtıyla tüm araç sarsıldı ve devasa dişleri olan bir şey onu bir süre çiğnemiş ve tükürmüş gibi görünen bir yığın halinde çöktü.

Jim yanımda durdu. Cadının kafasını saçlarından tutmuş taşıyordu. Birbirimize baktık, ikimiz de kanlar içindeydik ve arabaya döndük. Jim kaşlarını kaldırdı.

"Aktarımın laneti," dedim. "Bu Pooki'ye yaptığım her şey. Hepsinin aynı anda olması dışında."

Jim harap olmuş arabaya baktı. Gözleri büyüdü. Bir şey söylemek için çırpındı.

"Jim?"

Çenesini çözdü. "Artık yarışmak yok."

- - -

Şekil değiştiren olmanın dezavantajları vardı. Birincisi, normal insanlar için sıradan olan kokular sizi çıldırtıyordu. Mutfakta bir şey yaktığınızda sadece pencereleri açmakla kalmıyor, tüm evi açıp dışarı çıkmak zorunda kalıyordunuz. Bu, şekil değiştiren sürüleri ve klanları içindeki dinamiklerin insan toplumundakilerden farklı olduğu anlamına geliyordu. Ve bu arada, bu dinamiklerin çoğu saçmalıktı. Evet, hayvan meslektaşlarımızın bazı özelliklerini aldık: kedilerin güçlü bir bağımsızlık çizgisi vardı, bouda - werehyena - dişileri baskın olma eğilimindeydi ve kurtlar güçlü bir OKB eğilimi sergiliyordu, bu da vahşi doğada avı izleyerek ve ardından uzun mesafelerde koşarak hayatta kalmalarına yardımcı oluyordu. Ancak tüm

sürü hiyerarşisi aslında vahşi primat gruplarının baskınlık hiyerarşisine çok daha yakındı, bu da insan tarafımızın kontrolde olduğu düşünöldüğünde anlamlıydı. Ve tabii ki en önemli dezavantajımız lupizmdi. Aşırı stres anlarında, güçlerimizden sorumlu virüs olan Lyc-V vücudumuzda çok sayıda "çiçek açıyordu". Bazen bu çiçeklenme feci bir tepkiyi tetikler ve bir şekil değıştiren deliliğe sürüklerdi. Delirmiş bir şekil değıştiren loup denirdi ve o yoldan geri dönüş yoktu. Loupizm sürekli üzerimizde dolaşan bir hayaletti.

Ama şu anda, kanı temizlemek için kollarıma su dökerken, vücudumdaki her bir Lyc-V hücresi için minnettardım. Yaralarım kendi kendine kapanıyordu. Eğer yeterince yakından izlerseniz, kas liflerinin yaraların içinde kaydığını görebilirdiniz. İnanılmaz derecede iğrençti.

Amanda yerde oturmuş, oğlunu kucaklamış ve ileri geri sallanıyordu. Çocuk kaçmak ister gibi görünüyordu ama annesinin çok üzgün olduğunu hissetmiş olmalı ki sessizce oturdu ve annesinin onu kucaklamasına izin verdi. Cole, elinde bir beyzbol sopası ve yüzünde erkeklerin bazen aileleri için korktuklarında ve tehlikenin nereden geldiğinden emin olmadıklarında takındıkları o gergin, gergin ifadeyle onların üzerinde geziniyordu. Şu anda Cole'un yanından bulanık kanatlarıyla bir kelebek geçse, muhtemelen sopasıyla onu toza çevirirdi.

Bay Dobrev, Jim'in tezgâhın üzerine bıraktığı cadaloz kafasına bakıyordu. Bir iki dakika dükkânda dolaşıp hasarı inceledikten sonra kafanın yanına dönüp baktı.

"Bay Dobrev," diye seslendim. "O öldü."

"Biliyorum." Bana döndü. "Buna inanamıyorum."

"Onu daha önce bir resimde gördüğünü söylemiştin?" "Ben çocukken. Tıpkı ona benziyordu."

Haklıydım. Tamamen haklıydım. Güzeldi. Güzel, güzel, güzel. Neyle karşı karşıya olduğumu bilmemekten nefret ediyordum.

Jim kapıdan içeri girdi, solgun yüzlü Brune arkasındaydı.

"Steven nerede?" Ben sordum.

Brune, "Bir bisiklet aldı ve kızını kontrol etmek için okuluna gitti," dedi.

Bunu kesinlikle anlayabilirim.

Jim yanıma geldi. Bay Dobrev'in bana verdiği bir bezin üzerine bir şişeden su döktüm ve yüzündeki kanı nazikçe temizledim.

"İyi misin?" diye sordu

sessizce. "İyiyim," dedim ona.

Küçük bir an için dükkânda yalnızdık, başka hiç kimsenin önemli olmadığı bir ana yakalanmıştık ve ben sadece Jim için gülümsedim. Sonra gerçeklik geri geldi.

"Biz bunun büyü ya da yetenek temelli olduğunu sanıyorduk," dedim. "Öyle değil. Lanet temelli, Jim."

Bekledi. Oh. Muhtemelen hiç mantıklı konuşmadım. Bazen beynim ağzıma göre çok hızlı çalışıyordu.

"Çoğu büyü çok özeldir. Örneğin, jenglots çağırabilen birinin Endonezya kara büyüğü uygulayıcısı olması gerekir. Örneğin Japon büyüünde ya da Komançi büyüünde uzman olamazdı çünkü o uzmanlık seviyesine ulaşmak için kendini tamamen Bali büyüüne adanması gerekirdi. Her işin ustası olamazsınız. Mantıklı mı?"

Başını salladı. "Evet."

"Bu yüzden jenglotları gördüğümde, büyü konusunda yetenekli ya da özel bir çağırma yeteneğine sahip bir kişi tarafından çağrıldıklarını düşündüm. Ama sonra cadıyla karşılaştık. Cadı hiç mantıklı değildi. Avrupa kökenliydi. Eyang Ida ile bağlantılı olduğunu biliyorduk, çünkü aksi çok büyük bir tesadüf olurdu."

Jim, "Mantıken, bu iki farklı büyü kullanıcısının işin içinde olduğu anlamına geliyor," dedi.

"Ben de öyle düşünmüştüm ama sonra arabayı gördüm. Katil arabaları çağırabilen birini tanımıyorum. Bu mitolojik bir varlık değil. Korku romanlarından fırlamış bir şey. Sonra Eyang Ida'nın çocukken sahte bir jenglot gördüğü için ondan korktuğunu hatırladım, sonra da Mr.

Dobrev bize bir tabloda bir cadı gördüğünü söyledi ve sonra ..."

"Amanda kardeşinin okuldan dönerken bir araba tarafından öldürüldüğünü söyledi," dedi Jim. "Ben de bunu düşündüm."

"Bu büyü büyü temelli ya da yetenek temelli değil. Lanete dayalı. Lanetleri bilirim. Eskiden bilgisayar programları gibi çalışırlar: katı bir yapıları vardır. Bir dizi koşul yerine getirilirse, lanet bir şey yapar. Karşılanmazsa, lanet hareketsiz kalır. Örneğin, diyelim ki sol bacağı kesilmiş bir kişiyi hedefliyorum. O kapıyı lanetleyebilirim, böylece bir bacağı olmayan herhangi bir yaratık belsoğukluğuna yakalanır."

Jim elini kaldırdı. "Bekle. Bunu gerçekten yapabilir misin?" Ellerimi ona doğru salladım. "Mesele bu değil." "Hayır, bu bilmem gereken türden bir bilgi."

"Tamam, muhtemelen yapabilirim."

Jim'in ifadesi donuklaştı. "Hatırlat da seni kızdırmayayım."

"Jim, seni belsoğukluğuyla lanetlemem konusunda endişelenmeyi bırakır mısın? Nasıl olsa kapamazsın; sen bir şekil değiştirensin. Her neyse, bu lanetin koşulları altında, tek bacaklı herhangi bir insan gelir ve vebaya yakalanır. Eğer üç bacaklı bir kedi gelirse, o da vebaya yakalanır."

"Kediler insan belsoğukluğundan etkilenebilir mi?"

"Şart değil, ama lanet yine de kediye bulaşmaya çalışacaktır. Eğer laneti daha spesifik bir hale getirmek isteseydim, 'tek bacaklı herhangi bir yaratık' olarak tanımlardım ki bu da üç bacaklı kediye kurtarırdı. Daha da spesifik: tek bacaklı herhangi bir adam. Ne kadar spesifik olabileceğinizin bir sınırı var. Şu anki durumumuza dönelim. Sanırım birileri bu insanları en büyük korkularının kurbanı olmaları için lanetledi. Bu lanetin tam olarak nasıl yapılandırıldığından emin değilim, ancak çocukluklarından beri sahip oldukları mantıksız korkuları ortaya çıkardığını düşünüyorum. Lanet onların en büyük korkularının detaylarını vermelerine dayanıyor. Eyang Ida jenglots'tan korkuyordu, bu yüzden dev bir sürüsü oldu. Dobrev bir cadıdan korkuyordu, bu yüzden ona bir cadı verdi. Ve geldiğinde

Amanda'nın korkularına cevap verdi, yaşayan bir araba yaptı. Amanda'nın oğlu için endişelendiğinde zihninde gördüğü şey buydu."

"Mantıklı," dedi Jim. "Ama bu çok fazla büyü gerektirmez mi?"

"Hem evet hem hayır. Lanetleme para karşılığı yapılan bir büyüdür. Eğer bir lanet varsa, bir fedakarlık da olmalıdır. Benim lanetlerim her zaman işe yaramaz, çünkü ödediğim bedel küçüktür: özel kağıt, özel mürekkep, özel fırça ve kaligrafi öğrenmek için harcadığım yıllar. Bu"-işaret parmaklarımı kaldırdım ve harap dükkânı içine alan bir daire çizdim-"bu gerçek bir fedakârlık gerektirir. Kan, et ya da başka bir şey."

Jim kaşlarını çattı. "Binanın bu kadar fedakârlığa degecek kadar önemli ne özelliği var?"

Aklımdan geçenleri okudu. "Aynen öyle. Bilmiyorum. Ama bu kişi her kimse, kendini buna adanmış. Bu durmayacak. Daha fazlası olacak. Brune neden korkuyor?"

"Brune!" Jim havladı.

Çizgi roman sahibi durdu. "Evet?"

"Çocukken neyden korkardın?" "Kısa olmaktan."

"Boyun kısa," diye ağzımdan kaçırdım.

"Evet, ama ben yırtık pırtığım." Brune Jim'in arkasında esnedi. "Yani ben iyiyim."

Kısa boylu olmanın insanı nasıl öldürebileceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Vücudumun her yeri hâlâ sanki biri beni kıyma makinesinden geçirmiş gibi ağrıyordu ve bunu düşünmek başımı ağrıtıyordu.

Sanki gezegen bir şekilde yatağında ters dönmüş gibi, üzerimizden belli belirsiz bir kayma geçti. Sihir kayboldu. Dükkânın elektrik ışıkları yandı.

Herkes nefes verdi.

- - -

Jim'i Pack'in güvenli evinin yakınına bıraktım. Duş almak ve kıyafetlerini değiştirmek istedi. Et pazarına gittim ve bir büyük biftek daha aldım. Sonra da eve döndüm. Duş alıp yemek yapmam gerekiyordu.

Büyünün her zaman bir bedeli vardı, ama lanetlemede bu bedel çok net bir şekilde tanımlanmıştı. Doğru maldan doğru miktarda ödeme yapın - ne kadar değerli olursa o kadar iyi - ve istediğiniz sonucu alın. Ve dükkân sahiplerini lanetleyen her kimse, bunu ne kadar ileri götürebileceğini çok iyi biliyordu. Lanetleyen kişi, en kötü korkularının tezahür etmesi için lanetlemiş ve tezahürlerin onları öldüreceğine güvenmişti. Onları ölmeleri için lanetlememişti. Bu daha da büyük bir fedakarlık gerektirirdi, kendi hayatı ya da sevdiği birinin hayatı. Herhangi bir hayat yeterli olmazdı. Bir fedakârlığın laneti yapan kişi için gerçek bir bedeli olmalıydı.

Tüm bunlar beni endişelendiriyordu. Dükkân sahiplerini öldürmeye yönelik üç girişimi durdurmuştuk. Bu da üç kurbanın boşa gitmesi demekti. O kişi peşimizden gelecekti. En büyük korkumun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayır, ben biliyordum. En büyük korkum yeterince iyi olmamaktı. Yeterince kadın, yeterince seksi, yeterince ateşli olmadığımdı. Kendimi ölesiye analiz etmiştim. Jim yakınımda olmadığı sürece sessiz kalmayı reddeden bir beynim vardı. O zaman susar ve sessiz mutluluğumun tadını çıkarmama izin verirdi.

Eve geldim, duş aldım ve mutfığı inceledim. Annem mutfığı elden geçirmişti. Ocakta pişmiş pilav ve körili sebze vardı ve buzdolabı tofu ve salatalıktan elma ve karpuz kadar her şeyle yeniden doldurulmuştu.

Çoğu şekil değiştiren gibi Jim'in de aşırı baharatlı yiyecekleri sevmediğini öğrendim. Kahramanca yerdı ama daha hafif baharatları tercih ederdi. Bir tencereye su doldurdum, bifteği açtım ve içine attım.

Kan. İğrenç. Koku sudan bana doğru sürüklendi. Tahta bir kaşık aldım ve bifteğin etrafındaki tüm kanı ve olası kirleri temizlemek için salladım. Bifteği bir kaşıkla tutturdum ve suyu döktüm, sonra temiz bir havlu aldım, tezgahın üzerine serdim, bifteği üzerine kaydurdum ve havluyla kuruladım. Buraya kadar her şey yolunda.

Bifteği bir kesme tahtasına aktardım; biraz sarımsak aldım, bir preste sıktım; birazcık biber ekledim,

tuz ve biraz zeytinyağı; hepsini bir kaşıkla ezin ve bifteğin üzerine sürün.

Hala etin kokusunu alabiliyordum.

Ve şimdi de sarımsak kokuyordum. Merhaba Jim, ben senin sarımsak kokan seksi flörtünüm.

Annemi aramak için telefona gittim. Arındırıcı büyülerim bana babamın soyundan geliyordu. Ama lanetler, büyüler ve sistematik yaklaşım, bunların hepsi annemindi. O da benim gibi olayları net görüyordu ve daha tecrübeliydi.

Telesekreterim kırmızı renkte yanıp sönüyordu. Bir düğmeye bastım.

"Dali, bu senin annen."

Sanki bilmiyormuşum gibi.

"Komang aradı. Orada bir adamla birlikte olduğunu söyledi." Adaya yaslandım.

"Adamın çok esmer olduğunu ve senin erkek arkadaşın olduğunu söyledi! Bilmek istiyorum..."

Bir sonraki mesaja tıkladım. "Ben teyzen Ayu.

..." Tıkladım.

"Dali!" Kuzenim Ni Wayan. "Annem bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi ..."

Tıklayın.

"Erkek arkadaş mı? Ne?"

Tıkla.

Tıkla.

Tıkla.

"Dali," dedi amcam Aditya. Ta Kuzey Carolina'daydı. Sihir bir saattir kapalı. Ona nasıl bu kadar çabuk ulaşabildiler? "Senin adına çok mutluyum."

Tümünü Sil tuşuna bastım ve annemin numarasını çevirdim. Hangisinin daha üzücü olduğunu bilmiyordum, ailemin dedikodu yapmak için yaşaması mı yoksa hepsinin sonunda bir erkeğin benimle ilgilenmesinden bu kadar memnun olması mı?

Telefonu açmadı.

Telesekreterin klik sesiyle açılmasını dinledim. "Merhaba anne. Yemek için teşekkür ederim. Ne olduğunu öğrendim Eyang Ida'da bir sorun var. Lütfen içeri girdiğinde beni ara. Tavsiyeye ihtiyacım var."

Telefonu kapattım ve mutfağa baktım. Birden kendimi çok yalnız hissettim. Jim'le ayrıldığımızda böyle mi olacaktı?

Bazen en iyisi en başta ilişkiye girmemektir. O zaman kalp acısıyla uğraşmak zorunda kalmazsın. Ve henüz seks bile yapmamıştık.

Seks her zaman ilişkileri geliştirir ya da bir şekilde sihirli bir şekilde düzeltir diye bir şey yok. İlk cinsel deneyimim harika değildi. Ben on beş yaşındaydım, o zamanki erkek arkadaşım on altı yaşındaydı ve ikimiz için de bir ilkti. İkimiz de her şeyi uzun bir beceriksizliğe dönüştürecek kadar beceriksiz ve gergindik. Bana beğenip beğenmediğimi sorup durdu ve ben de "Eğer hepsi buysa, vay canına, bu bir hayal kırıklığı" diye düşünüp durdum. Bitirdiğimizde, benim için iyi olup olmadığını sordu ve sonra küçük bir penisi olduğunu düşünüp düşünmediğimi sordu.

Ondan sonra sessizce ayrıldık. Bu konuda hiç konuşmadık; sadece yollarımızı ayırdık. O zamandan beri ilişkilerim oldu. Üniversitede muhteşem sarışın bir adamla çıktım. Hayatımda gördüğüm en yakışıklı adamdı. Bir tahta kadar aptal olduğu ortaya çıktı. Mistik seksi Asyalı kız olayına inandığı için benden etkilenmişti. Benim beyaz bir kaplana dönüşmemle birleşince, ikna olmuştu. Seks harikaydı ama sonunda konuşmak zorunda kaldık. Çinli olmadığım için hayal kırıklığına uğramıştı ve neden Çinli olduğumu düşündüğünü hiç anlamamıştım, çünkü hiç Çinli gibi görünmüyordum. Endonezya'nın bir ülke olduğunu bilmiyordu. Ona birkaç kez göstermeme rağmen haritada bile bulamadı. Ona Bali'yi anlattım ve resimli bir kitap verdim. Bir gece, ilişkimizin yaklaşık iki ayında yanımda yatıyordu ve bana onun için bir geyşa gibi kimono giyip giymeyeceğimi sordu. Sonra da geldiğim yerde geyşalar olup olmadığını sordu. Buna bir son vermem gerektiğini anladım.

O zamandan beri birkaç erkek oldu, ama her zaman onların "O" olmadıklarını biliyordum. Bu beni ilişkiler konusunda daha iyi yapmadı.

İç çektim. Kara kara düşünüyordum. Başarısız olmayı sevmezdim ve beynim bir barikatla karşılaştığından beri, şimdi tam bir hayal kırıklığı içinde içe dönmüştü. Eğer Sürü onu dünyayı kurtarmak ya da hayatı altüst eden bir krizi çözmek için kaçırmazsa, Kişi her an burada olabilirdi. Açlıktan ölüyor olacaktı. Ona o bifteği yapmalıydım.

- - -

Kapı çaldığında bifteği tavadan kesme tahtasına kaydırmayı henüz başarmıştım.

Jim.

Açmak için koştum.

Jim kapının girişinde duruyordu. Yine siyah giymişti. Siyah kot pantolon, siyah tişört ve siyah botlar. Cadalogun onu doğradığı kollarındaki yara izleri iyileşmiş, hafif çizgiler haline gelmişti. Bakışları bana takıldı.

Üzerimde şort, beyaz bir atlet ve beyaz-sarı çiçekli mavi bir önlük vardı. Önlük biraz fazla uzundu. Elimde hâlâ bir spatula olduğunu fark ettim. Jim'in bana bakışında kalbimin hızlanmasına neden olan bir tür takdir vardı.

"İçeri gel," dedim, sesim gıcırtilıydı.

"Teşekkür ederim."

Kapıyı arkasından kilitledim. Garip kör kaplan kız garip. Yeni olan başka ne var?

Mutfağıma sinsice girdi. Hareket etme şeklini seviyordum, iri bir kedi gibi, telaşsız, neredeyse tembel, bir şey ilgisini çekmediği sürece ve o zaman kör edici bir hız ve ezici bir güç haline gelirdi. Kokusu onu takip ediyordu. Hiçbir fikri yoktu ama sadece kokusuyla bana her türlü aptalca şeyi yaptırabilirdi.

Tezgâhtaki tabureye oturdu.

"Sana biftek yaptım," dedim ve spatulayla dürttüm.
"Hâlâ sıcak."

"Teşekkür ederim," dedi.

"Yemek istemiyor musun? Aç olduğunu biliyorum." "Şu an değil."

"Soğuyacak." İşte ona bu şeyi yapmak için engelli bir parkurdan geçtim ve o bunu istemedi bile, aptal adam.

"Bifteği pişirdikten sonra birkaç dakika bekletmek en iyisidir."

"Neden?" Bana mı öyle geliyordu, yoksa sesinde garip bir mırıltı mı vardı?

"Hemen keserseniz, tüm suyu akar ve kuru bir et parçası elde edersiniz."

"Ew." Spatulamı salladım. "Lütfen etobur detaylarınızı kendinize saklayın ..."

Beni omuzlarımdan yakaladı ve yakınıma eğildi. Aman Tanrım, bir şeyler oluyordu. Dudakları benimkilere dokundu, sıcak ve nazik, bir bağlantı kurdu. Birdenbire başka hiçbir şeyin önemi kalmadı. Spatulayı yere bıraktım, gözlerimi kapattım, ağzımı açtım ve onu içeri aldım. Kokusu etrafımda dönüyordu, sarhoş ediciydi, dudaklarının benimkiler üzerindeki baskısı kasıtlı ama dikkatliydi. Dilini yaladım, ellerim omuzlarının genişliğini okşadı. Parmak uçlarımda altındaki kaslar gerginlikten öylesine gergindi ki, sanki tüm vücudu zar zor kontrol altına alınmış bir güçle titreşiyordu. Bunun ipucu içimde istekli bir ihtiyaç uyandırdı. Benim için kendini bırakmasını istiyordum. Gerçek Jim'i istiyordum. Eğer bunu yapabilirsem, her şeyi yapabilirdim.

Öpücüğü derinleştirdi, sahiplenici ve sert bir hal aldı, şefkatli bir davetten emredici bir baştan çıkarmaya dönüştü.

Nefesim boğazımda düğümlendi. Yavaş kadife bir sıcaklık içime yayıldı, meme uçlarımda sızdı. Ben de onu öptüm, dilini kendi dilimle okşayıp tadına baktım, sonra geri çektim. Beni daha sert öptü. Onun tadı tüylerimi diken diken etti.

Kaslarım ılık ve esnek hale geldi. Bacaklarımda yumuşak bir sızı alevlendi. Başım dönmeye başladı. Almak zorunda kaldım

Bir nefes. Elimdeki azıcık kontrolü de kaybediyordum ve onun için iyi olmasını o kadar çok istiyordum ki.

Kolları beni kavradı, sert ve güçlü kasları omuzlarımda kayarak beni kendine yaklaştırdı. Geri çektim ve o da bıraktı. Birbirimizden ayrıldık. Gözlerimi açtım ve onun bana baktığını gördüm; koyu renk gözbebeklerinin derinliğinde çiğ, ezici bir arzu gördüm.

Aman Tanrım, bana öyle bakmaya devam ederse her şeyi yaparım.

Beni istiyordu. Beni o kadar çok istiyordu ki. Eğildim ve alt dudağını ısırdım.

Başımı geriye doğru eğdi, ağzı ağzımın üzerine kapandı, dilinin itişi vahşi ve sıcaktı. Önlüğüm uçtu ve sonra elleri atletimin altına kaydı. Sert başparmağı sağ meme ucumu okşadı ve içime küçük elektrik şokları gönderdi. Bu dokunuşa karşı eğildim, ona karşı sürtündüm, şehveti beni aklımdan çıkardı. Hepsi benim içindi. Benim için heyecanlanmıştı. Beni öpüyordu. Elleriyle popomu kavradı ve beni kalçalarının üzerine kaldırdı. Uzun, sert gövdesi bacaklarımin arasındaki ağrıyan ıslaklığa sürtünüyordu. Benim için çok zordu.

Yaptığı en iyi seks olmasını istedim.

Kendini ağzımdan çekti. "Çok güzel." Lütfen Jim, lütfen. Dokun bana, öp beni, sev beni . . .

Boynumu öptü, hassas derimi ısırdı, dişlerinin her kısırtışı ateşimi körükledi. İnledim, hislerin kasırgasına kapıldım ve onu sürdüm. Onu içimde istiyordum. Onunla dolu olmaya ihtiyacım vardı.

Sandalyeden atladı, elleri popomdaydı, beni okşuyordu ve ben onu yukarıya kadar öptüm. Beni yatağa bıraktı ve gömleğini çıkardı. Kasları çelik halatlar gibi vücudunu sarıyordu. Heyecandan içim içime sığmıyordu. Botları ve pantolonu çıktı. Kocaman olmuştu. Vay canına.

Üzerime eğildi ve o anda üzerimde hiçbir şey yoktu. Boynuna uzandım ve onu üstüme doğru çektim. Başını eğdi ve eli diğerini okşarken ağzı bir meme ucuna kapandı. Zevk dalgası yuvarlandı

İçimden geçti ve ellerim saçlarında, doğruldum. Ağzı diğer göğsüme doğru hareket etti. Tüm vücudum ona hazırды, sanki kaynar bir banyonun kenarına tünemiştım ve dalmam gerekiyordu.

Üstüme çıktı ve ben de ona uzandım. Parmaklarım onun sert uzunluğunu buldu ve okşadım. Jim hırladı. Güldüm ve bacaklarımı ona doladım. Kendini üzerime bıraktı, ağırlığını kollarına verdi, yüzünde hınzır ve ateşli, çok ateşli bir ifade vardı.

"Evet?"

Ne? Tabii ki evet. "Evet . . ."

İçime girdi, akıcı ve derin. Zevk içimde patladı ve onun adını inledim. Yumuşak, hızlı bir ritim tutturdu, içimde kayıyordu, kalın ve sertti, her hamlesi bir coşku patlamasıydı. Parmaklarımı sırtına kilitledim ve onun ritmine uyduım. Tek vücut olmuştuk ve bunun fiziksel mutluluğunda kendimi kaybediyordum. Benimle bir tanrıçaymışım gibi sevişiyordu. Dayanmaya ve onunla birlikte kalmaya çalıştım ama zevk içimde zirve yaptı ve beni altına çekti. Yumuşak, mutlu bir doruğa doğru eridim. Jim içimde daha hızlı hareket etti, vuruyor, yoğun, tüm vücudu çok sert, sırtının kasları parmaklarımın altında titriyordu. Yüzü vahşileşmişti. Homurdandı ve içime girmesine izin verdiğini hissettim. Kollarımı boynuna doladım.

Bir süre öylece kaldık ve sonra yavaşça iri bedenini yana kaydırды ve beni kendine çekti.

"Benim."

Ona göz kırptım. "Ne?"

"Sen tamamen benimsin." Beni yakaladı ve üzerine kaldırdı. "Benim, benim, benim."

Güldüm ve onun üzerine yayıldım.

- - -

JIM bir kediydi. Ve tüm kediler gibi yumuşak yerleri, uyumayı ve etrafta yatmayı severdi. Yatak odasından çıkmamıştık. Uyuduk, sarıldık, tekrar seks yaptık ve bu muhteşemdi. Ve şimdi

Birlikte uzanıp birbirimizin arkadaşlığının tadını çıkardık. İkimiz de açlıktan ölüyorduk ama aşağı inmek çok fazla çaba gerektiriyordu. Dışarıda güneş yavaş yavaş batıyordu.

Dünya kararmaya başlamıştı.

"Barbekü hakkında," dedim. "Bir şeyler getireyim mi?"

"Hayır, her şey kontrol altında." Bir yandan da Saçımlı. "Onları aradım ve kesin geleceğini söyledim. Onları biraz rahat bırakmalısın. Senin gibi biriyle hiç karşılaşmadılar."

"Benim gibi biri var mı? Endonezyalı?" Muhtemelen eve benim gibi birini getirmesini beklemiyorlardı. Ya benden hoşlanmadılarsa?

"Hayır," dedi. "Vejetaryen."

Bir süre ona baktım.

"Bu bir barbekü," dedi. "Bizler kurt kedileriz. Her şey ya et ya da içinde et var. Onlara dokunulmaması gereken şeyleri anlattım. Senin için yeni bir ızgara aldılar ama üzerinde ne ızgara yapacaklarını bulamıyorlar..."

Homurdandım ve güldüm.

O da bana sıırttı. Benim yakışıklı, zeki Jim'im.

"Sadece adil bir uyarı: sonunda mısır yiyebilirsin üç farklı şekilde terbiye edilmiş ..."

Kıkırdadım.

"Çok heyecanlılar," dedi bana. "Sorulara cevap vermek zorunda kalacaksın. Eğer çok fazla olursa bana söyle, ben de hırlayıp kendimi rezil edeyim."

"Oyalama taktikleri!"

"Bu doğru. Güzel kızım için her şeyi yaparım."

Güzel olduğumu söyledi. Gülümsedim.

"Sürü'den bir talepte bulundum," dedi Jim. "Bakalım o hukuk bürosuyla ilgili bir şey bulabilecekler mi?"

Kapı çaldı. Kim olabilirdi ki? Yataktan kaydım ve pencereden dışarı baktım. Annem, teyzem, Komang ve kızı kapımın eşliğinde duruyordu. Olamaz.

"Ailem burada," diye tısladım. "Gürültü yapmayın."

Bana güldü.

"Jim! Seni boğacağım."

"Tamam, tamam."

Temizlenmek için banyoya koştum, üzerime yeni kıyafetler giydim ve merdivenlerden aşağı koştum.

Olamaz, yine o aptal biftek. Mutfğa koştum, bifteğin bulunduğu kesme tahtasını kaptım ve etrafımda döndüm. Nereye koyacaktım? Dolaba olmaz, annem bulur. Buzdolabına da olmazdı, bütün yiyeceklerimi kirletirdi.

Büyük boy ekmek sepetinin tahta kapağını çekiştirdim, kesme tahtasını ve bifteği içine koydum, kapağını kapattım ve kapıya doğru koştum.

Annem ellerini kaldırdı. "Yine mi?"

"Uyuyordum."

"Evlat edindiğiniz sokak kedisinin peşinden gittiğinizi sanıyordum." İçeri girdi ve diğer üç kadın da onu takip etti.

"Kediniz var mı?" diye sordu teyzem.

"Başboş bir hayvan," dedi annem. "Onu evlat edindi."

İçimi çektim, kapıyı kapattım ve onları mutfğa kadar takip ettim. Masaya oturduk.

"O erkek arkadaş hakkında..." dedi annem.

"Erkek arkadaş falan yok," dedim. "Sürüden biri. Bana yardım ediyordu ve sadece komiklik yapıyordu. Pratik bir şakacıdır."

Komang ağzını açtı. Aulia ona iri gözlerle baktı ve Komang dudaklarını kapatıp arkasına yaslandı.

"Her neyse, jenglotlar hakkında bir şeyler öğrendim." Lanetleme ve mülk hakkında açıklama yaptım. "Bu büyü kullanıcısı çok tehlikeli ve güçlü. Cadı gibi mitolojik bir dehşeti çağırmak başka bir şey. Ama bu kişi aynı zamanda yaşayan bir katil araba da çağırırdı. İnsanlar kocakarı sendromuna inanır ama çoğumuz katil bir arabayı anında saçmalık olarak görüp reddederiz. Bu kişi ya da kişiler çağırdıkları şeyler için mitolojik bir temele ihtiyaç duymazlar. Yani eğer birisi hayaletlerden korkuyorsa, bu kişi hayaletler var olmasa bile onlar için katil bir hayalet çağırabilir."

"Yani bu kişi yine b y kanneyi öldürmeye mi çalışacak?"
Aulia sordu.

"Sanırım  yle," dedim. "Ama önce çizgi romancılarnn, kurye dükkânının sahibinin ya da benim peşime düşecektir. Bu kişi açıkça binadaki herkesi hedef alıyor ve ben onları çok kızdırdım. Kişisel bir şeylerini feda etmiş olmalılar ve şimdi bu fedakârlık benim yüzümden boşa gitti. Beni yollarından çekmek isteyebilirler."

Annem kaşlarını çattı. "O m lk  bu kadar özel yapan ne?"

"Bilmiyorum. Araştırıyorum. Muhtemelen ..."

Jim mutfağa girdi. Kal alarına beyaz bir havlu sarmıştı, başka bir şey giymemişti. Teni nemden parlıyordu, belli ki yeni duş almıştı.

Dehşet içinde ona baktım.

Teyzeme, anneme ve diğer iki kadına başıyla işaret etti.
"Hanımlar."

Sonra  atal bıçak  ekmeceme doğru yürüdü, bir  atal aldı, dolabımdan bir tabak çıkardı, ekmek kutusuna doğru yürüdü, çatalıyla bifteği mızrakladı, tabağa koydu, arkasını döndü ve dışarı  ıktı.

Bu öylesine olmadı. Olmadı.

Aulia bana tatlı tabağı kadar büyük gözlerle baktı ve "Vay canına" dedi.

Dördü de bana baktı.

Bir şey söylemem gerekiyordu. Ağzımı açtım. "Dediğim gibi, bence sıradaki iki hedef çizgi roman d kk nındaki adamlar ve kurye dükkânı sahibi. Onların lanetleri büyük ihtimalle çoktan gerçekleşmiştir. Sonra da ben, çünkü bu kişiyi gerçekten kızdırdım. Yani Eyang Ida şimdilik güvende."

"Bunu duyduğuma sevindim," dedi Komang. "Yaptığınız her şey için teşekkür ederim. şimdi gidiyoruz."

Ayağa kalktı. Aulia da ayağa fırladı.

"Ben de gidiyorum," dedi teyzem, sesi çok yüksekti.

Onları kapıya kadar takip ettim. Kapıdan en son Aulia geçti. Arkasını döndü, yukarıyı işaret etti, esniyormuş gibi yaptı,

bana bir başparmak işareti yaptı ve kaçtı. Derin bir nefes aldım, mutfağa girdim ve oturdum.

"Biliyordum," dedi annem.

Ne? "Ne zamandan beri?"

"Sen onu örümcek kadından kurtardıktan sonra beni görmeye geldi."

Bunu nasıl bilemedim?

"Seninle çıkmak istediğini ve Endonezyalı olmadığını için bu konuda bir sorunum olup olmadığını anladığını ama bunun onu durdurmayacağını söyledi. Ona senin özel olduğunu ve eğer seni elde etmek istiyorsa kendi başının çaresine bakabileceğini söyledim. Ona daha güzel erkeklerin denediğini ve başarısız olduğunu söyledim."

"Ne dedi?"

"Bunun iyi olduğunu ve hem senin hem de onun için yeterince güzel olduğunu söyledi. İşte o zaman anladım." Annem gülümsedi. "Gerçek güzellik göğüslerinin ne kadar büyük olduğu, gözlerinin ne kadar iri olduğu ya da burnunun ne kadar güzel olduğuyla ilgili değildir. Bunların hepsi geçicidir. Göğüsler sarkar, cilt kırışır, beller genişler ve güçlü sırtlar eğilir. Sen daha gençken sana bunu öğretmeye çalıştım ama kötü bir iş çıkarmış olmalıyım, çünkü bunu hiç öğrenemedin. Gerçek güzellik, o kişinin size nasıl hissettirdiğidir. Bir erkek sizi gerçekten sevdiğinde, ne kadar uzun süre birlikte olursanız, onun için o kadar güzel olursunuz. O size baktığında ve siz ona baktığınızda, sadece yüzeyi görmeyeceksiniz. Paylaştığınız her şeyi, yaşadığınız her şeyi ve umut ettiğiniz her mutlu anı görürsünüz."

Gözleri yaşardı. "Baban orta yaşlı, kel, göbeği yuvarlak bir adam olarak öldü ve ona baktığımda, ilk tanıştığımız zamandan daha güzeldi benim için, yirmi yaşındaydı ve tüm kızlar onun peşinden koşuyordu." Sesi titriyordu. "Otuz iki yıl sonra, biz sevgiliden daha fazlasıydık. Biz bir aileydik."

Gözlerimdeki yaşları sildim.

"Bu bağ ya vardır ya da yoktur," dedi annem. "Eğer aranızda bir bağ yoksa, ikiniz ne kadar güzel olursanız olun, yollarınızı ayırırsınız. Siz değiştiniz,

Tatlım, ikiniz çıkmaya başladığınızdan beri. Bu kadar sık öfkelenmiyorsun. Eskiden yanlış bir söz söylediğinde bütün pençelerini çıkarırdın. Seni mutlu ediyor olmalı. Yani. Sen ondan hoşlanıyorsan, ben de ondan hoşlanıyorum. Ondan nefret edersen, ben de nefret ederim. Ama bence o seni seviyor ve bir annenin isteyebileceği tek şey de bu."

Annem kalktı ve gitti.

Bir süre masada oturup ağladım ve nedenini bile bilmiyordum. Kapı kapandıktan yaklaşık beş dakika sonra Jim yukarıdan geldi ve kollarını bana doladı. Ona yaslandım ve bana sarılmasına izin verdim.

- - -

Gece boyunca MAGIC'i su bastı ama telefon yine de çaldı. Benim için değildi. Jim içindi. Ben kahvaltı hazırlarken ve sürüden birinin Jim'in gecelerini benimle geçirdiğini açıkça bildiği gerçeğinden neden çıldırmadığımı merak ederken o uzun süre telefonu dinledi.

"Bir dakika bekle." Jim telefonu kulağından çekti. "Dali? Adliyede bir adamım var. Ne bulduğunu duymak ister misin?"

"Evet!" Mutfak havlusunu ona doğru salladım.

"Mektupları gönderen hukuk bürosu sadece kağıt üzerinde var," dedi Jim. "Yaklaşık sekiz yıl önce aktıftı ama Shirley beş yıl önce avukatlıktan emekli oldu ve taşındı, Sadlowski kısa bir süre sonra öldü ve Abbot da yaklaşık bir yıl önce öldü. Ancak firma hala yasal bir şirket olarak varlığını sürdürüyor. Georgia Barosu'na John Abbot adına kayıtlı."

"Ölen kişi mi?"

"Hayır, bar numarası farklı." Jim kaşlarını çattı. "İşler burada ilginçleşiyor. Onlara binayı da kontrol ettirdim. Eski, vardiya öncesi. Kayıtlar kabataslak ama görünüşe göre eskiden bir striptiz kulübüymüş."

"Neden bu kadar değerli olduğunu anlamıyorum." Atlanta'da striptiz kulüpleri mantar gibi çoğaldı.

"Tamamen çıplak bir striptiz kulübüydü," dedi Jim. "Ve?"

Jim omuz silkti. "Anlaşmanın ne olduğunu ben de anlamıyorum. Tam çıplaklık lisansı daha pahalı ama hepsi bu kadar."

"Kulübün adı neydi?" Ben sordum.

Jim telefonda soruyu tekrarladı. "Dirty Martini."

"Lisans hala aktif mi? Önceki sahiplerini bulabilirler mi?"

"İyi fikir. Ruhsatın hâlâ aktif olup olmadığını kontrol edin ve

Jim, "Son sahibi hakkında ne düşünüyorsun?" dedi. "Oh ve Tamra? Benim için alkol iznini kontrol et."

"Neden alkol izni?" Ben sordum.

"Adı Kirli Martini olan bir yerde alkol satılıyor olması muhtemeldir." Jim parmaklarını masaya vurdu. Bir şeyler düşünüyordu. Bunu gözlerinde görebiliyordum.

Dakikalar geçti. "Tamam,"

dedi Jim. "Teşekkürler."

Telefonu kapattı ve bana baktı.

"Beni merakta bırakma."

"Kulüp sahibinin adı Chad Toole'du. On iki yıl önce kara para aklamakla suçlandı, suçlu bulundu ve otuz yıl hapis cezasına çarptırıldı," dedi Jim. "Hapisteyken öldü. Bilin bakalım onu kim temsil etti?"

"Abbot, Sadlowski ve Shirley?"

Başını salladı. "Haklıymışsın. Ruhsat hâlâ aktif. Striptiz kulübü on bir yıldır açık değil ama görünüşe göre John Abbot her yıl ruhsatın parasını ödemiş."

"Bu bir servete mal olmuş olmalı." "Öyle." Jim başını salladı.

"Şunu açıklığa kavuşturalım. Chad Toole'un bir striptiz kulübü var.

Başı derde girer, kendisini temsil etmesi için John Abbot'ı tutar ve yasal hizmetlerinin karşılığı olarak kulübü ona devreder. Chad hapse girer ve ölür. John Abbot'un şirketi kulübü beş dükkana böler ve perakende satış alanı olarak satar?"

"Öyle görünüyor."

"Kafam karıştı. John Abbot kulübü sattıysa, izin için para ödemenin ne anlamı var?" Yüksek sesle düşündüm. "İzinler

adrese bağlı. John Abbot sadece dört dükkân satmış ve birini elinde tutmuş olmalı. Orijinal binanın bir kısmı hâlâ ona ait. İzninin geçerli olmasının tek yolu bu."

Jim sırttı. "Aynen yle. Dahası da var. Kulübün ayrıca John Abbot tarafından tamamı denmiş güncel bir içki ruhsatı var."

Bana baktı.

"Bu neden önemli?" Ben sordum.

"nk Atlanta şehir sınırları içinde tamamen çıplak bir barın alkol servisi yapması yasadışı. stsz barlar hizmet verebilir, ancak dansçıların G-string giymesi gerekir."

Kollarımı kavuşturdum. "Bunu nereden biliyorsun?" Jim bana bir bakış attı. "Bilmek benim işim." Aha. "Yani yasa dışıysa ..."

"yle değil. Bu yasa Vardiya'dan sonra gevşetildi ve sonra tekrar sıkılaştırıldı, ancak Dirty Martini'nin büyükbabası olmalı. Atlanta'daki tek ıslak ve tamamen çıplak striptiz kulübü. Doğru ellerde altın madeni olur."

"Ama kulüp artık yok," dedim.

"İzinler dosyada olduğu ve fiziksel konum değişmediği sürece, belediyenin bunu nemseyeceğini sanmıyorum."

Adaya yaslandım. "Tamam. Avukat John Abbot, gizlice beş dkkndan birinin sahibidir. Kulübü geri getirmeye karar veriyor. Diğer dört dükkân sahibini satın almaya çalışıyor, böylece Dirty Martini'yi yeniden açıp bir servet kazanabilecek. Ama onlar satmak istemez, o da onları binadan çıkarmak için lanetletir. Bu John Abbot bir striptiz kulübü için beş kişiye öldürmeye razı mı?"

"İnsanlar daha azı için öldürüldü," dedi Jim.

"John Abbot'un bir resmi ya da adresi olduğunu sanmıyorum?" Ben sordum.

"Adres eski striptiz kulübüyle aynı. Ayrıca dükkanlardan birini işletmesi için birini de tutabilir."

Kafamda dükkân sahiplerinin listesini gözden geçirdim. "Sanırım Eyang Ida ve Vasil Dobrev'i eleyebiliriz," dedim. "Hedef onlardı."

"Kişisel olarak tehlikede oldukları için onları ortadan kaldıracabiliriz. Muhtemelen masörü bile ortadan kaldıracabiliriz. Yüzünü gördüm. Oğlunu çok seviyor. Ama Cole'u göz ardı edemeyiz," dedi Jim.

"Sence kendi oğlunu öldürmeye çalışabilir mi?"

"İnsanlar berbat durumda," dedi Jim.

Bu konuda onunla tartışamazdım. "Cole, çizgi roman dükkanındaki çocuklar ve Steven var. Hepsi de zararsız görünüyordu." Çocuklar muhtemelen olaya dahil olmak için çok gençti ama sadece görünüşlerine bakarak onları göz ardı edemezdik. Magic Atlanta insanların yaşları ve görünüşleriyle ilgili her türlü eğlenceli şeyi yapardı.

"İkinci çocukla henüz tanışmadık," dedi Jim. "Bu doğru. Şimdi oraya gidip onunla tanışabiliriz." "İyi fikir." Jim ayağa kalktı. "Ben sürerim."

Sadece güldüm ve anahtarlarımı aldım.

- - -

Alışveriş merkezinden iki blok ötedeydim ki caddede son sürat koşan bir adam gördüm. Üzerinde Hulk'un yere vurduğu yumruğun olduğu bir tişört ve gözlük vardı ve kucağında birbirinin aynısı iki küçük çocuk taşıyordu.

Arkasında, yüzleri korkudan bembeyaz kesilmiş iki genç çocuk sokaktan aşağıya doğru koşuyordu.

"Bas gaza," dedi Jim.

Gaz pedalına bastım ve Pooki ileri fırladı. İki nefes içinde binayı gördük. İnsanlar Eleventh Planet'ten kaçıyor, her yöne dağılıyorlardı. Bir kalabalık çizgi roman dükkânının kapısını kapatmış, yumruklarıyla kapıya vuruyordu.

Ne haltlar dönüyordu?

Önümüzde yırtık giysiler içinde, başı garip bir şekilde girintili çıkıntılı bir kadın duruyordu. Bize bakmak için döndü. Eskiden yüzünün sol yarısının olduğu yerde çiğ, kırmızı bir yara açılmıştı. Çığlık attı ve boğumlu parmaklarıyla arabamıza uzandı.

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. On Birinci Gezen'den biri zombilerden korkuyordu.

"Arabaya zarar vermeye değmez," dedi Jim.

Frene bastım. Pooki  ığlık atarak yavaşladı. Durmadan  nce Jim dışarı fırladı ve zombinin üzerine atladı. Bıçak elinde parladı ve zombi kadının kafası omuzlarından yuvarlandı. Jim onu yakaladı. Çok iğrenç. Çok, çok iğrenç.

Kadının vücudu devrildi.

Pooki'den atladım. Kafasını bana fırlattı. Onu yakaladım. Çürümüş büyü parmaklarıma dokundu ve geri tepti. Kafa eridi, derisi ve kasları döküldü, beyaz k le dönüştü ve kayboldu.

Ha! Temiz değil. Sihrim onun üzerinde işe yaradı. Bizim dünyamızda zombi diye bir şey yoktu ama bu şeyler her neyse, onları temizleyebilirdim.

Jim sırtının alt kısmındaki kılıftan ikinci bir bıçak çıkardı. Gözleri yeşil yeşil parlıyordu. "Hadi yapalım şu işi."

 izgi roman dükkânının önünü kesen zombi kalabalığına doğru yürüdük. Hayatım boyunca aynı anda hem bu kadar sert hem de bu kadar korkmuş hissetmemiştim. O kadar çok . . . Eğer büyüm başarısız olursa, çürümüş dişleriyle beni par alayacaklardı. Nedense sarı, çürümüş dişlerin görüntüsü aklımdan çıkmıyordu. Titredim ve Jim'e baktım. Yürümeye devam etti, sanki bütün zombi sürüsünü yerle bir edeceğimden hiç şüphesi yokmuş gibiydi.

Zombiler bizden habersiz çizgi roman dükkanında inliyordu.

"Hey!" Jim kükredi, sesi derin ve hırıltılıydı. Dönüp ona baktılar.

"Taze et," dedi Jim.

Hortlak yığını döndü ve çürümüş dişlerini gıcırdatarak bize doğru koşmaya başladı, elleri pençe gibi bize uzanıyordu. Jim bıçaklarını çıkarmış bir derviş gibi dönüyordu. Kafalar yuvarlandı.

Derin bir nefes aldım, yanına gittim ve kalabalığın içine doğru yürüdüm. Büyüm emirlerimi bekliyordu.

Ben Beyaz Kaplan'ım. Etrafımda görünmez bir aura parladı.

Bağırsaklarının yarısı dışarı sarkmış kocaman bir zombi bana doğru koşuyordu.

Ya işe yaramazsa? İçime bir panik ateşi düştü. Hayır, böyle düşünemem. Zombiye odaklandım. Boyu 1.80'in üzerindeydi, kolları ağaç gövdesi gibiydi.

Sen bir sapkınlıksın. Dengeyi bozuyorsun.

Zombi kollarını açmış, inliyordu, beni cüssesiyle ezmeye hazırdı.

Dengeyi yeniden sağlayacağım. Bu toprakları arındıracağım.

Bana doğru uzandı. Büyüm arttı, beni kaplayan aura zayıf, soluk bir ışıltı kazandı.

Zombi bana dokundu. Parmaklarından iğrenç, koyu renkli bir sıvı damladı. Taş kesilmiş gibi dondu kaldı, etleri kirli dereler halinde üzerinden akıyordu. Göz kırptı ve kül oldu.

Bunu yapabilirim.

Başka bir zombi beni yakaladı ve eridi. Kollarımı uzattım ve kalabalığın içinden geçtim. Etrafımdaki her yere düştüler. Bazıları bana çarptı, bazıları beni ısırmaya çalıştı, bazıları sırtımı pençelemeye çalıştı ama sonunda hepsi önce sıvıya sonra küle dönüştü. Yanımda Jim cesetlerin arasında bir yol açtı, bıçağının her darbesi hedefi ölümcül bir hassasiyetle buluyordu. Bıçakları insanüstü bir güçle saplarken kopan uzuvlar yere düşüyordu. Kafalar yuvarlandı, çürüyen boyunlardan koptu. Bıçaklar beyni delip geçerken kafatasları çatırdadı.

Devam ettik. Çok doğru hissettirdi. Çok doğru. Keşke bütün dövüşler böyle olsaydı.

Son zombi ayaklarımın dibinde eridi.

Jim kanlar içinde doğruldu ve bana göz kırptı.

Ona gülümsedim ve dükkânın içine baktım. Yerde üç ölü zombi yatıyordu, ikisi sopayla dövülmüş, birinin de kafası kesilmişti.

Jim parmaklarını kapıya vurdu.

Rafların arkasından iki kafa fırladı, biri sarışın-Brune'un, diğeri koyu renk saçlı, muhtemelen Christian Leander'ın. Komik bir surat ifadesi takındım ve Jim'in yanında katliama karşı poz verdim.

İki adam saklandıkları yerden çıktılar. Leander bir barbara aitmiş gibi görünen taklit bir kılıç taşıyordu, Brune ise bir levye sallıyordu.

Cesetlerin üzerinden geçtiler ve Brune dikkatlice kapıyı açtı.

"Merhaba," dedim parlak bir gülümsemeyle. "Merhaba," dedi siyah saçlı adam. "Sen Christian mısın?"

Başını salladı.

"Zombilerden korkuyor musun?" Tekrar başını salladı.

Doğru.

"Bugün komşunu gördün mü?" Jim sordu. "Steven Graham?"

"Hayır," dediler aynı anda. "Peki ya Cole?" Ben sordum.

Brune, "Cole ve Amanda gittiler," dedi.

"Augusta'ya gittiler," dedi Christian. "Bu her neyse sona erene kadar."

"Ne kadar eminsin?" Jim sordu.

"Dün gece onları leyline'a binerken gördüm," dedi Brune. "Amanda dün olanlardan sonra arabaya binmek istemedi, ben de onları arabamla leypoint'e kadar götürdüm."

Jim bana baktı, gözlerinde bir soru vardı.

"Hayır," dedim. "Augusta lanetin işe yaraması için çok uzak." Cole bizim adamımız değildi.

"Teşekkür ederim," dedim ve kapıyı kapattım. "Steven." Jim'in yüzü sert bir maskeye dönüştü. "Hadi onu ziyaret edelim."

- - -

Steven'ın adresini kurye dükkanındaki korumasından aldık. İlk başta bize söylemek istemedi ve sonra Jim ona solak mı yoksa sağlak mı olduğunu sordu. Koruma nedenini sorunca Jim ona diğer kolunu kıracağını söyledi.

Çünkü o tam bir piç değildi. Koruma çekildi.

Şimdi lüks bir mahalleden geçerek Steven'ın binasına doğru gidiyordum. Yolun her iki tarafındaki evlerin hepsinin dikenli tellerle kaplı çok yüksek çitleri ve en az üç dönümlük arazileri vardı. Vardiya sonrası Atlanta'da yaşam, çitler ve çitlerle ev arasında bolca boşluk gerektiriyordu, böylece üzerinize gelen her şeyi vurabilirdiniz.

"Neyin var senin?" Jim sordu.

Zombi dövüşünü düşünüyordum. "Hiçbir şey." "Benim üç kız kardeşim var," diye hatırlattı Jim. "Ne olduğunu biliyorum.

hiçbir şey ifade etmez."

"Bu ne anlama geliyor, Bay Kadın Uzman?"

"Bir şeye üzüldüğün, canını sıkan bir şey olduğu, ama bunu dile getirmek istemediğin, çünkü ardından gelebilecek konuşmaya hazır olup olmadığından emin olmadığın anlamına gelir. Bazen de neden üzgün olduğunu sihirli bir şekilde tahmin etmem gerektiği anlamına gelir."

Kükredim. İyi bir cevap gibi görünüyordu.

"Bunu asla kendi başıma çözemeyeceğimi biliyorsun," dedi Jim. "Korkaklık etme. Anlat bana."

Hadi, kaplan kız. Bunu yapabilirsin.

"Sadece açık olmak istiyorum. Bu muhtaç bir bağlılık olayı değil."

"Tamam," dedi kelimeyi uzatarak. "Bu ilişki nereye gidiyor Jim?"

"Bu öyle bir soru ki suratımda patlayabilir," dedi Jim.

"Daha açıklayıcı olman gerekecek."

"Yani buradan sonra ne olacak?"

"Steven'ın sorumlu olup olmadığını öğreniriz, onu döveriz, senin ya da benim evime gideriz ve bunu kutlarız."

"Kasıtlı olarak anlamazlıktan mı geliyorsun?"

"Hayır, cevaplarımda çok titiz davranıyorum."

Grr. "Diyelim ki bu ilişkiyi sürdürüyoruz."

"Bunun kesin olduğunu sanıyordum," dedi.

Elimi salladım. "Devam etmeme izin ver, yoksa konuya asla gelemeyeceğim. Bundan bir yıl sonra bizi nerede görüyorsun, eğer her şey yolunda gider ve birlikte kalırsak?"

"Evlilik hakkında mı soruyorsun?" diye sordu.

"Çiftleşme hakkında soruyorum." Şekil değiştirenlerin dünyasında çiftleşme, bir ilişki içinde olmanın kesin bir beyanıydı. Bazı çiftler evlenir, bazıları evlenmezdi ama çiftleşme ilişkiyi sağlamlaştırırdı.

"O kelimeyi hiç sevmemişimdir," dedi Jim, "Ama evet. Çiftleşme.

Evlilik. Bu konuya bu şekilde yaklaşmak istemedim."

Ağızından evlilik kelimesi çıktığı için çıldırmamak için bilinçli bir çaba sarf ettim. Bunun söylenmesi gerekiyordu. "Bu beni Kediler'in alfası yapar."

"Evet."

Kelimeler üst üste yuvarlanarak ağızından döküldü. "Bize meydan okunduğunda ne olacak Jim? Arındırıcı güçlerim şekil değiştirenlere karşı işe yaramıyor. Büyü her zaman hazır olmayabilir. Lanetlerimi her zaman kullanamam ve kullanabilsem bile büyü kullandığım için bana saygı duymazlar. İkimiz de biliyoruz ki onlar fiziksel güçten anlar ve saygı duyarlar. Beni bir ucube olarak görürlerdi. Sadece bu da değil, ben bir sorumluluk olurum. Orada durup beni korursan lanetlerimi yazmak için zamanım olur, bu da savaş stratejimizi tahmin edilebilir hale getirir. Bu seni bir yere bağlar. Ben bir savaşçı değilim ama bunu ben bile anlıyorum. Hareket kabiliyetini ve sürpriz unsurunu feda ederiz. Seni öldürteceğim Jim. Ben bir alfa değilim. Ben yarı kör, vejetaryen bir kaplanım."

İşte oradaydı. Şimdi aramızda, açıkta duruyordu. Jim ağzını açtı.

"Baş belası olmak istemediğimden değil," dedim.

"İstiyorum. Dev pençeler çıkarıp tekme atmayı, dönmeyi ve etrafımdaki her şeyin bağırsaklarını deşmeyi çok isterdim ama yapamıyorum."

Jim başını salladı ve ağzını tekrar açtı.

"Sorun kan bile değil, çünkü ısırabiliyorum. Sadece dövüşte iyi değilim. Hırçın değilim. Korkuyorum

incinmekten. Acıdan korkuyorum. Benim yüzümden ölmeni istemiyorum."

Jim bana baktı.

"Bir şey söylemeyecek misin?" Ben sordum.

"Bitti mi?"

"Evet."

"Dali, sen bir kaplansın. Gezegendeki en büyük kedisin ve canavar formunda yedi yüz kilonun üzerinde bir ağırlığa sahipsin."

Derin bir nefes aldım. Eğer bir kaplan olduğum ve dövüşemediğim için beni azarlayacak olsaydı ...

"Bekle," dedi Jim. "Bırak da bitireyim."

Boğazımı temizledim. "Tamam. Devam et. Devam edin."

"Bizim standartlarımıza göre bile çok hızlı iyileşıyorsun."

"Bu doğru."

"İyi bir takım olmamız için iyi bir dövüşçü olmana gerek yok. Saldırganımızın üzerine bir saniyeliğine oturmanız bile onları öldürmem için yeterli."

Ağzımı açtım ve bir klik sesiyle kapattım.

"Zayıflıklara odaklanıyorsunuz. Zayıf yönlerinizin farkında olmak iyidir, ancak varlıklar açısından düşünmeniz gerekir. Hangi güçlü yönleriniz var?"

Ona baktım.

"Cüssen var," dedi. "İyileşıyorsun. Kafam büyüklüğünde pençelerin var. Görkemlisin."

"Görkemli mi?"

"Kürkün o kadar beyaz ki neredeyse parlıyor. Sen kocaman görkemli bir yaratıksın. Sana hayvan formunda baktığımda, başka bir dünyaya aitmişsin gibi görünüyorsun. Neredeyse ilahi bir dokunuş var. Psikolojik etkisi şaşırtıcı. Bakıyorsunuz ve düşünüyorsunuz, "Bununla nasıl savaşıabilirim ki?" Size garanti ederim, herhangi bir saldırgan tereddüt edecektir. Sizin zayıf olduğunuzu düşünseler bile yine de tereddüt edeceklerdir. İhtiyacımız olan tek şey bu tereddüt. Eğer emin olmazlarsa, kararlarını sorgularlarsa, psikolojik olarak dövüşü kazanırsınız, çünkü size söyleyeyim, benimle dövüşmek tam bir kararlılık gerektirir. Ben oyun oynamam."

Ne dediğini anlamaya çalıştım.

"Sen tanıdığım en zeki kadınsın," dedi. "Stratejik düşün ve o çevik beynini kullan. Ayrıca az önce evin önünden geçtin."

Pooki'yi aniden durdurdum, geri gittim ve iki katlı büyük bir konağın yanına park ettim. Ev sessiz duruyordu.

Dışarı çıktık ve altı metrelik çitin içindeki ferforje kapıya doğru yürüdük. Jim kilidi tekmeledi. Kapı açıldı.

"Beni gördüğünde ilk düşündüğün şey bu muydu?" diye sordum. "Görkemli olduğumu mu?"

"Evet," dedi. "Eyang Ida'nın evinde bana neden seninle birlikte olduğumu sormuştun. Seninleyim çünkü akıllısın, güzelsin ve tanıdığım hiç kimseye benzemiyorsun. İşler ne kadar zor olursa olsun, kendini onların içine atıyorsun. Gece Yarısı Oyunları sırasında, lanetlerinin işe yarayıp yaramayacağını bilmeden eğitilmiş katillerin olduğu bir kafese girdin, çünkü diğer insanların sana güvendiğini biliyordun. Senin yaptığın da bu. Adım atarsın."

Bana çok yaklaşarak durdu. Sesi sessizdi. "Etrafımdaki herkesi izliyorum, sırtımda bir bıçak bekliyorum. Elimde değil. Paranoya artık o kadar derinlere işlemiş ki, kim olduğumun bir parçası. Bu onların ne yapacağıyla ilgili değil, ne yapabilecekleriyle ilgili. Arkadaşlarım var ama arkadaşlığın şarta bağlı olduğunu asla unutmuyorum."

"Curran seni sırtından bıçaklamaz."

"Koşullar uygun olsaydı yapardı."

"Jim, gerçekten her zaman insanların sana sırt çevirmesini bekleyerek mi yaşıyorsun?"

Başını salladı. "Nefesimi tutarak yaşamak gibi bir şey."

"Bu korkunç bir şey." Uzandım ve parmak uçlarımla yanağını okşadım. "İnsanlar böyle değildir. Bazı insanlar böyledir ama çoğu insan dürüst ve naziktir. Arkadaşlarımız. Curran, Derek, Kate, Doolittle, bize sadıktır."

Elimi tuttu ve öptü. "Senin bu yönünü seviyorum." Kalbim çok hızlı atıyordu. "Jim . . ."

"Herkesi izliyorum ama seni izlediğimde tek hissettiğim seninle birlikte olmak istediğim. Bana asla yalan söylemezsin. Ve eğer ben

yardıma ihtiyacım olursa, sen orada olacaksın. Seninle nefes alıyorum."

Kollarımı ona doladım. Sadece bunu onun için daha iyi hale getirmek, onu bir şekilde bundan korumak istedim. Kollarını bana doladı, sert vücudu yanıma bastırdı.

"Herkesin kendisi için en önemli olan biri vardır," dedi, sesi sadece bir şekil değiştirenin duyabileceği kadar alçaktı. "Kuralların üstünde olan o tek kişi. Sen benim için o kişisin. Senin için her şeyi yaparım."

Dünya durdu. Orada öylece durdum, şoka girmiştim. Bütün bunları bana söylemişti, değil mi? Hayal etmedim mi?

"Hiç cevap vermedin," dedi sessizce.

"Neye cevap vermedim?"

"Eğer benimle birlikte kedi alfa olursan."

Bana soruyordu. "Bunun bir soru olduğunu bilmiyordum." Geri çekildi ve bakışlarımla buluştu.

"Öyle."

"Evet," dedim kısık bir sesle.

Jim gülümsedi.

Kapıya doğru yürüdük. Jim kolu denedi. Elinde döndü. Kapıyı açtı. Birlikte havayı kokladık. Steven evdeydi. Başka hiçbir insan kokusu evi rahatsız etmiyordu. Kızıyla ne yapıyordu ki? Belki de onunla yaşamıyordu?

Jim kapıdan içeri girdi. Kokuyu takip ederek yumuşak adımlarla onu izledim. Evin içi neredeyse tamamen boştu. Biblolar yoktu. Bibloların üzerinde durabileceği mobilyalar da yoktu. Duvarlarda resim yoktu. Ev çırılçıplaktı. Sadece yazın parlak ışığını engelleyen perdeler kalmıştı.

Kan ve alkol kokusu aldım. Asla iyi bir kombinasyon değildir. Sola dönüp geniş bir odaya girdik ve durduk.

Steven Graham, çırılçıplak, odanın köşesindeki tuz çemberinin içinde bağdaş kurmuş oturuyordu. Sağ ayağı dışarı çıkmıştı. Yanlış, deforme olmuş görünüyordu ve büyük olan hariç tüm ayak parmaklarının eksik olduğunu anlamam bir anımı aldı. Önünde, bir kutu kibritin yanında küçük bir tabak duruyordu. Tabağın üzerinde, bir çeşit berrak sıvıya batırılmış, kanlı bir et parçası duruyordu.

Gözlerimi kıstım. Kopmuş kılılı bir ayak parmağı. Ew.
Kurbanı için kendinden parçalar kesiyordu. Ew.

Ew. Ew.

Tuz muhtemelen bir koruma, bir savunma büyüsydü.
Büyümle ona ulaşmaya çalıştım. Evet, bir koruma ve güçlü
bir koruma.

"John Abbot?" Ben sordum.

"Eskiden John Abbot Junior'dım," dedi Steven. "Uzun
zaman önce adımı Steven Graham olarak değıştirdim."

Oh. Şimdi mantıklı geldi. John Abbot onun babasıydı.

"Striptiz kulübünün olayı ne?" Jim söyledi.

"Babam bir avukattı," dedi Steven. "Onun şirketinde
çalıştım. Çoğu insan beni ortak yapardı ama hayır, babam
beni kıdemsiz bir ortak yaptı. Chad Toole suçlandığında
parası azalmıştı, bu yüzden striptiz kulübünü babama
devretti. En parlak döneminde oraya sahip olmak para
basmak gibiydi. Büyü interneti yok etti. Tüm online pornolar
yok oldu. Video yoktu. Canlı kızlar tek seçenektir. O kulübü
istiyordum. Hep istemişimdir. Kadınları severim. Dirty
Martini gibi bir striptiz kulübüne sahip olmak cennet gibi bir
şey. Tüm o amcıklar ve hepsi senin. Koşul yok, suçluluk yok,
sadece git ve kendini şımart."

Tamam, kesilmiş ayak parmaklarından daha
iğrenç bir şey vardı.

"Yaşlı piç bana vermedi. Meme barı işinde olmadığını
söyledi. Babamdan nefret ederdim. Hayatım boyunca bana
kazık attı. Bana köle gibi davrandı. Onun ve o lanet hukuk
firması için neredeyse bedavaya çalıştım, sonra çok fazla
saat fatura ettiğimden şikayet etti.

"Sonra, bir emanet hesabından para kayboldu.
Babam, ünlü John Abbot'un müşterilerinden para çaldığı
ortaya çıktı. Birdenbire suçu üstlenecek birine ihtiyacı oldu.
Birdenbire her şey 'oğlum', 'oğlum' ve 'benim için hapse
girer misin' oldu. Ona hırsızlığının suçunu üstlenebileceğimi
ama kulübü bana devretmesi gerektiğini söyledim. Bunu
yazılı olarak aldım. Parayı aldığımı itiraf ettim, barodan
atıldım ve iki yıl hapis yattım."

Steven öne doğru eğildi. "Yumuşak biriydim. Zayıftım. O yerin bana ne yaptığı hakkında hiçbir fikrin yok. Neye benzediğini. Cehennem gibiydi. İki yıl boyunca o lanet kafeste oturdum, dövüldüm, tecavüze uğradım, istismar edildim ve düşünmeye devam ettim: Çıktığımda kulübümü alacağım. Bu beni ayakta tuttu. Dışarı çıktığımda krallar gibi yaşayacaktım. İstedğim tüm içki, kadın ve para beni bekliyordu."

Steven sert bir kahkaha attı. "Hapisten çıktım ve babamın evi yeniden düzenlediğini ve her seferinde bir parça sattığını öğrendim. İmzaladığı evraklarda bir boşluk vardı. Burayı tamamen satamazdı, çünkü bir parçası bana aitti, ama parçalara bölebilir ve birini ben aldığım sürece onları satabilirdi. Bir ofis. Şerefsiz herif. Ona hayatımın iki yılını verdim. Kariyerimi onun için mahvettim ve o da beni yine mahvetti."

Gözleri ışıktaydı. Dengesiz görünüyordu. İki yıl boyunca parmaklıklar ardında oturmuş ve her gün o aptal kulübü düşünmüş olmalıydı. Dışarı çıktığında büyük ödülünün bu olması gerekiyordu ama babası ona ihanet etmişti. Babasına olan tüm nefreti bir şekilde o kulübe bağlanmıştı.

Şimdi anladım. Steven onu almak zorundaydı. Dirty Martini'ye sahip olmak için her şeyi yapardı. Sırf kapılarından girebilmek için herkesi incitebilir, öldürebilirdi.

"Babamın ölmesini bekleyemezdim," dedi Steven. "Onu yıllar önce öldürebilirdim, ancak vasiyetinde vahşi bir şekilde ölürse hiçbir şey alamayacağıma dair bir hüküm vardı. Bu yüzden devam etmek ve hayatımı toparlamak zorundaydım. Adımı değiştirdim. Küçük bir iş kurdum. Tüm bunlar olurken o hala nefes alıyordu. Bu bir işkenceydi. Onu her gün kafamda öldürdüm."

Tamam, o deliydi. Klinik olarak deli.

Steven eliyle duvarları işaret etti. "Sonunda öldü, piç kurusu. Onun 'sarayını' aldım. Sahip olduğu her şeyi sattım. Ondan geriye tek bir iz bile kalmadı."

"Hepsini anladım," dedi Jim. "Neden ayak parmaklarını kestiğini anlamıyorum."

"Artık yeni bir politikaları var," dedi Steven. "Kullan ya da kaybet. Bu yıldan itibaren, sadece aktif kuruluşlar

içki ruhsatı alacaklar. Yıllardır onlara para veriyorum ve bununla ilgili hiçbir sorun yaşamıyorlardı ama şimdi aniden kulübü denetlemek istiyorlar. İnsanları dışarı çıkarmak zorundaydım yoksa penceremi kaçıracaktım. İzinler ve ruhsat hiçbir zaman geçmedi, binanın mülkiyeti hiçbir zaman kesintiye uğramadı, çünkü hala bir kısmına sahibim ve birkaç ay içinde kapıları açmak için yeterli tohum param var. Yenileme zamanı geldiğinde, altın değerinde olacaktım. Ama o şerefsizler bana satmadılar. Küçük, köhne yerleri için onlara bir servet teklif ettim ama hayır dediler."

"Bir striptiz kulübü açmak için insanları öldürüyorsun," dedim. "Bu sana da aşırı gelmiyor mu?"

Bana baktı. Bir tavuğun gözlerine bakar gibi. Orada akıllı bir yaşam yoktu. O sopaya o kadar odaklanmıştı ki, onu tüketmişti.

"Senin sorunun ne biliyor musun?" diye sordu. "Ağzının ne işe yaradığını bilmiyorsun. Erkek arkadaşınla işim bittikten sonra bunu düzelteceğim."

Harika. "Kızınla da böyle mi konuşuyorsun?" "Bir kızım olsaydı konuşurdum," dedi.

Bu yüzden o konuda da yalan söyledi.

Steven bir kibrit çaktı ve tabaktaki ayak parmağını ateşe oturttu. "Bakalım ikiniz de neyden korkuyorsunuz. Bu yöntemde en güçlü korkuya sahip olan kazanır. İyi şanslar muhabbet kuşları."

Bir karanlık, karşı duvara doğru sıkı bir düğüm halinde döndü, şiddetli kırmızı çizgilerle vurulmuş bükülmüş kaotik bir karmaşa ve savaşçı formunda bir şekil değiştiren tükürdü. Boyu bir metreyi buluyordu. Kaslarının bir kısmı siyah rozetli altın rengi kürkle kaplıyken, geri kalanı koyu insan derisiyle kaplıydı. Elleriyle bir insanı ikiye bölebilecekmiş gibi görünüyordu. Omuzları çok büyüktü. Bacakları ağaç gövdesi gibiydi. Büyük ellerinden pençeler çıkıyordu. Parmaklarımdan daha uzun, jilet gibi keskin dişlerle dolu çeneleri birbirine tam olarak oturmuyordu. Dişlerinin arasındaki boşluklardan uzun salya çizgileri uzanıyor, yere damlıyordu.

Sıcak, öfkeli bir koku duyularımı bıçak gibi kesti, tanıdık ama iğrençti. Ağzınızı bakır paralarla doldurmak gibiydi. Tecavüzün, cinayetin ve dehşetin kokusuydu, feci şekilde yanlış giden insan ve hayvanların korkunç kokusuydu. Burnum "Jim" dedi ve sonra "Kaç!" diye bağırdı. Delilik böyle kokuyordu.

Canavar ağzını açtı, parlayan yeşil gözleriyle bize baktı ve kâbus gibi dişlerini şaklattı.

"Oh, bu harika," dedi Steven. "Bana beş ayak parmağına mal oldun. Bunun tadını çıkaracağım ve bittikten sonra gidip striptiz kulübümü alacağım. Eminim şimdi satacaklardır."

"Jim," dedim. "Reddedilmekten korkuyorum. Sen tam olarak neden korkuyorsun?"

Jim'in yüzü asıktı. "Of going loup."

Bu yüzden bu iğrenç şey tanıdık geliyordu. Jim'di. Jim'imden daha büyük, daha hızlı ve daha güçlü olması dışında. Loup'lar şekil değiştirenlerden daha güçlüydü, şaşırtıcı bir şekilde. Jim kendisinin daha iyi versiyonuyla savaşmak zorundaydı ve yanında sadece ben vardım. Loup Jim bir şekil değiştirendi. Lanetlerimin hiçbirisi ona karşı işe yaramazdı.

"Dali," dedi Jim. "Odaklan. Kıçını tekmelememe yardım et." Lup Jim hırladı.

Jim'im tüyleri diken diken oldu. Bir an oradaydı, sonra elbiseleri yırtıldı ve yarı insan, yarı jaguar ortaya çıktı, yedi fit boyunda, kaslarla dolu ve dövüşmeye hazır.

Şekil değiştirmek zorunda kaldım. En kötü ihtimalle bir dakika, en iyi ihtimalle on beş saniye şaşkınlık yaşadım. On beş saniyem yoktu. Jim tehlikedeydi. Bu düşünceye tutundum ve zihnimde zikrederek içimdeki her şeyi bu tek fikre adamaya çalıştım. Jim tehlikedeydi. Jim tehlikedeydi. tehlike . . .

Dünya binlerce bokeh, bulanık, renkli ışık noktasına dönüştü. Döndüler ve eridiler, iğrenç bir koku tarafından kovalandılar.

. . . tehlikedeydi. Jim tehlikedeydi. Jim tehlikedeydi.

Odanın ortasında bir loup vardı. Jim gibi kokuyordu ama Jim değildi, çünkü Jim tehlikedeydi. Keskin

İçime adrenalin fışkırdı. Bacaklarım korkudan titredi. Küçük ve zayıftım ve ben ...

Aygır saldırdı. Doğruca Jim'e doğru gidiyordu. Benim bir tehdit olduğumu düşünmedi.

Tam bağlılık. Hücum ettim ve loup'a çarptım. Omzum ona çarptı. Lup uçu ve koğuştan sekti. Jim yanımdan hızla geçti ve pençeleriyle loup'un orta kısmını oydu. Kan yere sıçradı. Lup döndü ve Jim'i tekmeledi. Kemik çıtırtıları duydum. Jim uçarak yanımdan geçti, geriye doğru savruldu.

Bu şeyi meşgul tutmalıydım. Aygıra tekrar saldırdım. Çok hızlı bir şekilde yanımdan sıyrıldı ve omurgamı tırmıkla taradı.

Aman Tanrım, bu acıttı. Çok acıttı. Beni parçalamıştı. Kendi kanımın kokusunu aldım.

Sakin bayılma. Düşün! Beynini kullan. Arkamı döndüm ve ona öyle bir kükredim ki camlar sarsıldı. Bu hiçbir kedinin görmezden gelemeyeceği türden bir meydan okumaydı.

Lup bana döndü ve kükreyerek karşılık verdi. Jim boşluğu yakaladı ve pençeleri bıçak gibi kesip biçerek ona saldırdı. Yerde yuvarlandılar. Onları kovaladım, bir ısırık ya da pençe atmaya çalıştım ama o kadar hızlı hareket ediyorlardı ki neredeyse bulanıklaşıyorlardı. Lup, Jim'in darbelerine karşılık vererek döndü ve pençelerini Jim'in göğsüne geçirdi. Kan kürkü ıslattı. Jim kükredi, sinirlenmişti ve canı yanıyordu. Aygırın bacağına doğru hamle yaptım. Döndü ve yüzüme tekme attı, tam burnuma. Pençeleri derimi yırtarken gözlerimi kan bürüdü. Yine de hamle yaptım, ıskaladım ve bir duvara çarptım. Ow.

Artık her şey acıyordu. Yaralarım yanıyordu.

Başımı salladım, kanı üzerimden atıp derimin mühürlenmesini diledim ve etrafımda döndüm.

Lupus Jim'in kolunu yakaladı, geriye doğru bükerek göğsünü ortaya çıkardı ve pençelerini göğsüne sapladı.

Hayır! Hayır!

Kükreyerek saldırdım.

Jim'i bıraktı ve benimle yüzleşmek için döndü. Kendimi Jim ile onun arasına soktum. Lupus bana saldırdı, pençelerini batırdı

kürkümün içine. Acı içimde patladı. Bu kadar acı çekebileceğimi düşünmemiştim. Onu tersledim ve dişlerimi kalçasına geçirdim.

Dilimde patlayan sıcak kan, hayatımda tattığım en iğrenç şeydi. Büyük dişlerimi bacağına geçirdim ve onu kendimden uzaklaştırdım.

Lup ayağa yuvarlandı. O yaralanmıştı ama biz daha kötü yaralanmıştık. Önümdeki zemin kanla ıslanmıştı.

Her yerde. Jim yenilmişti. Çok iyi dövüştü ve çok çabaladı ama o şey çok büyüktü.

Jim kanlar içinde yanıma indi, gözleri öyle parlıyordu ki yanıyor gibiydi. "Sana arabada ne söylediğimi hatırlıyor musun?"

Bana bir sürü şey anlattı! Hatırlamak için çabaladım. Bla bla bla, güç, zayıflık, üzerine oturmak? Üzerine oturmak mı? Bu nasıl bir savaş stratejisi?

Jim kükredi. Yuvarlanan, öksüren bir jaguar kükremesiydi bu. Lup erkek bir jaguardı. Karşı koyamazdı.

İleriye doğru bir hamle yaptım. "Hayır!" Jim havladı.

Ne? Ne düşünüyordu ki? Yardım etmemi istemedi mi?

Jim tekrar kükredi. Lup odanın öbür ucuna sıçradı.

Birbirlerini parçaladılar ve pençelediler.

Jim yardımımı istedi. Bazı erkekler her şeyi kendi başlarına yapmaya çalışırlardı ama Jim'in öyle bir egosu yoktu. Jim sadece sonuçlara ve hedeflere önem verirdi. Bu bir şaşırtmaca olmalıydı. Neden bir şaşırtmacaya ihtiyacı olsun ki? Gizlice yaklaşmam için.

Yumuşak pençelerimin üzerinde ilerledim, loup'un görüş alanından uzak durmaya dikkat ederek daireler çizdim. Başım dönüyordu ve bunun vücudumun beni onarmaya çalışırken aşırı hızlanmasından mı yoksa sonunda beni hasta eden tüm kan dumanlarından bayılacak olmamdan mı kaynaklandığını bile anlayamıyordum. Acı hatıraları gözümün önünden geçti. Tekrar incinmekten çok korkuyordum.

Hiçbirinin önemi yoktu. Bu şeyin dünyaya yayılmasına izin veremezdim. Öldürecek, tecavüz edecek ve yiyip bitirecekti ve durdurulamadan önce şehir boyunca bir yıkım yolu açacaktı.

Jim'in ölmesine izin veremezdim. Onu seviyordum. O benim her şeyimdi.

Tam loup'un arkasındaydım. Jim beni gördü. Lup onu ölümüne kavramıştı, kolları Jim'i sarmış, pençeleri sırtına saplanmıştı.

Kendimi destekledim.

Jim öfke ve acıyla örülmüş bir kükremeyle, etinin parçalarını iğrenç yaratığın pençelerinde bırakarak, lupun pençesinden kurtuldu. Jim sıçradı ve iki bacağıyla da tilkinin göğsüne tekme attı. Lupun vücudu bana çarptı ve üzerimden yere düştü.

Üzerine atladım ve pençelerimi ahşap döşemelere geçirdim.

Lup beni itmeye çalışarak gerildi ve pençeleriyle sırtımı oydu. Ateş gibi yanıyordu.

Sadece birkaç saniye dayanmak zorunda kaldım.

Lupus beni yine pençeledi. Acıttı. Çok kötü acıttı. Daha kötü acıyabileceğini bilmiyordum. Yanılmışım.

Lup uludu ve omzumu ısırıldı. Dişlerinin baskısı altında kemiklerim çatırdadı.

Sadece dayanmak zorundaydım.

Jim yanıma indi. Devasa jaguar çenesi açıldı, genişledi, genişledi, genişledi. Isırığı bir aslaninkinden iki kat daha güçlüydü. Dişleriyle bir kaplumbağa kabuğunu kırabilirdi.

Lupus kafasını kaldırdı.

Jim ısırıldı, devasa dişleri loup'un kafatasının şakak kemiklerini, kulaklarının hemen önünü deldi. Kemikler yumurta kabuğu gibi çatırdadı. Jim'in dişleri loup'un beynine battı. İğrenç yaratık çığlık attı. Pençeleri son bir kez sırtımı tırmaladı ve gevşedi. Jim daha sert sıktı. Kafa ağzında parçalandı ve parçaları yere tükürdü ve mide bulandırıcı kalıntıları ayağıyla ezdi.

Cesetten sürünerek çıktım. İçimdeki her hücre ağrıyordu. Jim'in vücudunda yaralar açılmıştı. Her tarafı parçalanmıştı.

Jim yanıma indi, eğildi ve kanlı yüzümü jaguar diliyle nazikçe yaladı. Mızızlandım ve koca kafamı ona doğru yuvarladım. Beni tekrar öptü, kesiklerimi temizledi, dokunuşu nazik ve şefkatliydi. Ben de seni seviyorum Jim. Seni çok seviyorum. Tahmin et ne oldu? Biz kazandık. Buna değdi.

"Beni yakalayamazsınız," dedi Steven. Sesi biraz titriyordu. "Ben koğuştayım."

Döndük ve parlayan gözlerimizle ona baktık. Aptal adam. En büyük korkumuzla yüzleştik. Artık bize yapabileceği hiçbir şey yoktu.

"Biz kediye," dedi Jim, sesi sert bir hırıltıya dönüşmüştü. "Farenin fare deliğinden çıkması için saatlerce bekleyebiliriz. Ve sihirli dalga sona erdiğinde, fare deliğiniz çökecek."

Steven'ın yüzü bir çarşaf gibi bembeyaz oldu.

"Ciyakla, küçük fare," dedi Jim, sesi tüylerimi diken diken ederek. "Biz beklerken ciyakla."

- - -

"İyi görünüyor muyum?"

"Evet," dedi Jim. "Muhteşem görünüyorsun." "Rujum çok mu parlak?"

"Hayır."

"Saçımı örmeliydim." "Saçını beğendim."

Ona döndüm. Büyük bir evin önünde bir cipin içinde oturuyorduk. Hava odun dumanı, pişmiş et ve insan kokuyordu.

"Korkak olma," dedi Jim. "Ya benden hoşlanmazlarsa?"

"Seni sevecekler, ama sevmezlerse de umurumda değil." Jim arabadan indi, yolcu kapısına doğru yürüdü ve kapıyı benim için açtı. Dışarı çıktım. Üzerimde küçük şirin bir elbise ve güneş şapkası vardı. Sırtım biraz yara bere içindeydi ve Jim topallıyordu, sağ tarafına dikkat ediyordu ama yapacak bir şey yoktu. Bir ya da iki ay içinde yara izleri bile eriyecekti. Steven o kadar şanslı olmayacaktı. Dünya onsuz daha güzeldi.

Jim kapı zilini çalıyordu.

Yardım edin. Yardım edin.

"Baştan bir şey söyleme," diye mırıldandım. "Bu durumu kabullenmelerine izin verebiliriz..."

Kapı açıldı. Yaşlı bir Afro-Amerikan kadın kapıda duruyordu. Önlük giymişti ve tıpkı Jim gibi iri kara gözleri vardı.

"Dali, bu benim annem," dedi Jim. "Anne, bu Dali. O benim eşim."

Bir sonraki Kate Daniels romanından
heyecan verici bir alıntı için okumaya
devam edin

SİHİRLİ BİNALAR

Eylül 2016'da Ace'den geliyor

TKafatası boş göz yuvalarından bana bakıyordu. Garip r nler alnını işaretliyordu, sararmış kemik ve siyah mürekkeple doluydu. Kalın alt çenesi, bir timsahın dişleri gibi uzun ve keskin bir dizi konik dişi destekliyordu. Kafatası eski bir DUR levhasının üzerinde duruyordu. Birisi sekizgenin yüzeyini beyaza boyamış ve üzerine büyük p r zli harflerle DIşARIDA KALIN yazmıştı. Alt kenarında kurumuş kana benzeyen kırmızımsı kahverengi bir leke vardı. Yaklaştım. Evet, kan. Biraz da sa . İnsan saçı.

Curran tabelaya kaşlarını çattı. "Sence bize bir şey mi söylemeye  alışıyor?"

"Bilmiyorum. Bu konuda çok kurnaz davranıyor."

Tabelanın ötesine baktım. Yaklaşık yüz metre geride, iki katlı büyük bir ev bekliyordu. Belli ki Vardiya sonrası inşa edilmişti, sağlam keresteden ve sihirli dalgalara dayanmasını sağlamak için elle döşenmiş kahverengi taştan yapılmıştı. Ancak çoğu vardiya sonrası binanın alışılagelmiş basit kare veya dikdörtgen kutusu yerine, bu ev modern bir kır evinin vardiya öncesi tüm zil ve ıslıklarına sahipti: büyük pencereler, geniş yatay çizgiler ve geniş bir düzen. Ancak kır tarzı evler genellikle uzun düz çatılara ve çok az süslemeye sahipken, bu ev özenle oyulmuş kalkanları, güzel sundurmaları ve süslü ahşap pencereleri olan eğimli çatılara sahipti.

"Sanki birisi bir Rus kulübesi ile Shift  ncesi  ağdaş bir evi almış, ikisini bir karıştırıcıya koymuş ve oraya atmış gibi."

Curran kaşlarını çattı. "Bu onun Ne diyorsunuz ona? Terem." "Terem, Rus prenseslerinin yaşadığı yerdir."

"Aynen  yle."

Evle aramızda siyah topraktan bir tarla uzanıyordu. Yumuşak ve tozlu görünüyordu, saksı toprağı ya da yeni sürülmüş bir tarla gibi. Yarışı  r m ş ve yarılmış, cılız eski tahtalardan oluşan bir yol,

tarladan ön kapıya doğru kıvrılıyordu. O toprakla ilgili içimde iyi bir his yoktu.

Evin etrafından dolaşmaya çalıştık ve yabani gül çalıları, böğürtlen çalıları ve ağaçlardan oluşan kalın, dikenli doğal bir çitle karşılaştık. Çit on iki metre yüksekliğindeydi ve Curran çitin üzerinden görebilecek kadar yükseğe zıplamaya çalıştığında dikenli sarmaşıklar kement gibi fırladı ve onu içeri çekmek için kahramanca bir çaba sarf etti. Elindeki iğneleri toplamasına yardım ettikten sonra, önden saldırmanın daha iyi bir seçenek olduğuna karar verdik.

"Toprakta hayvan izi yok," dedim.

"Hayvan kokusu da yok," dedi Curran. "Etrafımızdaki ormanda koku izleri var ama burada hiç yok."

"Bu yüzden devasa pencereleri var ve üzerlerinde ızgara yok.

Hiçbir şey eve yaklaşamaz."

"Ya öyle ya da umurunda değil. Neden telefonuna cevap vermiyor?"

Tüm Kötülüklerin ve Karanlığın Tanrısının rahibinin neden bir şey yaptığını kim bilebilirdi?

Küçük bir taş aldım, toprağa attım ve kendimi destekledim. Hiçbir şey yoktu. Ne dişlek bir çene toprakta patladı, ne sihirli bir ateş, ne de dünyayı sarsan bir gümbürtü. Taş orada öylece durdu.

Daha sonra, büyü bozulduğunda geri gelebiliriz. Yapılacak en mantıklı şey bu olurdu. Ancak Georgia'nın yaz sıcağında berbat bir trafikte on mil araba sürmüş, sonra da ormanda bir mil daha yürüyerek buraya gelmiştik ve son teslim tarihimiz hızla yaklaşıyordu. Öyle ya da böyle, o eve girecektim.

Ayağımı ilk tahtanın üzerine koydum. Ağırlığımın altında biraz battı ama tuttu. Adım. Bir adım daha. Hâlâ dayanıyor.

Parmak uçlarımla tahtaların üzerinden geçtim, Curran da hemen arkamdaydı. Sinsi şeyler düşün.

Kara toprak titredi. İki adım daha.

Sağ tarafımızda bir tümsek oluştu, toprak simsiyah bir denizin dalgaları gibi kayıyordu.

Uh-oh.

"Sağa doğru," diye mırıldandım. "Görüyorum."

Uzun yılan gibi kemik dikenleri tümseği deldi ve toprağın içinden bize doğru kaydı, tıpkı gece yarısı siyahı, tozlu bir okyanusun yüzeyinin altında süzülen bir deniz yılanının yüzgeçleri gibi.

Kapıya doğru koştuk.

Gözümün ucuyla sol tarafa doğru bir toprak bulutunun patladığını gördüm. Midilli büyüklüğünde siyah bir akrep fırladı ve peşimizden koşmaya başladı.

Eğer evcil akrebini öldürürsek, bunun sonunu asla duyamazdık. Verandaya koştum ve kapıya vurdum.

"Roman!" Arkamda kemik dikenleri topraktan fırladı. Ne oldu?

Yüzgeçler olduğunu sandığım dokunaçlar, her biri kıkırdak kalıntıları ve kurumuş, yumrulu bağ dokusuyla bir arada tutulan kemik parçalarından oluşan bir dokunaç kümesine dönüştü. Dokunaçlar koparak Curran'ı yakaladı. Ellerini kemiklerin üzerine kilitledi ve gererek onları birbirinden ayırdı. Kemik çatırdadı, bağ dokusu yırtıldı ve sol dokunaç sallanarak yarısı yere düştü.

"Roman!" Hepsinin canı cehenneme.

Kemikten bir dokunaç beni yakalayıp geriye ve yukarı çekti, yerden altı metre yüksekte sallandırdı. Akrep ileri atıldı, dikenini öldürmek için hazırды.

Kapı açıldı ve Roman ortaya çıktı. Üzerinde bir tişört ve ekose pijama altı vardı ve yanları at yelesine benzer uzun bir yele şeklinde tıraş edilmiş siyah saçları başının sol tarafından dışarı taşmıştı. Uyuyormuş gibi görünüyordu.

"Bütün bunlar da ne?"

Her şey durdu.

Roman gözlerini kısarak bana baktı. "Siz burada ne yapıyorsunuz?" "Buraya gelmek zorundaydık çünkü telefonuna cevap vermiyorsun.

Lanet telefon." Curran'ın sesi sabrının sonuna geldiğini gösteren buz gibi bir niteliğe sahipti.

"Cevap vermedim çünkü fişini çektim."

Roman elini salladı. Akrep geri çekildi. Dokunaçlar beni yavaşça yere bıraktı ve sürünerek toprağa geri döndü.

"Ailemle akraba olsaydınız siz de fişinizi çekerdiniz. Annemle babam yine kavga ediyor ve bana taraf seçtirmeye çalışıyorlar. Onlara sorumlu yetişkinler gibi davranmaya başladıklarında benimle konuşabileceklerini söyledim."

Hiç şansı yok. Roman'ın babası Grigorii, şehirdeki baş kara volhv'du. Annesi Evdokia, Cadı Kahin'in üçte biriydi. Kavga ettiklerinde, işler kaynamaz, patlardı. Kelimenin tam anlamıyla.

"Şimdiye kadar ikisinden de kaçtım, bu yüzden huzur ve sessizliğin tadını çıkarıyorum. İçeri buyurun."

Kapıyı açık tuttu. Yanından geçip geniş bir oturma odasına girdim. Altın rengi ahşap zemin, kocaman bir şömine, otuz ayak tavan ve yumuşak mobilyalar. Kitap rafları uzak duvarı kaplıyordu, tıka basa doluydu. Burası düpedüz rahat görünüyordu.

Curran arkamdan içeri girdi ve oturma odasına baktı. Kalın kaşları kalktı. "Ne?"

Roman sordu.

"Sunak yok mu?" Curran sordu. "Kanlı bıçaklar ve korkmuş bakireler yok mu?"

"Kafataslarıyla çevrili bir kurban çukuru yok mu?" Ben sordum. "Ha. Ha." Roman gözlerini devirdi. "Bunu daha önce hiç duymamıştım. Bakireleri bodrumda zincire bağlı tutuyorum. Kahve ister misin?"

Başımı salladım.

"Evet," dedi Curran.

"Siyah mı?"

"Hayır, içine krema koy."

"İyi adam. Sadece iki tür insan kahvesini sade içer: polisler ve seri katiller. Otur, otur."

Kanepeye oturdum ve neredeyse içine gömülüyordum. Kalkmak için yardıma ihtiyacım olacaktı. Curran yanıma yayıldı.

"Bu çok güzel," dedi.

"Mm-hm."

"Oturma odası için de bir tane almalıyız." "Üzerine kan bulaşır."

Curran omuz silktili. "Ne olmuş yani?"

Roman elinde biri simsiyah, diğeri yarıya kadar kremayla dolu iki kupayla belirdi. Daha açık renkli bardağı Curran'a verdi.

"Gördüğüm kadarıyla seninkini siyah içiyorum," dedim ona.

Omuz silktili ve kanepeye oturdu. "Eh ... işle birlikte gidiyor. Sizin için ne yapabilirim?"

"Evleniyoruz," dedim.

"Biliyorum. Tebrik ederim. Ivan Kupala gecesinde. Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum ama cesurca."

Ivan Kupala'nın gecesi Slav folklorunda vahşi büyüün zamanıydı. Eski Ruslar o tarihte dünyalar arasındaki sınırların bulanıklaştığına inanırlardı. Bizim durumumuzda, bu gerçekten güçlü bir sihir dalgası anlamına geliyordu. Ivan Kupala'nın gecesinde tuhaf şeyler oldu. Seçme şansım olsaydı başka bir gün seçerdim ama tarihi Curran belirlemişti. Ona göre kurtadam yazının son günüydü, bir şekil değiştiren tatiliydi ve düğünümüz için mükemmel bir gündü. Ona onunla evleneceğimi söyledim ve eğer Ivan Kupala gecesinde evlenmek istiyorsa, o zaman Ivan Kupala gecesinde evlenecektik. Tarihi bir düzine kez değiştirdikten sonra, en azından bunu yapabilirdim.

"Beni davet etmeye mi geldin?" Roman sordu.

"Evet," dedi Curran. "Nikâhı senin kıymanı istiyoruz." "Anlamadım?"

"Bizimle evlenmeni istiyoruz," dedim.

Roman'ın gözleri kocaman oldu. Kendisini işaret etti. "Ben mi?" "Evet," dedi Curran.

"Seninle evlenmek mi?"

"Evet."

"Ne iş yaptığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim. "Sen Chernobog'un rahibisin."

"Çernobog" kelimenin tam anlamıyla Kara Tanrı demekti.

Kara Yılan, Karanlığın Efendisi, dondurucu soğuk, yıkım, kötülük ve ölüm Tanrısı gibi diğeri eğlenceli isimlerle bilinir.

Bazı eski Slavlar panteonlarını karşıt tanrılara ayırmışlardır

aydınlık ve karanlık güçler. Bu güçler bir denge içinde var oluyordu ve bu görüşe göre Chernobog gerekli bir kötüydü. Birinin onun rahibi olması gerekiyordu ve bu işi Roman üstlenmişti. Ona göre bu bir aile işiydi.

Roman öne doğru eğildi, koyu renk gözleri gergindi. "Bundan emin misin?"

"Evet," dedi Curran.

"Fikrini değiştirmeyecek misin?"

Bu yirmi soru da neyin nesiydi? "Yapacak mısın, yapmayacak mısın?"

"Elbette yapacağım." Roman koltuktan atladı. "Ha! Kimse bana evlenme teklif etmiyor. Her zaman kuzenim Nikolay'a, Vasiliy'nin en büyük oğluna giderler."

Roman'ın geniş bir aile ağacı vardı ama ben amcası Vasiliy'i hatırladım. Vasiliy, Chernobog'un kardeşi ve tam zıttı olan Belobog'un bir rahibiydi. Ayrıca çocuklarıyla, özellikle de Nikolay'la çok gurur duyuyor ve her fırsatta onlarla övünüyordu.

Roman kanepenin arkasına saklandı ve elinde bir telefonla çıktı.

"Doğaüstü bir pislik çocukları kaçırmaya çalıştığında Roman'ı arayın ki kan ve kanalizasyonun içinden geçip onları kurtarsın ama düşün ya da isim verme gibi güzel bir şey olduğunda, hayır, Chernobog'un volhv'unu bu işe karıştıramayız. Bu kötü şans getirir. Nikolai'yi getir. Kiminle evleneceğimi öğrendiğinde anevrizma geçirecek. Kafası patlayacak. Doktor olması iyi, belki kendini tedavi edebilir."

Telefonu prize taktı. Telefon çaldı.

Roman sanki bir engerek yılanıymış gibi ona baktı. Telefon tekrar çaldı.

Fişini çekti. "İşte."

"O kadar da kötü olamaz," dedim ona.

"Oh, bu kötü." Roman başını salladı. "Babam ikinci kız kardeşimin ev almasına yardım etmeyi reddetti, çünkü erkek arkadaşından hoşlanmıyordu. Annem onu aradı ve işler kötü gitti. O da

onu lanetledi. Ne zaman idrarını yapsa, akarsu yukarı doğru yükseliyor."

Oh.

Curran yüzünü buruşturdu.

"Aç mısın? Bir şeyler yemek ister misin?" Roman kaşlarını salladı. "Tütsülenmiş göğüs etim var."

Nişanlım öne doğru eğildi, birden ilgisini çekti. "Nemli mi kuru mu?"

"Nemli. Neyim ben, dinsiz mi?"

Teknik olarak, o bir dinsizdi.

"Yapamayız," dedim ona. "Gitmek zorundayız. Bu akşam Conclave var."

"Hâlâ oraya gittiğini bilmiyordum," dedi

Roman. "Ghastek onu ifşa etti," dedi Curran.

Ilona Andrews, karı-koca bir yazar ekibinin takma adıdır. Birlikte New York Times'ın en çok satan 1 numaralı şehir-fantezi serisi Kate Daniels ve romantik şehir-fantezi romanları Edge'in ortak yazarlarıdır. Şu anda iki çocukları ve çok sayıda evcil hayvanlarıyla birlikte Teksas'ta yaşamaktadırlar.

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla
bilgi ve kitaplarının tam listesi
için Penguin.com adresini ziyaret
edin.

**Bir sonraki harika
okumanızı
keşfedin!**

